

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 63 / II Legislatura / Cinquè període

Dimecres, 28 de maig de 1986

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 54

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i vuit minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1986 i les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació : H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 2775).

Esmenes a la totalitat del Projecte

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2776).

Esmena del Diputat I. Sr. Santiburcio amb altres quatre diputats del G. Socialista (núm. 2, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Santiburcio (S) (p. 2779).

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Obiols (S) (p. 2782).

Posició del Govern : H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 2785).

Rèplica : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2788).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 2789).

Segona rèplica : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2789).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Clotas (S) (p. 2789) i l'I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2789).

Rèplica : *H. Sr. Armet (S)* (p. 2789).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 2793).

Segona rèplica : *H. Sr. Armet (S)* (p. 2794).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2796).

Posició conjunta dels grups no esmenants : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2797), *I. Sr. Fernández Díaz (P)* (p. 2799).

Posició del Govern : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 2801).

Rèplica : *I. Sr. Fernández Díaz (P)* (p. 2803).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 2803).

Votació conjunta : *rebutjades per 31 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions* (p. 2804).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a les cinc en punt de la tarda.

Articulat

Article 1

El M. H. Sr. President anuncia la posposició de les esmenes núms. 4, 5, 6 i 7 fins al final del debat dels estats d'ingressos i de despeses (p. 2804).

Article 2

apartat 1

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 8, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC), juntament amb l'esmena núm. 10* (p. 2804).

Esmena del G. Socialista (núm. 9, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S)* (p. 2804).

apartat 3

lletra d)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 10, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 8).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2805).

Votació de l'esmena núm. 8 : *rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 2805).

Votació de l'esmena núm. 9 : *rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 2805).

Votació de l'esmena núm. 10 : *rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 2805).

Text del Dictamen

Votació (excepte la lletra d)) : *aprobat per 61 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 2805).

Votació de la lletra d) : *aprovada per 61 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció* (p. 2805).

Addició de nous articles

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 11, 12 i 13 d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2806).

Esmenes del G. Socialista (núms. 14 i 15, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S)* (p. 2806).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2807).

Votació de les esmenes núms. 11, 12 i 13 : *rebutjades per 27 vots a favor, 59 en contra i 7 abstencions* (p. 2807).

Votació de les esmenes núms. 14 i 15 : *rebutjades per 27 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions* (p. 2807).

Article 3

apartat 1

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 16, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC), juntament amb l'esmena núm. 17* (p. 2807).

apartat 3, norma tercera

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 17, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 16).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2809).

Votació de les esmenes núms. 16 i 17 : *rebutjades per 26 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció* (p. 2809).

Text del Dictamen

Votació (excepte la norma tercera del punt tercer) : *aprobat per 68 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions* (p. 2809).

Votació de la norma tercera : *aprovada per 67 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció* (p. 2809).

Article 4

apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 18, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Carnicer (S), juntament amb l'esmena núm. 20* (p. 2809).

apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 19, de supressió)

Torn a favor : *H. Sr. Folchi (P)* (p. 2810).

Esmena del G. Socialista (núm. 20, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 18).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2810).

Esmena del G. Socialista (núm. 21, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Santiburio (S)* (p. 2811).

Votació de l'esmena núm. 18 : *rebutjada per 33 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 2811).

Votació de les esmenes núms. 19 i 20 : *rebutjades per 33 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 2811).

Votació de l'esmena núm. 21 : *rebutjada per 33 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 2811).

Text del Dictamen

Votació del punt 1 : *aprobat per 64 vots a favor, 30 en contra i 3 abstencions* (p. 2812).

Votació del punt 2 : *aprobat per 64 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció* (p. 2812).

Votació dels punts 3 i 4 : *aprobat per 94 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 2812).

Article 5*Text del Dictamen*

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 2812).

Article 6**apartat 2**

Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 2812).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2812).

Votació : *rebutjada per 18 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions* (p. 2812).

Text del Dictamen

Votació del punt 1 : *aprobat per unanimitat* (p. 2812).

Votació del punt 2 : *aprobat per 65 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions* (p. 2812).

Article 7**apartat 1**

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Carnicer (S)*, juntament amb les esmenes núms. 24, 28, 31, 83 i 84 (p. 2812).

apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 24, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. p. Popular (núm. 25, de modificació)

Torn a favor : *H. Sr. Folchi (P)*, juntament amb les esmenes núms. 26 i 29 (p. 2813).

apartat 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 26, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 27, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)*, juntament amb l'esmena núm. 30 (p. 2813).

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

apartat 4

Esmena del G. p. Popular (núm. 29, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 30, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 27).

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2814).

apartat 5

Esmena del G. Socialista (núm. 32, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S)* (p. 2814).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2815).

Votació de les esmenes núms. 23, 24, 28 i 31 : *rebutjades per 27 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 2815).

Votació de les esmenes núms. 25, 26 i 29 : *rebutjades per 27 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 2815).

Votació de les esmenes 27 i 30 : *rebutjades per 27 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 2815).

Votació de l'esmena núm. 32 : *rebutjada per 27 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 2815).

Text del Dictamen

Votació dels punts 1, 2, 3, 4 i 5 : *aprovats per 54 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció* (p. 2815).

Votació del punt 6 : *aprovat per unanimitat* (p. 2815).

Article 8*Text del Dictamen*

Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 2815).

Article 9**apartat 1****lletra f)**

Esmena del G. Socialista (núm. 33, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 2816).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2816).

apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 34, de supressió)

L'I. Sr. Santiburcio (S) n'anuncia la retirada (p. 2816).

apartat 3**lletra c)**

Esmena del G. Socialista (núm. 35, de supressió)

L'I. Sr. Santiburcio (S) n'anuncia la retirada (p. 2816).

lletra g)

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 36, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Torres (ER), juntament amb l'esmena núm. 423* (p. 2816).

Esmenes del G. Socialista (núms. 37, 38 i 39, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Riera (S)* (p. 2817).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2818).

Esmena del G. Socialista (núm. 40, d'addició)

L'I. Sr. Carnicer (S) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de l'esmena núm. 41 (p. 2819).

Votació de l'esmena núm. 33 : *rebutjada per 21 vots a favor, 57 en contra i 7 abstencions* (p. 2819).

Votació de l'esmena núm. 36 : *aprovada per 64 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions* (p. 2819).

Votació de les esmenes núms. 37, 38 i 39 : *rebutjades per 24 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 2819).

Text del Dictamen

Votació del punt 1 (llevat de la lletra f)) : *aprovat per unanimitat* (p. 2819).

Votació de la lletra f) i del punt 2 : *aprovats per 63 vots a favor, 20 en contra i 4 abstencions* (p. 2819).

Votació del punt 3 (amb l'esmena incorporada) : *aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions* (p. 2819).

Article 10

Esmena del G. Socialista (núm. 41, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 40).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 2819).

Article 11**apartat 1****lletra c)**

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 42, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2819).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2820).

lletra d)

Esmena del G. p. Popular (núm. 43, de modificació)

Torn a favor : *H. Sr. Folchi (P), juntament amb l'esmena núm. 44* (p. 2820).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2821).

lletra h)

Esmena del G. p. Popular (núm. 44, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 43).

lletra h)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 45, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC); alhora anuncia la retirada de l'esmena núm. 42* (p. 2821).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2822).

apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 46, de supressió)

Torn a favor : *H. Sr. Folchi (P)* (p. 2822).

Esmena del G. Socialista (núm. 47, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Riera (S)* (p. 2822).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2823).

apartat 5

Esmena del G. Socialista (núm. 48, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Riera (S)* (p. 2823).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2824).

Esmena del G. p. Popular (núm. 49, d'addició)

Torn a favor : *H. Sr. Folchi (P)* (p. 2824).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2825).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 50, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2825).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2825).

Esmena del G. Socialista (núm. 51, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Riera (S)* (p. 2825).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2826).

L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per retirar l'esmena núm. 45 (p. 2826).

Votació de l'esmena núm. 43 : *rebutjada per 10 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció* (p. 2826).

Votació de l'esmena núm. 44 : *rebutjada per 6 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció* (p. 2826).

Votació de l'esmena núm. 46 : *rebutjada per 10 vots a favor, 53 en contra i 23 abstencions* (p. 2826).

Votació de les esmenes núms. 47, 48 i 51 : *rebutjades per 34 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 2826).

Votació de l'esmena núm. 49 : *rebutjades per 34 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 2826).

Votació de l'esmena núm. 50 : *rebutjada per 35 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 2826).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 53 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions* (p. 2826).

Article 12

apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 52, de supressió)

Torn a favor : *H. Sr. Folchi (P)* (p. 2826).

Esmena del G. Socialista (núm. 53, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 2827).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2827).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 54, de modificació)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia la retirada.

apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 55, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Santiburcio (S), juntament amb les esmenes núms. 56 i 91* (p. 2827).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2827).

apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 56, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 55).

Esmena del G. p. Popular (núm. 57, d'addició)

Torn a favor : *H. Sr. Folchi (P)* (p. 2828).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2828).

apartat 9

Esmena del G. p. Popular (núm. 58, de supressió)

Torn a favor : *H. Sr. Folchi (P)* (p. 2828).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2828).

Esmena del G. Socialista (núm. 59, d'addició)

L'I. Sr. Carnicer (S) n'anuncia la retirada (p. 2828).

Votació de les esmenes núms. 52 i 53 : *rebutjades per 24 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció* (p. 2828).

Votació de l'esmena núm. 55 : *rebutjada per 18 vots a favor, 48 en contra i 8 abstencions* (p. 2828).

Votació de l'esmena núm. 56 : *rebutjada per 22 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions* (p. 2828).

Votació de l'esmena núm. 57 : *rebutjada per 26 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 2828).

Votació de l'esmena núm. 58 : *rebutjada per 9 vots a favor, 51 en contra i 18 abstencions* (p. 2828).

Text del Dictamen

Votació dels punts 1 i 3 : *aprobat per 51 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció* (p. 2828).

Votació dels punts restants : *aprobat per 75 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 2828).

Article 13

Esmena del G. Socialista (núm. 60, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 2829).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2829).

Esmena del G. p. Popular (núm. 61, de modificació i de supressió)

Torn a favor : *H. Sr. Folchi (P)*, juntament amb les esmenes núms. 64 i 65 (p. 2830).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2830).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 62, de modificació i 63, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2831).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2831).

Esmena del G. p. Popular (núm. 64, d'addició i de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 61).

Esmena del G. p. Popular (núm. 65, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 61).

Votació de l'esmena núm. 60 : *rebutjada per 25 vots a favor, 45 en contra i 5 abstencions* (p. 2831).

Votació de l'esmena núm. 61 (modificació) : *rebutjada per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 2832).

L'H. Sr. Folchi (P) intervé per retirar la supressió de l'esmena núm. 61 (p. 2832).

Votació de l'esmena núm. 62 : *rebutjada per 30 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 2832).

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia el decaïment de l'esmena núm. 63 (p. 2832).

Votació de l'esmena núm. 64 : *rebutjada per 5 vots a favor, 55 en contra i 22 abstencions* (p. 2832).

Votació de l'esmena núm. 65 : *rebutjada per 5 vots a favor, 51 en contra i 26 abstencions* (p. 2832).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 51 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció* (p. 2832).

Article 14

Esmena del G. Socialista (núm. 66, de supressió)

L'I. Sr. Clotas (S) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de l'esmena núm. 68 (p. 2832).

apartat 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 67, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2832).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2832).

Votació de l'esmena núm. 67 : *rebutjada per 22 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 2833).

Text del Dictamen

Votació del punt 1 : *aprobat per 58 vots a favor, 20 en contra i 4 abstencions* (p. 2833).

Votació del punt 2 : *aprobat per 58 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció* (p. 2833).

Article 15**lletra a)**

Esmena del G. Socialista (núm. 68, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 66).

lletra b)

Esmena del G. p. Popular (núm. 69, de supressió)

L'H. Sr. Folchi (P) n'anuncia la retirada (p. 2833).

Article 16**Disposició Transitòria****Disposicions Addicionals****Primera****Segona****Tercera**

Text del Dictamen

Votació : *aprova des per unanimitat* (p. 2833).

Quarta

Esmena del G. p. Popular (núm. 70, de modificació i d'addició)

L'H. Sr. Folchi (P) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de les esmenes núms. 71 i 74 (p. 2833).

Text del Dictamen

Votació : *aprova da per unanimitat* (p. 2833).

Cinquena

Esmena del G. p. Popular (núm. 71, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 70).

Esmena del G. Socialista (núm. 72, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 2833).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2833).

Votació de l'esmena núm. 72 : rebutjada per 26 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 2833).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 55 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 2833).

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i onze minuts i es reprèn a tres quarts de nou i vuit minuts.

Sisena

Text del Dictamen

Votació : aprovada per unanimitat (p. 2834).

Setena

Esmena del G. Socialista (núm. 73, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2834).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2834).

Votació de l'esmena núm. 73 : rebutjada per 20 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 2834).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 52 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció (p. 2834).

Vuitena

Esmena del G. p. Popular (núm. 74, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 70).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 50 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 2834).

Novena

Esmena del G. Socialista (núm. 75, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Carnicer (S) (p. 2835).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2835).

Esmena del G. p. Popular (núm. 76, d'addició)

L'I. Sr. Veray (P) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de les esmenes núms. 78, 80, 81, 87 i 95 (p. 2835).

Votació de l'esmena núm. 75 : rebutjada per 21 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 2835).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 52 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 2835).

Desena

Esmena del G. Socialista (núm. 77, de supressió)

L'H. Sr. Armet (S) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de les esmenes núms. 79, 82, 86, 89, 93, 99, 100, 101, 102, 103, 104 i 105 (p. 2835).

Esmena del G. p. Popular (núm. 78, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 76).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 51 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció (p. 2835).

Onzena

Esmena del G. Socialista (núm. 79, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 77).

Dotzena

Esmena del G. p. Popular (núm. 80, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 76).

Tretzena

Esmena del G. p. Popular (núm. 81, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 76).

Esmena del G. Socialista (núm. 82, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 77).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 54 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció (p. 2835).

Catorzena

apartat 1

Esmenes del G. Socialista (núms. 83 i 84, de supressió)

Debatudes abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 85, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC); *ahora anuncia la retirada de l'esmena núm. 88 (p. 2835).*

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2835).

Votació de les esmenes núms. 83 i 84 : rebutjades per 19 vots a favor, 51 en contra i 3 abstencions (p. 2835).

Votació de l'esmena núm. 85 : rebutjada per 22 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 2835).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 51 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció (p. 2835).

Quinzena

Esmena del G. Socialista (núm. 86, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 77).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 54 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció (p. 2835).

Setzena

Esmena del G. p. Popular (núm. 87, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 76).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 88, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 85).

Esmena del G. Socialista (núm. 89, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 77).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 51 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció (p. 2835).

Dissetena*Text del Dictamen*

Votació : aprovada per unanimitat (p. 2835).

Divuitena

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 90, de supressió)

L'I. Sr. Vives (PSUC) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de l'esmena núm. 94 (p. 2835).

Esmena del G. Socialista (núm. 91, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 55).

Esmena del G. p. Popular (núm. 92, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Veray (P) (p. 2835).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2835).

Votació de l'esmena núm. 91 : rebutjada per 23 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 2837).

Votació de l'esmena núm. 92 : rebutjada per 2 vots a favor, 52 en contra i 20 abstencions (p. 2837).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 50 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció (p. 2837).

Dinovena

Esmena del G. Socialista (núm. 93, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 77).

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 94, de modificació)

Retirat abans (esmena núm. 90).

Esmena del G. p. Popular (núm. 95, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 76).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 52 vots a favor, 20 en contra i 3 abstencions (p. 2837).

Vintena

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 96, de supressió)

Vint-i-unena

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 97, de supressió)

Vint-i-dosena

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 98, de supressió)

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia que han estat retirats (p. 2837)

Esmenes del G. Socialista (núms. 99, 100, 101, 102, 103 i 104, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 77).

Text del Dictamen

Votació : aprovades per 52 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 2837).

Disposició Final Primera

Esmena del G. Socialista (núm. 105, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 77).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 52 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció (p. 2837).

Disposicions Finals Segona i Tercera*Text del Dictamen*

Votació : aprovades per unanimitat (p. 2837).

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i set minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oidor de Comptes.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

**Projecte de Llei
de Pressupost de la Generalitat de Catalunya,
de les seves Entitats Autònomes
i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1986**

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència té el gust d'innovar que la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Jo voldria demanar si hi ha algun honorable membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei.

L'Honorable Conseller senyor Cullell té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Cullell) : Senyor President, senyores i senyors diputats, és per demanar el seu vot favorable al Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1986 que es presenta avui al Plé d'aquest Parlament, i que he demanat la paraula.

Un Projecte de Llei que arriba en aquesta Cambra amb retard —ja ho dic jo, abans que ho digui algú de vostès—, però amb un retard plenament justificat, tal com tractaré d'explicar.

De fet, ja s'ha explicat a bastament en Comissió, i fins i tot en els mitjans de comunicació, les causes d'aquest retard. Però, tanmateix, crec que és bo que quedi constància de les raons de l'actuació del Govern en el *Diari de Sessions del Parlament*. Malgrat que jo avui hi tornaré, no espero, senyores i senyors diputats, canviar amb la meua explicació l'orientació del seu vot.

El dia 4 d'octubre de 1985, en una reunió al Palau de la Moncloa entre el President Pujol, el President del Govern, Felipe González, el Ministre d'Economia, senyor Solchaga i jo mateix, el President del Govern adquiria el compromís, el qual més tard fou públic, que a final d'any, és a dir, el 31 de desembre de 1985, hi hauria un nou sistema de finançament de les autonomies.

Com vostès saben, l'11 de gener del 86 es va complir el sisè any d'entrada en vigor de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Corresponia, doncs, segons l'article 45 del mateix Estatut, modificar el sistema de finançament, criticat per tothom, i anar a l'aplicació del nou sistema per a l'any 86. Aquesta era i és la voluntat de totes les forces polítiques representades en aquesta Cambra.

El Govern de la Generalitat va donar crèdit a la promesa del

President senyor Felipe González, i li va semblar millor esperar tres mesos, tot prosseguint la discussió del nou sistema de finançament, i presentar un Projecte de Pressupost amb les noves dades que, ben segur, un nou sistema hauria de proporcionar.

No fer-ho així, presentar el Projecte de Pressupost el mes d'octubre significava, sempre en el supòsit en què es trobava el Govern de donar crèdit a les paraules del senyor González, que, en plena tramitació parlamentària, es disposessin de noves dades que obliguessin a retirar el Projecte de Pressupost.

Per això, doncs, es va decidir la prorroga del Pressupost del 1985. Vull aprofitar per aclarir una cosa : prorrogar un pressupost no vol dir no tenir Pressupost; vol dir tenir un pressupost per al 1986 amb creixement zero respecte al del 1985 i amb la mateixa distribució funcional i orgànica de l'any anterior. Dic això que vostès ja coneixen, senyores i senyors diputats, simplement per aclarir conceptes i desfer algun malentès que a vegades s'ha produït.

Tanmateix, avui estem aquí per al debat i aprovació d'un Projecte de Llei de Pressupost entrat en aquesta casa el dia 20 de març, un Projecte de Pressupost que té un capítol d'ingressos basat encara en el sistema transitori de finançament, un sistema de finançament que tots critiquem per moltes coses que avui no és el dia de discutir, però que serà necessari —ni que sigui de passada— entrar-hi una mica de biaix per entendre alguns trets del Pressupost.

Però, tornar al tema que ens ocupava, per què el dia 20 de març el Govern de la Generalitat decideix entrar un avantprojecte de Pressupost en aquesta Cambra? Senzillament, perquè és en el mes de març quan el Govern arriba a la conclusió que la promesa no tan sols ha estat incompleta, sinó que a més hi ha masses indecisions i dubtes en el si del Govern de l'Administració central, perquè el tema es resolguí amb una certa rapidesa.

És cert que, mentrestant, el dia 28 de desembre —data assenyalada—, els ciutadans espanyols s'assabentaven que el Consejo de Ministros havia aprovat un nou model de finançament, però de fet, és que fins al dia 24 d'abril el Govern de la Generalitat no rep un primer document del Govern central que assenti una base de treball respecte al nou model de finançament. Un primer document, una còpia del qual s'havia repartit abans als presidents de les comunitats autònomes socialistes i que el que se'ns lliura a nosaltres està en alguns aspectes esportat de les pàgines en les quals es quantifica el model. Avui, 28 de maig, cinc mesos després del venciment del compromís, encara no hi ha un nou model de finançament.

La reunió d'ahir, senyores i senyors diputats, només va servir per confirmar el que en diria encara no acord entre l'Administració central i les diferents comunitats autònomes, i que caldrà fer un gran esforç durant els mesos d'estiu si es vol arribar a un consens entre les diferents posicions de partida que existeixen, entre les diferents comunitats autònomes i l'Administració central.

En conseqüència, davant el retard que es preveia, i que ha resultat cert, el Govern va decidir entrar el Projecte de Pressupost amb unes incerteses en el seu capítol d'ingressos, i amb unes mancances fruit del sistema de finançament, que el condi-

cionen fortament. Em refereixo ara a la insuficiència i a la manca d'autonomia en la despesa. Qualsevol que sigui el posicionament polític de les senyores i els senyors diputats, sé que comparteixen amb mi aquesta crítica al sistema de finançament i que reconeixen aquestes limitacions que del sistema es deriven en formalitzar un Pressupost.

Malgrat tot, prosseguir amb un Pressupost prorrogat fins al mes d'octubre o novembre d'enguany complicava extraordinàriament la gestió dels departaments i, per aquest motiu, es va decidir aprovar en Consell i sotmetre a aquesta Cambra el present Projecte de Llei.

He dit que aquest Projecte de Pressupost presenta unes incerteses en el seu capítol d'ingressos, i és cert. Tots els grups representats en aquesta Cambra i en la Comissió Mixta de Valoracions han expressat la seva voluntat que el nou sistema s'apliqui des de l'11 de gener, amb efectes retroactius. Quines repercussions vol dir que té això en aquests Pressupostos? Desgraciadament les declaracions de membres del Govern sobre aquest tema són contradictòries. Quina ha estat o és la posició del Govern sobre el tema de la retroactivitat? S'aplicarà per tot l'any, per un semestre? Ara per ara no ho sabem. És un element que es mou dintre del context de la negociació. Per tant, hi ha un element d'incertesa que ha mogut el Govern a la prudència, no s'exagera la previsió dels nous fons en el capítol d'ingressos. Seria absurd no posar-la quan tots els partits polítics denuncien la insuficiència del finançament, però el Govern ha estat prudent, molt prudent, a l'hora de quantificar-la. De fet, hi ha algun Grup, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, que presenta esmena a aquesta previsió augmentant-la en un 50%, i també és prudent en fer l'esmena, si ens hem de guiar pels treballs que la Comissió Mixta de Valoracions ha realitzat durant aquest any, i que ha comptat sempre amb el suport de totes les forces polítiques. Les incerteses i la prudència porten el Govern, doncs, a presentar al Parlament de Catalunya uns Pressupostos generals d'una gran austeritat. Aquesta seria la primera característica fonamental d'aquests Pressupostos, i en això les xifres són prou reveladores.

Si comparem els Pressupostos de 1985 amb els Pressupostos de 1986, del que és pròpiament l'Administració de la Generalitat, homogeneïtzats, és a dir, deduït de 1986 aquells crèdits conseqüència de nous serveis transferits en el curs de 1985, el creixement és d'un 4,9%, és a dir, més de tres punts per sota de la inflació. Si comparem els Pressupostos de la Seguretat Social de 1985 i de 1986, el creixement és d'un 7,8%, és a dir, també dues dècimes per sota de la taxa d'inflació de 1985. Austeritat absolutament irrefutable, perquè malgrat aquests creixements irrisoris en termes monetaris, la insuficiència en el capítol d'ingressos es tradueix en un increment de l'endeutament a curt termini, que serà amortitzat quan s'apliqui el nou sistema el 1986. Endeutament que no podem acceptar com a sistema normal de finançament, i que es complica quan en el tractament de les inversions reals i de les transferències de capital, pel que fa referència al que és l'Administració de la Generalitat *stricto sensu*, ens adonem que si comparem l'any 1985 amb l'any 1986 el creixement és d'un 2,5% en termes monetaris, és a dir, negatiu en termes reals, mentre que l'endeutament a llarg termini, tenint en compte que la Llei 2/86, del 6 de març, creix el 1986 un 4,2% respecte al 1985. Per què? Per què un 2,5 creixen les inversions, per què l'endeutament un 4,2%?

Perquè el Fons de Compensació Interterritorial, senyores i senyors diputats, única font de finançament de les inversions noves per a les comunitats autònomes, cau aquí a Catalunya en un 11,7% en termes monetaris, malgrat tenir més competències assumides, com a conseqüència d'una llei, la del Fons, que continua inspirant-se en uns pactes i en uns informes fets l'any 1979.

El Projecte de Pressupost que presento a la consideració de la Cambra té una segona característica, que cal subratllar a fi i efecte que tots vostès efectuïn una valoració ajustada d'aquests. Em refereixo a la manca d'autonomia en la despesa, o, dit en altres paraules, al reduït marge d'autonomia en la despesa que es desprèn de les previsions Pressupostàries. La capacitat de despesa Pressupostada global assoleix la xifra de 429.559 milions de pessetes, però el fet que sigui un import tan alt no ens ha d'amagar el que efectivament podem decidir, ja que el sistema està assentat en la cobertura de les despeses de funcionament i manteniment dels serveis traspassats, i, per tant, consolida en gran mesura el que la seva anterior Administració gestora gastava a Catalunya. Els números també són eloqüents: despesa pressupostada, 429.559; despeses de funcionament i manteniment de serveis traspassats, 302.294 —incloc aquí tots els serveis, sistema de la Seguretat Social, resta de l'Administració de l'Estat, diputacions, etcètera. Segon: despeses per atendre subvencions finalistes, 56.546. Tercer: Fons de Compensació, 13.516, projectes d'inversió plurianual, iniciats en exercicis anteriors inclosos. Quart: càrrega financera, 11.919. Despesa finalista, per tant, 384.275. Marge d'autonomia, 45.284. El que d'una manera podríem denominar marge de decisió, subjecte a molts condicionaments, per altra part, puja a 45.000 milions de pessetes, aproximadament, és a dir, un 10,5% del total de despesa pressupostada. Aquest import coincideix amb la suma dels mitjans financers previstos en el Pressupost per a l'aplicació del nou sistema de finançament per 1986, molt per sota del que ens ha de correspondre en una anàlisi mínimament raonable del nou sistema i del producte de l'endeutament.

Aquesta consideració és important des d'una doble perspectiva. Primera: l'existència d'una autonomia en la despesa del 10,5% està condicionada tant a la modificació del sistema de finançament en el 1986, amb caràcter retroactiu, com a l'apel·lació al mercat financer. I segona: les insuficiències del sistema transitori de finançament, que es recullen en el Projecte de Pressupost, tenen la consideració de mínimes, ja que per tal d'assolir una autonomia de decisió per import de 45.000 milions de pessetes es requereix un endeutament de 27.000 milions de pessetes a llarg termini. El Consell Executiu, en funció del grau de llibertat d'autonomia financera que li proporciona l'actual sistema de finançament ha elaborat el present Projecte de Pressupost, d'acord amb el següent ordre de prioritats, pel que fa a aquest marge de maniobres. Primer: construcció de centres escolars, on dedica el 16,7%; segon: inversió en matèria de transports i obres públiques, on hi dedica el 14,4%; tercer: modernització dels sectors productius, on hi dedica un 14,1%, i que es desglossen en foment de l'aprenentatge, infraestructures rurals i promoció d'empreses agràries, promoció turística, promoció comercial i reforma de les estructures noves, foment de noves tecnologies i promoció industrial; quart: ajustaments del cost efectiu dels serveis traspassats;

cinquè : televisió i ràdio; sisè, inversió en serveis sanitaris i socials; setè : actuacions d'assistència social; vuitè : aportació de programes municipals d'inversió; novè : foment del desenvolupament cultural i de política lingüística; desè : institucions d'autogovern; onzè : actuacions en matèria d'esport i joventut; dotzè : serveis econòmics i financers i de funció pública; tretzè : actuacions en matèria relativa al patrimoni artístic escrit i documental.

Aquest és l'ordre respecte als 45.000 milions de pessetes, és a dir, sobre aquest 10,5% de marge de maniobra que té el Consell Executiu. Aquesta és la proposta d'aplicació que fa el Consell Executiu del marge de maniobra real que tenim, i aquest reduït marge de llibertat de decisió, que com ja s'ha indicat és el 10,5% del Pressupost, o dit d'una altra manera, el gran pes específic —si ho miren per un altre costat—, el gran pes específic dels serveis traspassats en el conjunt de la despesa originen dues característiques estructurals d'especial rellevància. Primera : la importància de les despeses destinades a béns públics de caràcter social, constituïts pels relatius a sanitat, educació, habitatge, benestar comunitari i cultura, i que assoleixen el 76% del Pressupost, amb un import de més de 328.000 milions de pessetes. Segon : el desequilibri entre les despeses corrents i de capital i financeres; en efecte, les despeses corrents recapten el 86% del total de despeses, i suposen més de 370.000 milions de pessetes. Ambdues característiques deriven especialment de la importància quantitativa de la despesa de funcionament dels serveis traspassats en matèria de seguretat social i d'ensenyament. Els primers suposen el 41% del Pressupost; els segons, el 27%.

Voldria parlar tanmateix, ni que fos breument, de les despeses per inversió que figuren en el Projecte de Llei. En primer lloc, el Pressupost per a 1986 inclou crèdits per a inversió per un import superior als 52.000 milions de pessetes, quantitat que supera, com he dit abans, en un 2,5% la de 1985, si ens referim estrictament al que és l'Administració de la Generalitat. Per tal d'assolir aquest nivell és necessari cobrir el diferencial existent entre recursos aportats pel sistema i despeses a executar mitjançant el producte de l'endeutament. Hi ha, doncs, en aquest Projecte de Llei, la voluntat política de mantenir el nivell d'inversió de l'any anterior. En segon lloc, les actuacions inversores més rellevants situen el Departament de Política Territorial i Obres Públiques en un 45%, Ensenyament en un 13%, i Sanitat i Seguretat Social en un 11%. I, en tercer lloc, és important destacar que un percentatge elevat de les inversions s'executen a través de tercers, aproximadament un 40%, d'acord amb la següent distribució : entitats autònomes de l'Administració de la Generalitat, un 62%; corporacions locals, un 16%; empreses privades, un 14%; famílies, un 8%.

Les inversions que es canalitzen a través de les administracions públiques suposen, doncs, el 78% de les transferències de capital a favor de tercers, el 62% a través de l'Administració institucional de la Generalitat, Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, Institut Català del Sòl, etcètera, i el 16% a través de les corporacions locals. Les actuacions inversores més rellevants efectuades en projectes que augmenten l'immobilitzat material de la Generalitat, carreteres, escoles, centres sanitaris i assistencials, infraestructura del transport... i, per tant, incideixen directament en l'ocupació de mà d'obra.

La política d'ocupació i de lluita contra l'atur es desenvolupa

en aquest Pressupost en quatre línies fonamentals : en primer lloc, per l'esforç inversor que el Govern realitza. En un any en què la inversió nova, a nivell estatal, cau un 22%, el manteniment de la inversió en termes monetaris de Catalunya i a base d'incrementar l'endeutament a llarg termini és la prova més fàcil d'aquella voluntat del Govern de prosseguir una política d'ocupació iniciada l'any 1981. En segon lloc, sobre la base que només una política de modernització del nostre aparell productiu que ajudi a ser més competitives les nostres empreses pot generar una oferta de llocs de treball i de creació d'ocupació, per tant, quan analitzem la distribució funcional del Pressupost, cal veure en la producció de béns i serveis de caràcter econòmic una part del nostre esforç en la lluita contra l'atur. En tercer lloc, hi ha en el Pressupost d'enguany una acció directa en el front de l'atur juvenil, desenvolupant un programa per un import de 1.800 milions de pessetes. I, en quart lloc, els projectes d'inversió que es consignen en el programa per al foment de l'ocupació pugen a 2.300 milions i per imperatiu de la Llei de Pressupost han de ser intensius en la utilització de mà d'obra. D'altra banda, i per tal d'assegurar la incidència positiva en l'ocupació, en les condicions per a l'adjudicació de les obres es primaran les ofertes que impliquin la contractació de treballadors sense subsidi d'atur.

Un tema que pel seu volum i repercussió social mereix un tractament individualitzat és el corresponent al Pressupost de l'Institut Català de la Salut. El Pressupost previst per a aquest any és de 176.000 milions de pessetes, la qual cosa representa un increment, com hem dit abans, del 7,95%, respecte al Pressupost inicial aprovat pel Parlament l'any 1985, i un 5,64 incloent l'increment aprovat a finals de l'exercici. La primera manifestació que cal deduir d'aquesta previsió de despeses respecte al proper exercici és que implica l'adopció d'una estricta i rigorosa aplicació en el control de la despesa en tots els àmbits assistencials sanitaris, per tal de garantir en tot moment les prestacions assistencials sanitàries de la Seguretat Social. El marc instrumental que ha de possibilitar aquest objectiu serà el fet de la descentralització i responsabilització del Pressupost en les àrees de gestió. El rigorós seguiment de l'evolució del compliment dels objectius prefixats dins de cada àrea de gestió ha de proporcionar una contenció de la despesa, en primer lloc, i un estalvi real, tot seguit que permeti les accions referents a àrees bàsiques de salut, atenció primària i reforma hospitalària. L'execució pressupostària de l'ICS tindrà com a eixos el control rigorós, quant a recursos humans i de forma especial en el tema de substitucions, la reassignació progressiva dins del marc de la reforma de l'assistència primària de les actuacions amb mitjans propis a domicili cap a mitjans propis a institucions obertes, accentuar l'esforç de gestió en matèria de béns corrents i de serveis, reconducció de la demanda assistencial i hospitalària potenciant la xarxa hospitalària d'utilització pública i aplicació del pla de moderació del consum farmacèutic.

A l'inici d'aquesta presentació he qualificat el Projecte de Llei com a auster. I tradicionalment aquest qualificatiu va unit a la variació interanual de les despeses de personal. Per tant, és oportú que acabi l'exposició de les despeses consignades en aquest Projecte de Llei amb una anàlisi que ratifiqui l'austeritat pressupostària mantinguda pel Govern de la Generalitat.

En el 1985 els crèdits per afrontar les despeses de personal pujaven a 85.718 milions de pessetes, més el retard en la provi-

sió de les vacants dotades pressupostàriament que pujava a 3.420 milions de pessetes, total : 89.138.

En el Projecte de Pressupost de 1986 els crèdits d'aquesta naturalesa assolien la xifra de 98.848 milions de pessetes. L'increment resultant és del 10,9%. Aquest percentatge, si bé real, no es pot qualificar com a representatiu, ja que incorpora l'augment en la plantilla del personal docent necessari per atendre les escoles que han iniciat el seu funcionament en el curs acadèmic 1985-1986, i que suposen 6.944 milions de pessetes. Aquest import recapta el 72% de l'augment de les despeses de personal.

En resum, si es dedueix l'augment de la plantilla del Departament d'Ensenyament, l'increment vegetatiu de les despeses de personal respecte a 1985 és del 3,1%, percentatge llunyà al creixement de les retribucions, i que suposa la congelació de la cobertura de vacants en la resta de departaments de la Generalitat. És evident que estem, des d'aquesta perspectiva, davant un Pressupost guiat pel criteri de l'austeritat.

El Projecte de Llei de Pressupostos no es limita a l'explicitació de la capacitat de despesa de l'exercici i als recursos necessaris per finançar-la; a més, estableix una sèrie de normes de gestió pressupostària.

En relació amb les normes sobre retribucions del personal, el Projecte de Llei contempla per primera vegada l'estructura de retribucions fixada per la Llei de la Funció Pública, fixant criteris i determinant el procediment de concessió, tant del complement específic pel lloc de treball com el de productivitat derivat de la seva realització.

Són normes d'aplicació exclusiva a l'exercici de 1986 i, per tant, transitòries fins que no es procedeixi a les actuacions previstes en l'esmentada Llei, en relació amb la valoració definitiva dels llocs de treball. Amb aquestes normes es pretén avançar el nou sistema retributiu en línia amb les altres administracions públiques.

També voldria parlar de l'endeutament i voldria dir una cosa que moltes vegades m'ha sorprès. Sovint, quan algú tracta de quantificar, pel seu compte, l'endeutament de l'Administració de la Generalitat, dels seus organismes autònoms o de les seves empreses públiques, sempre s'oblida de comptabilitzar la seva posició, la nostra, la de la Generalitat; la nostra posició creditora enfront d'altres administracions i bàsicament de l'Administració central i que, lògicament, es compensen per formalització.

A 31 de desembre de 1985 l'endeutament a llarg termini de l'Administració de la Generalitat és de 87.000 milions de pessetes. A aquesta xifra cal afegir-hi 5.673 milions dels organismes autònoms i 18.978 de les empreses públiques. És fàcil criticar aquestes xifres i esquinçar-se, fins i tot, les vestidures, però estic segur, senyores i senyors diputats, estic segur que cap dels diputats presents en aquesta Cambra hauria estat disposat a aprovar uns pressupostos d'inversions, enguany, basats en un Fons de Compensació, amb un valor de 13.000 milions de pessetes. Ningú en aquesta Cambra estaria d'acord, senyores i senyors diputats, a córrer el risc d'una pèrdua addicional de llocs de treball per paralització de la inversió.

La política d'endeutament del Govern ha estat la conseqüència obligada d'un sistema de finançament que avui critiquem tots, i qualifiquem de pervers, totes les forces polítiques de l'arc parlamentari —«pervers» entre cometes, en el sentit que

dono a la paraula «perversitat econòmica».

Ja en el mes de desembre de 1984 denunciava aleshores el Ministre d'Economia i Finances —el 84—, del senyor Felipe González, avui President del Banc Exterior, senyor Boyer (*remor de veus*), denunciava el sistema quan afirmava en el transcurs d'un seminari hispano-alemany sobre descentralització de la despesa que a Espanya les comunitats autònomes amb un nivell de renda superior a la mitjana estaven condemnades a endeutar-se, amb el model actual, si volien continuar assegurant el mateix nivell de prestació de serveis que donava el ministeri corresponent abans de la transferència de competències.

Resumint, senyores i senyors diputats; es tracta d'uns pressupostos que, des de l'austeritat, pretenen, des de la transitorietat —esperem— pretenen donar una resposta als principals reptes que té avui la societat catalana, i com a expressió quantificada dels objectius de l'acció de govern que són, posen de manifest els quatre eixos fonamentals de la política del Govern : una voluntat de modernització de l'aparell productiu català davant el repte de l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea, aprofundir en la política de benestar social endegada des de 1980, perseverar en la política d'ocupació basada en el manteniment del nivell d'inversió i recuperació lingüística i cultural de la societat catalana.

No dubto del fet que aquest Pressupost, malgrat els constryiments econòmics i financers que el condicionen, pot ajudar modestament a reforçar la línia de progrés i modernització que la nostra societat civil reclama.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Aquesta Presidència ha de preguntar si algun diputat ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen. Essent que no, aleshores podem passar ja al debat del Projecte de Llei.

Començarem, naturalment, per les esmenes a la totalitat, i respecte a aquestes, aquesta Presidència ha d'advertir que en el *Butlletí* han aparegut amb un ordre indegut —sense la més petita mala intenció, com és de suposar. En aquest sentit, doncs, restablirem l'ordre en què s'hauria d'haver publicat, començant per la defensa de l'esmena a la totalitat del Partit Socialista Unificat de Catalunya. En aquest sentit tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Cullell, un Pressupost auster, potser sí; un Pressupost regressiu, segur. I no tot per culpa seva, ni per culpa del Consell Executiu de la Generalitat, però majoritàriament sí per culpa d'aquest Consell Executiu.

Vostè començava la seva intervenció dient : «Com que hi haurà intervencions que diran que per què el retard del Pressupost, em justifico». Les justificacions, per al nostre grup parlamentari, no han estat «de rebut». Aquest és un Pressupost que entra en aquesta Cambra, que es discuteix tard, i que es discuteix sobretot malament, a partir d'una pròrroga incomprendible i injustificable, tant des del punt de vista tècnic com des del punt de vista polític. I com que aquesta és una Cambra fonamentalment de debat polític, és en aquest terreny en el qual ens hem de situar.

La pròrroga política del Pressupost tenia un sentit si es seguia exercint, en certa manera, el *pressing* polític anunciat

per l'Honorable President de la Generalitat —que potser per aquest motiu avui no és present a la Cambra, en un debat tan important com aquest— sobre el Govern de Madrid, el mes d'octubre de l'any 1985. Es va dir : «Si convé, el poble de Catalunya es mobilitzarà per aquest tema» Paraules que dites per boca del President de la Generalitat són realment importants i s'han de tenir en compte dintre del Parlament de Catalunya.

Es va dir que es faria un *pressing* polític amb intensitat que podia justificar la pròrroga com a mesura de fermesa política enfront de Madrid, com a mesura d'expressió del convenciment català que calia, per a enguany, tenir ja el nou sistema de finançament autonòmic. Evidentment, s'ha abandonat aquell *pressing*, s'ha abandonat la pròrroga del Pressupost i, evidentment, entrem a discutir —en mans d'un cert abandonisme en braços del Govern central per part de Convergència i Unió— el Pressupost tard i malament.

Entenem que es fa una política pressupostària molt dolenta de parada i arrencada : s'anuncia la pròrroga, se'ns porta després el Projecte de Llei d'Habilitació dels 20.000 milions de pessetes, i un cop aprovat quinze dies després se'ns entra el Pressupost. Evidentment, això no va; això és expressió que en la política pressupostària de la Generalitat no hi ha nord, no hi ha guia, no hi ha fil conductor.

Per tant, el nostre Grup parlamentari el que vol dir és que iniciem el debat pressupostari malament; que l'iniciem amb el *handicap* de la Llei 2/86 aprovada, d'Habilitació dels 20.000 milions de pessetes de crèdit; que l'iniciem a partir d'una pròrroga que no es justifica —en funció de l'actuació del Consell Executiu de manca de fermesa política davant de Madrid— des de cap concepte i que iniciem el debat dels pressupostos amb una pèrdua de força en el terreny de la negociació del finançament autonòmic amb la resta de comunitats, però fonamentalment enfront del Govern central, i a partir de l'aplicació de determinats preceptes estatutaris.

Però entrem en el que és el fons del contingut del debat d'avui, el Pressupost en si mateix. Des del nostre punt de vista, aquest és un Pressupost que consolida, en primer lloc, el burocratisme de la Generalitat de Catalunya —allò que vostè volien desburocratitzar l'octubre de l'any passat. En segon lloc, és un Pressupost regressiu en el terreny de l'endeutament versus inversió. En tercer lloc, que és un Pressupost sense contundència en la política de foment de l'ocupació directa, ni en la indirecta de suport. I, en quart lloc, que és un Pressupost que evidencia el fracàs, ja anunciat per altres grups d'aquesta Cambra, en la política d'ingressos propis.

I comencem per aquí. És un Pressupost que els porta a vostès a veure's en l'obligació de modificar elements fonamentals de la Llei de l'Impost sobre la Plena o el Bingo, i aquest és un fet curiós, aïllat però curiós, perquè és l'expressió primera, i de moment única, de la capacitat de la Generalitat de Catalunya per tenir els seus propis ingressos. Se'ls va dir, des de l'oposició, els ho vam dir des del PSUC —i està en el *Diari de Sessions*— : «No vulguin arribar vostès als 12.000 milions de pessetes. Conformin-se amb recaptar 3.000, 4.000 milions de pessetes». Està escrit. És el que definitivament han recaptat. El que succeeix és que ho han fet de forma tal que han ajudat a la crisi, ja alarmada en el propi sector, a desencadenar-la amb molta més rapidesa, amb molta més intensitat; i, evidentment, ara han de rectificar, ens han de demanar a tots que situem el

tema de l'impost sobre el bingo en unes coordenades que, si m'ho permeten dir, des de la legitimitat de les nostres opinions quan discutíem aquesta Llei, amb el que després realment ha succeït, tampoc resoldrà el problema. Tampoc resoldrà el problema.

I a aquest fracàs, en relació amb la política d'ingressos propis, cal afegir-hi, dintre del capítol d'ingressos, un nivell d'execució en la recaptació de taxes, a 30 de novembre, d'un 23% sobre el pressupostat, i una recaptació, estat d'execució del 30 de novembre, de l'Impost sobre el Patrimoni del 42 i mig; evidentment tot sumat, des de la nostra òptica, fa veure les debilitats del Consell Executiu en el terreny dels ingressos.

Segon element, un Pressupost que consolida el burocratisme —i lamentem no compartir les opinions realment alegres del Conseller Culler quan ens feia la presentació d'aquest Pressupost, en relació amb el tema del capítol I, de personal. Un capítol de personal que s'emporta el 40% del Pressupost —i estem parlant de Pressupost excloent Seguretat Social, òbviament. Un Pressupost del qual de cada 100 pessetes pressupostades, 83 i mitja responen a despesa corrent, i tan sols 14,7 responen a despesa de capital; i d'aquest 14,7 un Pressupost que se'ns porta amb un 40% absolutament bloquejat per l'aprovació prèvia de la Llei 2/86, dels 20.000 milions de pessetes, malgrat que el mateix Consell Executiu, sobretot en el Departament de Comerç, Consum i Turisme, ha eliminat partides que vam aprovar amb la Llei del 86, malgrat que se'ns indica en la presentació del Pressupost que aquelles partides són inamovibles en la seva discussió de l'actual Pressupost.

Unes variacions curioses en el capítol de personal. El senyor Conseller deia que creix molt poc, creix per sota de la mitjana de retribucions, en definitiva hem fet un gran esforç en aquest terreny. L'esforç, com es concreta? Departament de Governació, creixement del Pressupost, total de Pressupost del Departament, un 4,7%, creixement del capítol I, personal, un 26%; Economia i Finances, decreix el total de Pressupost en un 9,62%, creix el personal un 35,25; Treball, es redueix el Pressupost en un 7,10%, creix el capítol I en un 19%; Comerç, decreix el Pressupost en un 8,47%, creix el capítol de personal en un 11,84. Aquesta és l'austeritat en el capítol I que ens preconitzava el Conseller Culler? Només hi ha dos Departaments, Ensenyament i Política Territorial, on el creixement del capítol I està per sota del creixement global del Pressupost del seu departament i, naturalment, no és segurament —i en part— per la bona gestió dels dos Consellers —cosa que no dubtem ni neguem—, sinó pels traspassos d'universitats i de la Confederació Hidrogràfica que, evidentment, permeten equilibrar el panorama. Ens preguntem, volem veure-ho, què passarà d'aquí a dos anys amb Ensenyament i Política Territorial en aquest camp quan portin dos anys gestionant aquestes coses des del Govern de Convergència i Unió.

Tercer element, un Pressupost regressiu entre endeutament versus inversió, i el nostre Grup parlamentari no ha criticat mai, en aquesta Cambra, l'endeutament de la Generalitat, mai; quan l'hem criticat ha estat per col·locar-lo en relació amb la inversió realitzada; i el que critiquem, per tant, no és el major o menor creixement de l'endeutament en aquest Pressupost, el que critiquem és que mentre es produeix un increment del 5,22% en el deute públic emès per la Generalitat enguany, es produeix paral·lelament una reducció del 5% de la inversió,

sense Seguretat Social, o una reducció del 10% de la inversió comptant el Pressupost afegit de la Seguretat Social, si vostès ho prefereixen. I, evidentment, quan això es dona, mentre el deute total pot arribar a assolir —el deute a llarg termini— aproximadament el 56% del Pressupost sense Seguretat Social, òbviament no és preocupant pel volum del deute, sinó per la utilització i pel decrement de la inversió en aquest mateix Pressupost.

Naturalment, si a això afegim que amb aquest Pressupost que anem a aprovar autoritzarem el Consell Executiu a disposar de 42.500 milions de pessetes de deute de tresoreria, és quelcom que, per al nostre Grup parlamentari, es fa difícilment suportable, amb un Pressupost exclòs a la Seguretat Social de 216.000 milions de pessetes. Tot això, evidentment, quan hi ha departaments clau, com Sanitat, que creixen un 4% per sota del que creix el conjunt del Pressupost.

Des de la nostra òptica lamentem discrepar també del Conseller Cullerell en el sentit que aquest és un Pressupost sense horitzó en la política de l'ocupació; per la desaparició dels plans d'ocupació mateixos; per l'absolut oblit, ignorància, rebuig i —jo diria, si m'ho permeten, entre cometes— una certa educació poc curosa en escoltar les reclamacions de la Federació de Municipis de Catalunya, de Comissions Obreres i d'UGT; tres institucions prou importants a Catalunya com perquè quan solliciten una audiència al President de la Generalitat els sigui concedida a la major brevetat; tres institucions prou importants de Catalunya com perquè quan demanen comparèixer davant la Comissió d'Economia d'aquest Parlament per exposar els seus criteris en relació amb els plans d'ocupació siguin escoltats, siguin rebuts, siguin ben tractats en aquesta Cambra. I res d'això ha succeït, el que succeeix mentre no es produeixen les reunions, mentre no se'ls concedeixen les entrevistes, mentre no se'ls deixa venir a aquesta Cambra és que de 2.700 milions de pessetes destinades a ajuntaments per a ocupació juvenil, passem a 250, menys del 10%, mentre les famílies i les institucions sense finalitat de lucre, per idèntic concepte a Catalunya, se'ls donen 241 milions. És a dir, les institucions sense finalitat de lucre, les famílies de Catalunya —en llenguatge pressupostari— rebran només 9 milions menys per ocupació que tots els ajuntaments de Catalunya, que tots els ajuntaments de Catalunya.

Per què es vol fer creure —de veritat— al costat d'això, senyor Cullerell, que amb aquest Pressupost, amb aquest programa d'ocupació de 2.300 milions de pessetes..., i se'ns diu des de la tribuna : ja hi ha un programa de foment de l'ocupació, no ho és, no ho és. Aquests 2.300 milions de pessetes són partides ja aprovades en la Llei d'Habilitació dels 20.000 milions de pessetes de crèdit, que ara vostès les han canviades, del Departament, les han col·locat al Programa de Foment a l'Ocupació i així apareix pomposament, als ulls dels ciutadans, unes inversions previstes a la Llei 2/86 i ara apareixen com a noves inversions en el Programa de Foment a l'Ocupació. Des de la meua posició absolutament laica, no puc combregar amb cap miracle, i menys amb el dels pans i els peixos, que vostès volen fer en el Programa de Foment a l'Ocupació amb aquest Pressupost. I, és clar, si es volen potenciar noves formes d'economia social —ens ho ha dit vostè—, si es vol ajudar la sortida de la crisi, per què es destina tan sols com a ajut, al costat d'aquells dos-cents cinquanta milions de foment a l'ocupació juvenil a mans

dels ajuntaments, cent milions de pessetes a totes les cooperatives i societats anònimes laborals existents a Catalunya. Per què? Per què?

En definitiva aquest és un Pressupost, si el situéssim al nivell de creixement 85-86, prou il·lustratiu per donar-nos una mesura d'aquest impacte realment regressiu en el que fa referència a la política d'ocupació. Per què? Perquè la despesa corrent s'incrementa en tot el conjunt dels seus capítols pel damunt del 16%. I fonamentalment s'incrementa en el 22% el capítol II, en el 34% el capítol IV. I al costat d'això, què succeeix amb la despesa de capital? Doncs que la inversió es redueix en un 5%, com dèiem abans, i les transferències de capital creixen només un 15, és a dir, sempre per sota del creixement de la despesa corrent.

Evidentment, són criteris que el nostre Grup parlamentari no pot compartir i per al qual es veu en l'obligació d'oposar-se a l'actual text pressupostari. I, per acabar, jo voldria recollir en certa manera l'oferta que feia l'Honorable Conseller en relació amb el tema de la partida d'ingressos 4.111, que em sembla que és la prova més fefaent de la voluntat amb la qual el Consell Executiu afronta aquests Pressupostos. Al Consell Executiu sempre li queda —i l'utilitza sovint— el fàcil recurs de desviar la culpa a Madrid. El finançament insuficient, l'ofec de l'autonomia catalana en paraules del Molt Honorable President, i nosaltres no neguem que això existeixi, no neguem que això és cert, no li traiem ni un pèl de raó al Consell Executiu quan a cops fa apel·lacions en aquests aspectes de la política d'Estat per a justificar determinades mancances. El que ens preocupa, però, en aquesta Cambra, no al Congreso de los Diputados ni al Senado, a aquesta Cambra és veure com des de Catalunya s'enfoca el problema, com des d'aquí afrontem aquesta situació, com pressionem sobre el Govern central. I, és clar, en el mes d'octubre de l'any 1985 nosaltres escoltàvem en un debat de política general com el Molt Honorable senyor President de la Generalitat ens deia : «la tercera cosa de fort contingut polític és que tot això ens planteja una pregunta» —s'estava referint al tema del finançament—, «la pregunta és : quina mena d'autonomia volem? Perquè això va lligat amb els pressupostos», etcètera, etcètera. I més endavant afegia : «Alguns diuen —i ho jutgen negativament— que molt probablement això, si el resultat d'aquesta reflexió col·lectiva no és bo, és decebedor, portarà a la mobilització el poble català. I és possible, però això no és necessàriament dolent, això pot ser bo.» Per tant, es feia una apel·lació que si el tema no es resol·lia en el marc de l'any 1985 que estàvem parlant, es produirien aquest seguit de fets, aquest seguit de pressions enfront del Govern de Madrid.

Nosaltres contestàvem això dient : «I, quan parlem d'interessos de Catalunya, estem invocant una realitat concreta, una col·lectivitat nacional en la qual hi ha problemes a resoldre, però que exigeix fer-ho en el marc d'un projecte econòmic, polític, social, cultural, institucional, definit amb rigor i amb realisme.» I seguia el Secretari General del PSUC dient : «Al nostre entendre, cal que, tant en els objectius com en les formes, els polítics catalans, des de la modèstia, però també des del sentit de responsabilitat, procurem situar-nos al nivell dels esdeveniments que estem vivint. I és per això que volem començar per definir-nos en un tema de punyent actualitat, un tema que afecta totes les forces polítiques i socials de Catalunya

, com era el tema del finançament, «sobre el qual hi ha coincidència en la unitat, la fermesa i en la capacitat de negociació transparent», però reclamàvem també el paper del Parlament en tot aquest Projecte, i reclamàvem que la negociació amb el Govern central, en la mesura que era un tema de desenvolupament d'un article de l'Estatut, no quedés exclusivament a mans del Consell Executiu, sinó que el *pressing*, la pressió catalana, fos capaç de portar la negociació conjunta de totes les forces polítiques presents en aquesta Cambra.

Això no ha estat així, jo diria que no hi ha hagut negociació, que hem anat, que ha anat el Consell Executiu a Madrid, sovint a escoltar què li deien, sense ni la confiança necessària en aquest Parlament, sense traduir la unitat de la Comissió Mixta de Valoracions en unitat política en aquesta Cambra de manera permanent i continuada i, en definitiva, sense voluntat de resoldre, de les paraules de l'Honorable Conseller, el tema per a l'any 1986.

I, és clar, quan se'ns pressuposten com a possibles ingressos addicionals a rebre pel sistema nou de finançament 21.000 —encara no, però 21.000 posem-hi, per arrodonir— milions de pessetes, nosaltres no hi podem estar d'acord, perquè si es col·loca aquesta partida en els Pressupostos vol dir que estem convençuts que durant l'any 86 hem de rebre aquest sistema definitiu de finançament, i, per tant, cal ficar-hi la realitat, el que ens toqui, perquè col·locar-ne menys, evidentment, és una forma vergonyant de sortir a la discussió política, i no és que no ho sapiguem, la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions té estudis suficients en relació amb l'aplicació de l'article 45 de l'Estatut que diuen que, pel cap baix, des de la prudència, la qual abans ens reconeixia l'Honorable Conseller, per via dels recursos ordinaris Catalunya s'ha de situar pel damunt dels 30.000 milions de pessetes i, evidentment, si afegim a això altres funcions perfectament assumibles, Estatut en mà, més aquell seguit de competències i traspassos en matèria de Seguretat Social, ens aniríem molt pel damunt dels 62.000 milions de pessetes més. Per què el Consell Executiu, ens preguntem, col·loca al Pressupost 21.000 milions de pessetes. Per què se n'oblida 40.000 milions de pessetes, segons els estudis de la part catalana? O perquè no creu que Madrid vulgui resoldre que es pugui resoldre amb la nostra pressió el tema del finançament autonòmic durant l'any 1986 o perquè si creu que es pot resoldre no té clar en quina forma, en quina manera, ni vol col·locar el llistó de Catalunya al lloc on toca realment col·locar-lo. I no som nosaltres qui parlem de 30.000 milions de pessetes; el senyor Solchaga, a través dels mitjans de comunicació, ha fet referència a aquesta xifra, ha parlat de 31.000 milions de pessetes. Per què el Consell Executiu de la Generalitat en pressuposta només 21.000 milions de pessetes? És aquest, ens preguntem nosaltres —i acabem—, el millor camí per fer-nos forts davant de Madrid? Perquè Catalunya tingui una veu potent davant del Govern de l'Estat en relació amb aquestes matèries. És aquesta la forma de defensar les competències estatutàries? És aquesta la millor via per tal de plantejar-nos el tema del finançament en la forma en què correspon davant el Govern central? És aquesta la forma com el Consell Executiu tradueix la unitat de la Comissió Mixta de Valoracions, part catalana amb actuació política enfront del Govern central? Nosaltres entenem que és una actitud claudicant de bell antuvi, que, evidentment, hipoteca totes les inver-

sions, tota la despesa de capital, tot el conjunt d'operacions que es podrien fer en aquest Pressupost sobre la base de no col·locar en el capítol d'ingressos allò que realment toca a Catalunya per a l'any 1986.

O creiem que ens toca, o creiem que no ens toca; i si creiem que no ens toca —i no crec que aquesta sigui l'opinió del Consell Executiu— no hi colloquem ni una pesseta, però si ens toca rebre aquest finançament per a l'any 86 el Pressupost ha de contenir el conjunt de diners que ens toquen, els recursos que la part catalana de la Comissió Mixta, en principi, hagi avaluat com a corresponents a Catalunya. Perquè si no es fa així, en nom del nacionalisme, nosaltres entenem que es pot portar Catalunya a un autèntic atzucac, que és, en definitiva, un atzucac regressiu com regressiu és el text pressupostari que tenim al davant.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per al torn en contra voldria preguntar a la majoria si pensen agrupar-ho en les tres esmenes a la totalitat o fer-ho separatament?

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, nosaltres sollicitariem fer el torn en contra després d'escoltar les tres esmenes de devolució.

El Sr. PRESIDENT : Perfectament, doncs en aquest cas tinc el gust de donar la paraula, per defensar la segona esmena a la totalitat, a l'Il·lustre Diputat senyor Antoni Santiburcio, que l'ha presentada juntament amb altres quatre diputats. Per això, tinc el gust de donar-li, doncs, la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta esmena a la totalitat, de retorn al Govern del Projecte de Pressupostos de l'any 86 ha estat presentat per cinc diputats socialistes i la seva motivació fonamental és la de fer una anàlisi econòmica i tècnica del Pressupost 86, però, evidentment, i com deia Agnes Heller no existeix una racionalitat econòmica o tècnica pura sense una racionalitat política o ideològica que la justifiqui. Per tant, el nostre objectiu serà fonamentalment analitzar detingudament les dades i les variacions d'aquest Pressupost respecte als anys anteriors, i treure conclusions i, fonamentalment, posar al descobert quin és el discurs polític que s'amaga darrere de la fredor de les xifres. No obstant, i abans d'entrar en l'anàlisi del Pressupost, voldria fer la següent afirmació : Crec que les lleis estan per complir-les, senyor President. Crec que aquest Parlament va aprovar, al seu dia, una Llei de Finances, que estableix que l'1 d'abril ha d'entrar la liquidació del Pressupost de l'any anterior, i que portem pràcticament dos mesos després de passar a l'1 d'abril i encara no ha entrat la liquidació de l'any anterior. I hauria estat molt pedagògic, de tots els Grups parlamentaris, haver estudiat aquest document de la liquidació i com s'ha gastat el Pressupost anterior, i haver-lo comparat amb aquest Projecte de Pressupostos.

Evidentment, tenim la impressió que, o bé és que no quadren els nombres i, per tant, s'estan fent *un encaje de bolillos* o bé, realment, el que no s'ha volgut és donar aquestes dades, donar aquesta informació a tots els Grups parlamentaris per fer un debat en el qual, segurament, s'haurien pogut treure millors conclusions.

Entrant en el Pressupost hem d'entrar en principi parlant que aquest Pressupost comporta o té un dèficit inicial de 21.000 milions de pessetes. És evident que no és la primera

vegada que ens trobem davant d'aquest fet. L'any passat es van inflar les previsions d'ingressos entre tributs cedits i propis, i, evidentment, després s'ha vist que al final de l'any hi ha un diferencial entre el previst i el que s'ha recaptat, entre tributs cedits i propis de més de 20.000 milions de pessetes.

Aquest any es torna a fer la mateixa operació, aquí hi ha una possibilitat, o dues possibilitats, millor dit. Davant d'un Pressupost desequilibrat, un Conseller de Finances pot agafar i contenir la despesa, o bé pot agafar i inflar els ingressos. Aquí s'ha fet la segona operació, la d'inflar els ingressos. Evidentment, la d'inflar els ingressos és una operació que s'ha fet, no solament aquest any, sinó que es va fer l'any passat i que dona, com a conseqüència, l'aplicació del que podríem dir una tècnica, la tècnica del Pressupost farcit, la del Pressupost farcit, evidentment, farcit d'aire i, per tant, el resultat del qual seria més aviat el d'un bunyol de vent.

És evident que, aquesta tècnica, el més lògic hauria estat, per part del Govern, de no haver pressupostat aquesta quantitat, i que en el moment que s'haguessin produït els nous ingressos derivats del nou sistema de finançament s'haguessin incrementat tots aquests programes que el Govern té com a prioritats. Per tant, nosaltres trobem absolutament incorrecte aquest fet, però per a nosaltres són molt més greus encara les conclusions polítiques o les lliçons polítiques que es deriven d'aquest fet.

Per a nosaltres hi ha dues lliçons polítiques, que són les següents: primer, jo recordaria que molt sovint —i aquest matí ho acaba de dir el senyor Conseller— el President de la Generalitat i el senyor Conseller de Finances han dit: «En el moment que comencem a tenir nous ingressos, a augmentar els nous ingressos derivats del nou sistema de finançament, nosaltres començarem a reduir i a eliminar la política d'endeutament.» I això no es produeix: vostè pressuposta aquest any 21.000 milions derivats del nou sistema de finançament! 21.000 milions, que no és una quantitat petita, no són ni dos ni tres, ni cinc; 21.000 milions. I vostè augmenta l'endeutament aquest any! L'augmenta de 25 a 27.000 pel conjunt de la Generalitat solament; però si sumem el que s'augmenta també als organismes autònoms i a les empreses públiques, resulta que aquest any s'augmenta el nivell d'endeutament a 37.000 milions de pessetes.

Evidentment, estem davant d'una afirmació absolutament falsa. L'increment de nous ingressos no comporta la reducció de l'endeutament. Evidentment; per què? Perquè hi ha una situació de crisi financera, hi ha una situació a la qual s'ha arribat, fonamentalment portada per una pessima gestió econòmica. I perquè hi ha una política que podríem afirmar que és la fugida endavant, que és la del creixement permanent de l'endeutament, que, evidentment, no té cap tipus de sortida, i que a curt termini no podrà resoldre l'increment derivat del nou sistema de finançament. Això ja s'ha vist en aquest Pressupost.

Segona lliçó política. S'havia parlat molt sovint també, per part del senyor Pujol i per part del senyor Cullell, que, sempre que hi hagués un increment de nous ingressos, això comportaria que es començarien a donar sortida a gran quantitat de demandes socials, a grans quantitats de peticions que existeixen en el conjunt de la societat, a grans quantitats de propostes polítiques que es fan des del grup de l'oposició. El senyor Subirà, que té molt ben donades les consignes als seus diputats, tenen

un discurs perfecte que utilitzen en la Comissió i que utilitzen en el Ple: «No tenim prou recursos, no ho podem fer tot; per tant, rebutgem aquesta esmena.» Sempre hi ha aquesta coartada política de «no tenim diners; no ho podem fer»; sempre hi ha la coartada política «quan tinguem diners, ho resoldrem tot» Ara, en aquest Pressupost es pressuposta una part important, i no es resolen cap dels grans temes, cap dels grans problemes que hi ha a Catalunya. És un Pressupost no igual que el dels anys anteriors, sinó que és regressiu incorporar una quantitat important de nous ingressos.

Per tant, podríem dir que aquest Pressupost, en la mesura que incorpora aquesta partida, no és el Pressupost de l'esperança, sinó que és el Pressupost de la frustració.

És evident que en qualsevol Pressupost farcit ha de portar, al seu costat, una bona salsa; una salsa que en aquest cas no podria ser una altra que una salsa de tomàquet, perquè, evidentment, en aquest Pressupost hi ha bastant tomàquet. I, evidentment, aquesta salsa no podria ser una altra que la de l'endeutament, que la de l'alt nivell d'endeutament que té aquest Pressupost.

Nosaltres, en altres exercicis, en altres pressupostos, hem dit molt sovint: «aquest és un Pressupost que hipoteca el futur; aquest és un Pressupost que redueix el marge de manobra del Govern i dels futurs governs; aquest és un Pressupost que hipotecarà tots els pressupostos, i que tindrà elevats costos socials i econòmics.» Ara estem davant d'aquest futur; aquest futur s'ha tornat present, i, per tant, estem davant d'un Pressupost absolutament hipotecat avui: no solament hipoteca el futur, sinó que també hipoteca el present. Evidentment, amb un nivell d'endeutament que si sumem l'endeutament a llarg termini més el de curt termini, i el del conjunt de la Generalitat més els organismes autònoms i les empreses públiques, aquest nivell d'endeutament puja per damunt de 200.000 milions de pessetes. És evident que, quan el nivell d'endeutament és pràcticament semblant o igual al Pressupost que té la Generalitat, estem davant d'unes xifres molt preocupants. I quan el nivell de càrrega financera, el nivell del capítol d'interessos aquest any s'ha doblat respecte a l'any anterior, realment estem davant d'aquesta hipoteca creixent, que condiciona totalment qualsevol política pressupostària, qualsevol política de la despesa.

Per tant, és absolutament imprescindible que aquest Govern defineixi quin és el pla de finançament de l'amortització d'aquest deute i el pla de finançament de la càrrega financera d'aquest deute, i, sobretot, que expliqui a la Cambra, que expliqui al poble de Catalunya quin cost social, econòmic, polític, té això, perquè, evidentment, haver de finançar l'amortització del deute i haver de finançar la càrrega financera comportarà uns costos, des del punt de vista que s'hauran de deixar de fer coses, i s'haurà de deixar de fer segons quin tipus de polítiques, segons quins tipus d'inversions, i, per tant, s'ha d'explicar quins costos té això.

Jo espero que vostès no responguin amb un lema que vostès molt sovint estan utilitzant en la publicitat, que és el de «Catalunya, endavant». Espero que a l'endeutament no li apliquin el criteri o l'eslògan de «Catalunya, endavant». Espero que no afirmi «Catalunya, endavant en l'endeutament» i nosaltres, si aquesta fos la resposta per als futurs exercicis, nosaltres ens hi negaríem com ens hi estem negant ara.

Analitzem el Pressupost. El Pressupost té, com a configuració de les grans dades, una característica, i és que es fa un esforç molt important d'incrementar, d'augmentar tot el que és la despesa corrent, tot el que és la despesa burocràtica, tot el que és l'aparell central burocràtic del Govern, en detriment de la política d'inversions. És a dir, la despesa corrent creix 18 punts; la inversió baixa 5 punts. I, a més, això és més greu encara quan veiem que els ingressos que hi ha en el Pressupost per a reinversió pugen un 18%; és a dir, que s'ha produït un procés de reconducció. És a dir, aquí s'ha fet un transvasament de recursos que venien per a la inversió i s'han reconduït per a la despesa corrent.

Això és absolutament greu des del punt de vista que l'objectiu fonamental d'intentar augmentar o incrementar la inversió no s'ha tingut en compte. Per què creix la despesa corrent? En primer lloc, perquè hi ha un increment de la plantilla, i, senyor Cullell, jo li demano una cosa, quan faci intervencions en aquest Ple, que és, com a mínim, el coneixement del document pressupostari. No pot afirmar en cap moment un conseller de finances, que hauria de conèixer el seu Pressupost, que hi ha el personal d'universitats i hi ha el Departament d'Ensenyament. El senyor Guitart li pot explicar que la Direcció General d'Ensenyament Universitari... Sap quin és el seu pressupost? De 7 milions; 7. 7, i vostè acaba de parlar de 6.000. Vostè hauria de saber que això està al capítol IV, no està al capítol I, i que, per tant, el creixement del capítol I de les despeses de personal no està provocat pel problema d'universitats. Per tant, si vostè no coneix el document pressupostari, evidentment que és realment greu.

En segon lloc, hi ha un creixement molt fort, i segurament no crec que pugui explicar-se per aspectes de traspassos del capítol II. El capítol II, que és el de compres i béns de serveis, augmenta pràcticament un 30%. Donaré algunes dades d'algunes partides significatives: atencions protocol·làries, 300 milions de pessetes; despeses de publicacions, 1.000 milions de pessetes; publicitat i propaganda, 1.100 milions de pessetes. Evidentment, estem davant de quantitats molt importants des del punt de vista de la despesa burocràtica, que no s'ha contingut, sinó que, en tot cas, ha crescut d'una manera molt important.

En tercer lloc, l'increment de la despesa corrent és degut —com ja m'hi he referit abans— a un creixement molt important de la càrrega financera; és a dir, s'ha passat de 5.000 milions a 10.000 milions de càrrega financera, s'ha doblat aquesta càrrega financera, i, en últim lloc, hi ha un creixement molt important també de tot el que és la política de subvencions corrents. En tot cas, entraré fonamentalment a analitzar també el que és la política d'inversions, no solament en el fet que hi ha una baixa de les inversions important, sinó també com es distribueix aquest tipus d'inversions.

Hi ha dos elements que voldria destacar aquí. En primer lloc, es fa una política de reducció del programa d'ocupació de 5.000 a 1.800 milions; de 5.000 a 1.800. 5.000 l'any 83, i, ara, 1.800; molt bé. I, a més, que la política d'ocupació comunitària que hi havia conjuntament amb els ajuntaments de Catalunya s'ha reduït deu vegades; s'ha reduït deu vegades. Per tant, vostè parla de progrés, modernització, objectiu fonamental d'ocupació...; si us plau, seriositat i rigor.

Però, a més, també s'ha fet una altra política en la política

d'inversions. Nosaltres sempre hem pensat que una política d'inversions, a l'hora de repartir-la al conjunt del territori, de distribuir-la comarcament, hauria de tenir en compte fonamentalment el nivell d'equipaments, el nivell d'atur, el grau de desenvolupament econòmic de les comarques, i, evidentment, s'han tingut altres criteris i no aquests, a l'hora de fer el repartiment entre el conjunt de les comarques, de la inversió. S'ha tingut més en compte el criteri del mapa electoral de Catalunya i s'ha tingut més en compte la composició electoral de cada comarca que no criteris objectius de nivell d'atur, de situació econòmica, de nivell d'equipaments.

Així, per exemple, resulta que hi ha comarques, com l'Alt Penedès o el Ripollès, que estan trenta vegades per sota la mitjana de Catalunya; que el Segrià està vuit vegades per sota la mitjana; que el Tarragonès i el Maresme estan cinc vegades per sota la mitjana; que el Gironès hi està un terç; que el Barcelonès està a la meitat de la mitjana. Per tant, aquí no hi ha hagut cap tipus de criteris objectius, sinó totalment criteris subjectius, absolutament clientelars, més propis d'una línia en el més pur i dur caciquisme. Per tant, no estem davant d'una política objectiva del Govern en aquest tema.

I, en tot cas, voldria afirmar el següent: aquí hi ha un Pressupost, que és absolutament insolidari, que és un Pressupost absolutament injust, i que per part del Govern, o no sé bé si per part del senyor Conseller Cullell, s'han intentat amagar aquestes xifres, s'ha intentat disfressar el Pressupost. I explicaré dos exemples molt clars i molt significatius.

Primer, s'han inventat un programa d'ocupació per intentar dir: «Com que hem baixat de 5.000 a 1.800, ens inventem un programa d'ocupació de 2.300 milions, i així justifiquem que el programa d'ocupació, el nivell d'inversions en l'ocupació, el mantenim.» Molt bé; i què fan? Fan una operació d'agafar partides d'inversions d'un conjunt de departaments i els posen a Treball, i s'inventen el nom del programa d'ocupació. El que passa és que aquestes coses a vegades es fan tan malament que no se n'adonen que posen partides que serveixen únicament i exclusivament per pagar expropiacions o per pagar revisions de preus de projectes. Quins llocs de treball crea una expropiació? Això és seriós? És rigor, això?

Però, a més, li diré una altra cosa. Jo que, evidentment, he tingut com a costum treballar a fons el document pressupostari, vaig agafar la resta de documents pressupostaris que s'han presentat al Parlament, per veure quin era el contingut i els objectius d'aquest programa d'ocupació. Vaig agafar el Pressupost per a programes, les anàlisis d'inversions, etcètera. I em vaig adonar, absolutament sorprès, que no hi havia ni un full, ni una paraula que parlés del programa d'ocupació. Molt curiós. O sigui, hi ha un programa d'ocupació en el Pressupost i, després, no l'expliquen, no existeix als documents pressupostaris. Evidentment, això, què és? Això és un bunyol que vostès han fet i, evidentment, quan vostès vulguin fer aquest tipus de documents que intenten falsejar el document pressupostari, com a mínim facin-ho bé; després, allò, «a la resta dels documents pressupostaris ho explica», però això són uns invents de darra-hora per intentar justificar i per intentar maquillar un Pressupost que és absolutament insolidari.

Segon exemple que hi ha, d'aquest intent de disfressar el seu pressupost: vostès agafen i, perquè resultin aquestes comarques de què abans parlava, que resulten absolutament mar-

ginades de la seva política d'inversions, intenten imputar programes d'inversions a determinades comarques que aquests programes serveixen per a tot Catalunya.

Per exemple, els posaré alguns exemples que siguin molt clars : a la ciutat de Lleida, li imputen programes d'inversions d'agricultura que són per a tot Catalunya, o que són per a totes les comarques, tant de la plana com de l'alta muntanya.

O per exemple : tota la política d'inversions que fan vostès, de compra, de cotxes oficials, d'ordinadors, de mobiliari —és a dir, inversions a serveis centrals—, que no s'han d'imputar a cap comarca, ho imputen, tot el que és serveis centrals, a la ciutat de Barcelona. Evidentment, per intentar que aquesta política absolutament discriminatòria surti, en les dades oficials, no discriminatòria i surti més equilibrat.

Evidentment, això és falsejar el Pressupost. Així, per exemple, resulta molt curiós que el cotxe oficial que es compra aquest any per part de la Conselleria de Comerç s'imputi a la ciutat de Barcelona. Jo no sé si els barcelonins utilitzaran el cotxe oficial del senyor Conseller, si no és que faci el taxista a la nit, però, evidentment, no ho crec.

Per tant... Veig que s'encén el llum vermell. Acabaré amb conclusions.

Jo crec que estem davant d'un Pressupost que és el Pressupost de la frustració, perquè no dóna sortida als greus problemes de Catalunya, perquè no dóna satisfacció al conjunt de demandes socials que hi ha avui a Catalunya; dos : estem davant d'un Pressupost que no solament hipoteca el futur, sinó que està hipotecat en si mateix, perquè està hipotecat per pressupostos anteriors. Està hipotecat, fonamentalment, per un alt nivell d'endeutament i per una situació difícil, delicada, preocupant, des del punt de vista financer d'aquest Govern. I tres : estem davant d'un Pressupost absolutament insolidari i regressiu perquè fa prioritari fonamentalment el reforçament de l'aparell burocràtic en detriment de la política d'inversions i en detriment d'una política de benestar social.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Prosseguirem amb les esmenes a la totalitat. Procedeix ara de donar la paraula al Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar la seva esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Obiols.

El Sr. OBIOLS : Molt Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, la veritat és que, fins al moment, no hem tingut mai en aquesta Cambra el gran debat pressupostari que és normal a tots els parlaments. L'any 83, per posar exemples propers, l'any 84, l'any 85, han donat debats ostensiblement devaluats i ostensiblement retardats. Aquest any aquest fenomen encara és més palès. No ens han satisfet —no és que no ens hagin satisfet, és que no hem comprès, ni abans ni després d'escoltar el Conseller— les raons per les quals estem discutint el Pressupost a final del mes de maig. I això, des del nostre punt de vista, revela una situació que és preocupant.

S'ha parlat aquí d'una política de posada en marxa i aturada : *stop and go*, més o menys permanent. Crec que és atribuïble als problemes d'aprovació, de discussió del Pressupost de la Generalitat de Catalunya i, més en general, atribuïble a la política que practica el Consell Executiu de Convergència i Unió.

Jo tinc la convicció que, de fet, avui, a Catalunya no hi ha una política de Govern, i crec que l'opinió pública té dret a

saber que no hi ha una política de Govern; hi ha un govern que és presoner de la lògica que ell mateix ha creat, que és una lògica que genera frustracions i, de fet, un govern que no ha après encara a aplicar una cultura política de govern, sinó que practica una cultura política d'oposició. Pren les seves decisions aleatòriament, d'una manera un xic espasmòdica, en funció d'elements de la política general, de les seves relacions amb el Govern central, elements que estan dictats, fonamentalment, per actituds d'oposició, de resistència, de reivindicació, de pugna, però oblida el que és un element absolutament fonamental des del punt de vista de les responsabilitats de govern, però també fonamental des del punt de vista del desplegament d'una estratègia en relació amb l'Estat, en relació amb el Govern de Madrid, que és el de fer bé, normalment, rigorosament, les coses aquí, a Catalunya.

I nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat d'aquesta Llei de Pressupostos, fonamentalment, perquè desitgem que a Catalunya es governi i es governi bé, i perquè creiem que, en aquest moment, no es governa ni es governa bé.

En l'anàlisi d'aquesta Llei de Pressupostos del 86 creiem que es posa clarament de manifest aquesta afirmació. En efecte, en la mesura que una Llei de Pressupostos reflecteix una voluntat política, i reflecteix també una situació heretada com a conseqüència de la gestió en exercicis anteriors, nosaltres pensem que aquesta Llei de Pressupostos és una llei que és presonera d'una situació creada i que, en certa mesura, significa la foto, el reflex exacte d'aquesta situació.

És una Llei de Pressupostos, per tant, que hereta, reflecteix i predetermina per al proper període una situació de mala administració; és una Llei de Pressupostos que hereta i reflecteix i predetermina també, per a tot l'any 86, una voluntat d'obscuritat predeterminada, volguda, per tal d'eludir en la mesura que sigui possible el control democràtic del Parlament i de l'opinió pública i, finalment, és una Llei de Pressupostos que hereta, reflecteix i predetermina, també, una situació de manca de política de govern, d'indefinió generalitzada respecte a quins són els eixos d'acció d'aquest Govern davant dels reptes i dels problemes de la Catalunya del present.

Perquè jo no vull creure que fer una ràpida invocació als principis que cal modernitzar el país, que cal fomentar el benestar social, que cal potenciar la llengua i la cultura catalanes, i que això són els eixos que inspiren l'acció de govern, tingui la més mínima credibilitat més enllà de la retòrica —ben intencionada, vull creure—, però que, en definitiva, no aporta res de concret i de positiu digne d'anàlisi a l'hora d'establir el que són les prioritats que un govern determina de cara a un any de la seva actuació. Jo no crec que ningú que llegeixi els documents de la Llei de Pressupostos del 86 amb atenció pugui arribar a concloure ja no que hi hagi contradiccions entre aquests objectius generals, determinats en aquesta tribuna pel Conseller, sinó que hi pugui haver adequació amb un mínim criteri de prioritització.

S'ha dit que governar és decidir; s'ha dit que governar és marcar unes prioritats. Aquest Pressupost no marca idees clares, no marca objectius clars que puguin ser perceptibles ni per al mateix Govern ni per a l'oposició ni per a l'opinió pública. Estem en uns pressupostos d'oposició, estem en uns pressupostos que no reflecteixen una actitud ni una voluntat d'exercir una política de govern a Catalunya. Per contra, nosaltres

voldríem el contrari : en una situació que és una situació de precarietat de recursos, en una situació en què és necessari sumar esforços, obrir-se a les col·laboracions i a les coordinacions en tots els terrenys de la vida catalana, el que cal, fonamentalment, a l'hora d'elaborar un document de proposta de pressupostos, és tenir unes idees clares i uns objectius precisos; és tenir la possibilitat d'aportar a l'opinió pública, a les forces socials, als líders d'opinió, a les forces polítiques, al món empresarial, al món sindical, una experiència anterior : «hem governat d'una manera correcta». Jo hauria desitjat que el Govern de Catalunya hagués governat d'una manera exemplar, des del punt de vista de la gestió, des del punt de vista de l'administració.

I, en tercer lloc, uns pressupostos que adoptessin una actitud madura en relació amb el que és l'evident sortida de la situació actual d'*impasse* estratègic del nostre autogovern, de cul-de-sac de l'autonomia catalana, que és la necessitat imperiosa de sumar recursos, de sumar esforços, per afrontar les responsabilitats pròpies, sense anar donant constantment les culpes de tot, en general, i de cada cosa en particular, als altres, als de fora, als de Madrid, o bé donar les culpes a altres nivells, a altres instàncies de l'Administració o de la societat a Catalunya.

Manca, doncs, des del nostre punt de vista, una política de govern, i això ho diem amb preocupació, perquè la manca d'una política de govern, avui, a Catalunya, significa la manca d'una estratègia nacional de la qual aquests pressupostos són una prova més. I com que no vull fer afirmacions no justificades, voldria estendre'm en la meua intervenció en aquestes tres formulacions que he fet en l'inici d'aquesta.

Els hem anat dient, en el curs dels debats parlamentaris, que vostès desaprofitaven l'oportunitat de construir una administració moderna i eficaç a Catalunya; els hem anat dient que creïem que s'anaven reproduint, en el desplegament de l'Administració autonòmica de Catalunya, els mateixos vicis que hem conegut en l'Administració del règim anterior, i aquests pressupostos confirmen, una vegada més, aquesta actitud d'un govern que veu, en el desplegament administratiu de la Generalitat, de l'autogovern català, no la voluntat d'innovar, de generar una reforma en profunditat, de bastir —quan es tracta de bastir de bell nou— una administració de nou tipus a Catalunya, sinó més aviat el contrari : una orientació política en aquest camp, marcada per un sentit patrimonialista i també centralista de l'Administració de la Generalitat.

S'ha parlat, en el curs de les intervencions anteriors, que aquest Pressupost confirmava una actitud deliberada d'increment de la plantilla sobre la base d'un augment de les despeses de personal que, en l'exercici d'aquest any, serà d'un 8% —per descomptat, sense tenir en compte els augments salarials respecte a l'any 85. Recordin vostès que en el període 84-86 aquestes despeses de personal han crescut d'un 19%. Recordin la política de contractació que han practicat i que, suposo que, a la llum d'aquests pressupostos, continuaran practicant l'any 86. Recordin que el 90% d'aquestes contractacions, o més del 90% d'aquestes contractacions, s'atribueix als serveis centrals i que, per tant, no hi ha ni ombra d'esperança respecte a la possibilitat de posada en marxa d'una política de desconcentració de serveis real a Catalunya.

Jo penso que la direcció general de desburocratització que ens va anunciar el President Pujol tindrà molta feina a desfer el

que vostès estan fent i continuaran fent en aquests pressupostos.

Els enfocaments clientelistes perduraran. Un dels trets notables d'aquests pressupostos és el fet que les subvencions corrents de l'exercici del 86 s'incrementen probablement —vull dir, si no hi ha modificacions en el curs del debat pressupostari, cosa que dubto— en un 34% respecte al 85.

L'augment de les subvencions corrents en termes d'homogeneïtat, doncs, si descomptem els traspassos d'universitats i d'aigües, serà d'un 12%; continuarà la política que algunes vegades irònicament, però també amb inquietud, amb una greu preocupació, hem denominat la «política de la repartidora». La concepció que el que ha de fer el Govern no és marcar uns objectius clars en la societat catalana i buscar totes les coordinacions i col·laboracions que facin possible mobilitzar la societat catalana al voltant d'uns objectius clars, sinó una actitud, que és l'actitud de la petita subvenció, de la cosa que arriba a vegades a nivells summament ínfims i que no té gaire explicació més enllà que l'intent d'anar regant una mica un teixit d'entitats, d'associacions a Catalunya sobre la base d'una política sense cap tipus de perspectiva més enllà dels enfocaments, diguem-ne, de clientelisme.

Els estudis i dictàmens encarregats a persones alienes a l'Administració seran, probablement, si no es modifiquen en el curs d'aquest debat, de 700 milions de pessetes. Es tractarà, de bell nou, d'una informació reservada, segons se'ns va dir en aquest Parlament, en una ocasió, i que, per tant, no passarà al Parlament, no sabrem en què s'esmercen aquests 700 milions d'estudis i dictàmens.

La política de concessió d'avalos prosseguirà, ben cert, per uns altres camins orgànics. Jo no vull sinó expressar ben sincerament la meua esperança que aquestes brutalitats que hem presenciats en el passat —d'avalos que anaven, segons la normativa de la CARIC, destinats a sectors industrials en reconversió i estratègics per al país i dedicats a afavorir empreses, directament o indirectament, vinculades a sectors de la majoria— pugui acabar.

Jo expresso la confiança que els nous homes i les noves institucions puguin corregir aquesta vergonya que ha significat la política de concessió d'avalos a Catalunya durant els darrers anys.

No s'imposen tampoc en els pressupostos nous criteris de racionalitat. La coordinació d'inversions continuarà pràcticament inexistent, no existeix ni existirà un comitè d'inversions públiques, segons sembla. Per tant, assistirem també a la política tradicional de descoordinació en la política d'inversions.

S'ha fet al·lusió, en tercer lloc, en el curs de la intervenció del Diputat del PSUC i del Diputat socialista que ha parlat anteriorment, a una gestió financera ineficaç. Jo no voldria entrar en la discussió abstracta sobre la necessitat o no-necessitat d'un endeutament, perquè el problema no és aquest; el problema és si es té una política racional, raonable i sensata d'endeutament o l'endeutament es genera com a fruit de decisions preses espasmòdicament en moments determinats i es genera una situació que és, ja avui, una situació que grava d'una manera tremenda la pròpia gestió de vostès i també —cosa que ens preocupa lògicament— la gestió de governs que els puguin substituir en el futur.

148.000 milions de deutes a llarg termini, 42.500 milions de

deutes a curt termini, 15.000 milions de deutes a Hisenda i a la Seguretat Social. Això és molt fort. I, per descomptat, això no pot ser de cap manera atribuïble estrictament a uns problemes de dificultat de finançament. Això és un tipus de política, que ens la coneixem, que ha fet la seva experiència, que ha donat els seus resultats i que és una política realment molt dolenta, molt dolenta per a aquest país.

Amb aquesta Llei de Pressupostos —convé que l'opinió pública ho sàpiga— l'endeutament total del sector públic de la Generalitat pujarà fins als 205.000 milions de pessetes. Si a això afegim —com s'ha remarcat també— el que ha significat la baixa recaptació dels tributs cedits i propis i de les taxes, aleshores el panorama es completa ja molt negativament. L'any 85 s'han deixat de recaptar 21.000 milions en relació amb les previsions, 11.000 milions en tributs cedits, 6.000 milions en el tema del bingo i 4.000 milions en les taxes.

Si hi afegim el que ha significat una política de formalització d'avalis que ha fet fallida en bona part, en un 34%, i que ha significat, doncs, un import, l'octubre del 85, de 1.100 milions de pessetes, aleshores arribem a unes conclusions, que semblen que s'imposen sense voluntat de partidisme polític, sinó mirant fredament, objectivament, les realitzacions, els resultats, que tenim una administració que gestiona bastant malament, que mostra una notable lleugeresa en l'administració dels recursos dels altres, que practica una política —s'ha dit aquí— de «fugida endavant» en el camp financer, i tots sabem que les polítiques de fugida endavant en el tema de les finances sempre, sempre, donen molts mals resultats.

He dit que una segona raó bàsica que ens obliga a aquesta esmena a la totalitat és l'evidència que hi ha una voluntat deliberada d'obscuritat, que tracta d'eludir el control democràtic del Parlament i de l'opinió pública, més enllà del que són les actituds naturals d'un Executiu, al qual sempre molesta haver de retre comptes d'una manera constant, que considera que l'oposició busca les puces més enllà del que és eficaç, del que és més natural, però crec que aquí es trasllada, es transcendeix clarament el llindar d'una resistència lògica i es va, clarament, a una voluntat d'obscuritat deliberada a ocultar el que són decisions de l'Executiu ja no al Parlament, sinó a l'opinió pública. S'intenta, en efecte, evitar el control parlamentari mitjançant pràctiques viciades. Per exemple, s'ha fet en la sobrevaloració dels ingressos per a pressupostar més despesa l'any 85.

Es fa avui també això que s'ha discutit d'incloure uns ingressos addicionals derivats del nou sistema de finançament per un import, ja no del que és previsible que s'obtindrà en el curs de la negociació en curs, que és la posició que nosaltres discutim, però, si més no, és lògica —que planteja el PSUC—, sinó per una quantitat intermèdia, desorientadora, que pot donar a entendre als interlocutors de l'Administració central o de les altres comunitats autònomes que el que desitgem nosaltres com a objectiu raonable és aquesta quantitat. Sembla, sembla que hauria estat més sensat, més lògic, més sòlid, des del punt de vista de la nostra reivindicació en el curs de les negociacions per a un nou sistema de finançament de les comunitats autònomes, doncs, donat el caràcter encara incert d'un ingrés, que el Govern hagués pressupostat els ingressos i les despeses sense previsions aleatòries, d'una manera equilibrada, i, en tot cas, quan es produeixi —que es produirà, sens dubte— l'augment dels recursos del nou sistema de finançament, que s'incremen-

tessin, amb aquestes partides, amb aquestes quantitats, els problemes prioritaris del Govern. És difícil, potser, posar en marxa aquesta sensata indicació, per dues raons: per una raó d'obscuritat del Pressupost, per una raó d'endeutament, per una raó que aquesta previsió, sigui la xifra que sigui, d'increment en el finançament no s'aplicarà a una política ni a uns eixos prioritaris d'una política, sinó que s'aplicarà a cobrir deute, i en aquest sentit, doncs, nosaltres també considerem que és un error important haver col·locat això en la previsió d'ingressos d'aquest any.

I passem al tercer aspecte. Jo he escoltat amb molta atenció el Conseller. Ha fet —com sempre— la invocació a la darrera hora que «no es pensin que aquests pressupostos no estan marcats per una orientació política; volem una política de modernització del país, de reconstrucció del nostre teixit productiu, d'innovació tecnològica, volem una política», no seria normal que es digués el contrari, «de benestar social, volem una política de normalització cultural, de potenciació de la nostra llengua...»

Nosaltres ens resistim a pensar que això puguin ser objectius seriosos d'una determinada política de govern al voltant d'uns pressupostos a un any, que és el que estem discutint en aquests moments. Calia una precisió clara, i jo sé que és inútil demanar-los aquesta precisió clara, perquè aquestes idees precises no les tenen, en tenen d'altres, rendibles —probablement per a vostès, però no per al país.

Jo voldria simplement remarcar ràpidament, amb la urgència que dona haver d'intervenir en un temps molt acotat, el que nosaltres pensem que seria necessari per fer un canvi profund de filosofia, ja no en l'elaboració de les propostes de pressupostos de la Generalitat, sinó de la mateixa conducció de les coses des del Govern de la Generalitat, des del Consell Executiu.

Si no hem llegit malament els pressupostos, de les subvencions corrents els ajuntaments en rebran solament el 2%. Això és brutal!, ja no pel que significa d'actitud respecte a la realitat municipal de Catalunya, sinó perquè és evident que la sortida eficaç, l'estratègia clara de l'autogovern català passa avui per dos eixos reals: l'aliança amb la societat i l'aliança amb les altres administracions catalanes i, fonamentalment, l'aliança amb l'Administració local.

Però en aquest camp és evident que vostès apliquen la política diametralment oposada, la política de generar estructures i activitats en paral·lel, de generar competitivitat, competència, manca de comunicació amb els ajuntaments, suposo que fonamentalment dictats per consideracions d'indole política, partidista. Crec que això és dolent i que s'ha de denunciar.

He parlat d'aliança amb la societat civil, més enllà de la invocació permanent de la societat civil. Però la societat civil té les seves institucions, té les seves estructures, té la seva viabilitat a través d'aquestes estructures, i fonamentalment, de cara a un dels problemes bàsics, que és el problema de la reactivació possible de l'economia d'aquest país en un marc macroeconòmic que ha girat molt favorablement, això passa per uns camins determinats i té un nom determinat, que és «concertació», que és «diàleg», que és «negociació» amb les forces socials de Catalunya, amb les forces empresarials i també amb les forces sindicals. Jo no vull deixar de denunciar ben contundentment, aquí, que en el Pressupost del 86 les centrals sindicals de Cata-

lunya, com a expressió fonamental d'una part fonamental de la societat civil catalana, que és la classe treballadora, rebrà 16 milions de pessetes, 16 milions de pessetes.

Senyors del Consell Executiu : governar és escollir. Vostès han escollit una cosa, que és una política d'oposició, no una política de govern, i creiem que aquests pressupostos posen de manifest clarament aquesta opció.

Ens sembla molt dolent per al país.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació... *(Pausa.)* L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, no per esgotar un torn en contra, sinó per fixar la posició del Govern pel que fa referència a les esmenes presentades a la totalitat pel Grup Socialista Unificat de Catalunya, així com a les dues presentades pel Partit Socialista de Catalunya.

Pel que fa referència al Partit Socialista Unificat de Catalunya —vostè em perdonarà, senyor Maties Vives, si ho faig una mica no per l'ordre que ha fet vostè, però és que també anava prenent notes—, la primera qüestió diu : «per què nosaltres posem 20.000 milions de pessetes o 20.900 milions de pessetes a l'increment del capítol d'ingressos i no 30.000, quan el mateix senyor Solchaga parla de 30.000?»

Senyor Maties Vives, el senyor Solchaga parla de 30.000; el document que s'ha filtrat, dels 30.000, parla per a l'any 87, no per al 86. Per a l'any 86 no hi ha absolutament res fixat. Res. És un problema de negociació que cal veure, cal discutir, i que esperem, és voluntat de tothom —després en parlaré—, de tothom, trobar la retroactivitat, però els 30.000 no és la posició, que hi ha aprovada i acordada pel senyor Solchaga. Els 30.000 que es diu que surt a les revistes és per a l'any 85.

Manca de fermesa del Consell Executiu en la negociació del sistema definitiu del sistema de finançament. Quan el Consell Executiu i la Comissió Mixta, en la qual hi som tots, no va acceptar la fórmula transitòria de finançament, i la seva posició va ser de rebuig de la fórmula de finançament que es proposava per a l'any 1986, i de fet Catalunya —vostè ho sap, senyor Maties Vives— està fora de la llei de percentatge, perquè no va ser acceptada; fins i tot hi ha proposicions, en aquest moment, per veure si a última hora encara ens enganxem al percentatge. La posició de Catalunya és de no acceptar això.

No crec que hi hagi pèrdua ni de força ni d'integritat, es continua discutint, no s'han trencat les cartes, això no, senyor Maties Vives, i crec que és la nostra obligació no trencar-les, i la de la Comissió Mixta —on el seu Grup també hi és— és de no trencar les cartes, de prosseguir la negociació. Dificil, perquè abans també el President del Grup Socialista —o després, perdó— ha dit que jo no l'he convençut, i vostè em sembla que també ho ha dit, que no l'he convençut amb les meves raons d'explicar el perquè del retard. El Govern s'ha fixat una obligació fonamental, que és arribar a un acord en el sistema del finançament, arribar-hi, i aleshores potser les senyores i els senyors diputats no m'han acabat d'entendre les raons del retard, perquè jo no he parlat amb prou brutalitat —perdonin l'expressió— respecte a quan he parlat d'incompliments, de dubtes, de retards, etcètera. Perquè jo no he dit, potser, d'una manera molt rotunda, que el dia 4 d'octubre se'ns diu que el 31 de desembre, se'ns afirma, se'ns promet solennement, pel President d'un Govern, que hi haurà un siste-

ma definitiu. I això ens porta, de fet —i li ho he explicat, potser no ho he sabut explicar del tot bé—, al pensament de dir : «bé, si això ha de ser o s'ha de tramitar durant aquests tres mesos, si la negociació s'ha de fer durant aquests tres mesos, esperem, no passa res, qui diu el 31 de desembre diu el 15 de gener, i, per tant, entrem el Pressupost amb números ja definitius». Jo no sé, si vol —o jo no acabo d'explicar-me o no s'acaba d'entendre—, li puc donar més detalls, també, del perquè nosaltres vam optar, en un moment determinat, per dir : «esperem, ja el presentarem en el moment del sistema definitiu». I la Comissió Mixta sempre ha jugat amb això amb tots els partits polítics —i després parlarem, també, dels acords de la Comissió Mixta i dels acords que justifiquen el perquè posem avui en aquests pressupostos 20.990 milions de pessetes.

S'ha parlat també, pels diferents grups, en general i així entre tots, del problema de l'incompliment, per dir-ho així, que fa referència a la política dels ingressos o de la gestió tributària. S'han tret xifres de compliment del 40%, etcètera. Mirin, en successions, 6.000 milions de pessetes pressupostats, 5.759 recaptats, compliment : 95,98; patrimoni, 5.700 de pressupostats, 5.521, 96,86 de compliment; transmissions patrimonials, 17.300 pressupostats, 16.277 ingressats, 94% de compliment; luxe, 31.100, 27.916, compliment : 89,76; taxa de joc, 20.900, ingressats, 15.820, percentatge : 75,69. Total, 81.100 pressupostats, 71.409, taxa de compliment, de cobertura : 88,05. Resta de les comunitats autònomes : 86,49.

Les queixes tinc d'alguns gremis, molt recents, els quals ens diuen que la fiscalitat a Catalunya, com a resulta d'aquesta dada, és superior a la de les altres comunitats, perquè el grau de compliment dels tributs cedits és més alt aquí que a les altres comunitats. Dos punts de la mitjana.

S'ha dit també, pel que fa referència a l'austeritat en el personal, bé, en això no hi ha discussions : la xifra global del capítol I l'any 85 és de 89.138 milions de pessetes, i la xifra, l'any 86, és de 98.848 milions de pessetes. Increment : 10,9%. Si dels 98.848 es resten 6.944 —que el senyor Maties ha dit que això era personal de la universitat, que no estava al capítol I—, sinó que, ho dic —i tenen el text, també, perquè el text està repartit als mitjans de comunicació—, no hi ha dubte del que he dit, i està gravat, he dit que aquests 6.944 —i conec el Pressupost, senyor Santiburcio— no és personal de la universitat, que està en el capítol IV i que és una transferència, eh?, sinó que aquests 6.944 és l'increment de personal com a conseqüència de la posada en marxa de les escoles, i això sí que és increment de personal del capítol I, no del capítol IV. Si restem d'aquests 98.848 aquests 6.944 d'increment de personal com a conseqüència de l'obertura de noves escoles i de les inversions realitzades, ens surt un creixement del capítol I del 3,1, enfront d'un creixement en els Pressupostos Generals de l'Estat del 9,4%. És així, i no és una crítica als Pressupostos Generals de l'Estat, dic quin és el nostre, res més, i per situar i per comparar poso quin és el de les operacions de l'Estat. Això és el que fa referència a l'apartat de personal.

Jo no sé si tampoc no..., potser no em dec haver explicat prou bé quan ho he explicat abans, però he intentat també explicar que, en gran part, quan he parlat del que era l'autonomia de la despesa, del marge que aquest Parlament té per decidir sobiranament, per escollir el que el Consejo de Política Fiscal y Financiera diu «la holgura», el que realment es pot repartir i

que aquests parlamentaris poden repartir, que no ve fixat, d'algun forma, pel que és ja l'assegurament de la cobertura del cost dels serveis transferits, i que això no vol dir que els Pressupostos Generals de l'Estat tinguin «holguras» molt més amples, perquè és evident que també tenen la seva herència, per dir-ho així. Jo he parlat aquí d'un 10,5%, i que aquest 10,5% una motivació per la qual era un 10,5% només, aquest marge de maniobra, o aquesta autonomia financera o aquesta autonomia de la despesa que teníem, venia fonamentalment per l'estructura dels serveis rebuts, i aquesta estructura dels serveis rebuts bàsicament, en el que sí que podríem definir d'una manera molt global, que és l'Estat del benestar, donava una importància fonamental, estructuralment ja al Pressupost, al que és la despesa corrent enfront del que és la despesa d'inversió. Això per un costat.

Segona qüestió : bé, em penso que no queda cap dubte que el fet de la voluntat per part del Govern de —malgrat tots els constrenyiments que hi pugui haver, que malgrat totes les dificultats que hi ha en el sistema financer— mantenir el nivell d'inversió a Catalunya quan, a nivell espanyol, cau la inversió nova en un 22%, quan la inversió total, nova i de reposició, a nivell espanyol cau un 14%, i aquí a Catalunya es manté. I és poc, i amb uns grans sacrificis, amb un endeutament, i un endeutament que assumim, i un endeutament que esperem poder retornar a través del fet que el nou sistema de finançament faci o compleixi o doni satisfacció al que són —espero— els desitjos de tots els grups parlamentaris que així, almenys, expressen en la Comissió Mixta. Endeutament que —i ho he dit també en el meu discurs, ho he dit abans en la presentació—, bé, a mi em torna a sorprendre que quan es parla de l'endeutament no es parli de l'endeutament dels altres amb nosaltres. Mai, mai. Sempre es parla que si tal, que si tomba, que si gira, que no sé què... Mai es diu : «escolti, que els han fet la liquidació de l'any 82?» Quan algú reclama aquí que les lleis són per complir-les, i tant que són per complir-les!, però per tothom. La liquidació del Fons de Compensació de l'any 82 no s'ha fet; la liquidació de l'exercici 84, no s'ha fet, per part de l'Administració central amb nosaltres; la liquidació de l'any 85 per part de l'Administració central amb nosaltres no s'ha fet. I és lògic, amb tota sinceritat, que aleshores, nosaltres, vam presentar ahir al Consell de Política Fiscal i Financera, ahir, ahir justament, l'Administració central va repartir a les comunitats autònomes la liquidació de l'exercici del 1985, del que ens deuen, no del que devem, del que ens deuen, i que, evidentment, ha de figurar en la liquidació de l'exercici de 1985, lògicament, com a ingrés, com a ingrés propi.

Bé, em sembla que també això ha estat un dels temes que havia quedat també en l'aire en una de les tres intervencions.

Governar és decidir, s'ha dit; absolutament d'acord. És prioritzar, totalment d'acord. És prioritzar en el marge, en el que es pot prioritzar. I el que es pot prioritzar també els ho he llegit, dintre d'aquests 45.000; 16%, primera prioritat, construcció de centres escolars, segona prioritat, construcció d'infraestructures, de preparació, ha de ser la plataforma d'aterratge i la plataforma del *take off* de la nostra modernització. Aquestes són, bàsicament —els les he llegides totes deu, no me les facin repetir—, les prioritats respecte als 45.000 milions de pessetes, que són els criteris en els quals hi ha una llibertat, un grau de llibertat màxim per part del Consell Executiu, que l'autonomia

de les altres coses, com vostès saben, vénen ja marcades, de fet, per la mateixa fotografia històrica.

Diu que es construeix una administració autonòmica amb els mateixos vicis. Bé, nosaltres intentem, ja els ho he dit abans, ho he dit abans, nosaltres congelem el 3,1 de personal, el 3,1 vol dir que totes les vacants no es cobriran. Els Pressupostos Generals de l'Estat continuen creixent el 9,7, aquest any, el 9,7. I, de fet, existeixen estudis de diferents tendències, i que es presenten al Consejo de Política Fiscal y Financiera, fets per diferents grups, en els quals es veu perfectament que aquesta burocratització per part, diguem-ne, del que és el Govern socialista; la desburocratització, no hi ha cap mena de voluntat de portar-la a terme. L'Estat de les autonomies costa, en aquests moments, per duplicació de serveis, 250.000 milions de pessetes. Potser gran part dels nostres problemes, gran part dels problemes que discutim avui, que si és un Pressupost de la frustració —que després en parlaré—, que si és un Pressupost, que és hereu de moltes coses... I de tantes coses com n'és, d'hereu! Dé tantes coses, i de tantes esmenes, que és hereu aquest Pressupost. Perquè segur que si no s'haguessin presentat segons quin tipus d'esmenes en exercicis anteriors avui no estaríem discutint com estem discutint el 10,5% de marge de maniobra, perquè el nostre percentatge ja estaria fixat, ja estaria arreglat i tindríem un finançament que seria vàlid per a Catalunya. Que cadascú aguantí les seves responsabilitats, a l'hora de fer judicis, també.

Es parla de descoordinació de les inversions per la no-existència del comitè d'inversions públiques. Des de fa més de dos anys existeix la Comissió Delegada d'Afers Econòmics, que és on es programen i es coordinen les inversions dels diferents departaments de la Generalitat.

Es parla de sumar esforços. Totalment d'acord. I en aquesta línia van els convenis d'ensenyament —recentment en marxa— amb l'Ajuntament de Barcelona, els convenis en matèria de transports, els convenis en matèria... en aquesta línia va tota aquesta sèrie de convenis, en la línia de sumar esforços per resoldre problemes concrets dels ciutadans de Catalunya.

La comarcalització. Bé, no es comarcalitza tot. Al quadre que es comarcalitza hi ha un 66 comarcalitzat i un 33,54% que no es comarcalitza; i dintre del 33,54 que no es comarcalitza hi ha totes les inversions que en aquests moments són impossibles de comarcalitzar, i que entre elles hi entren moltes de les que són despeses centrals i que són impossibles de comarcalitzar. Per tant, és evident que un 33% no està comarcalitzat i llavors, bé, si el cotxe l'atribuïm al Barcelonès o no l'atribuïm al Barcelonès, doncs, hi ha una sèrie de despeses que estan sense comarcalitzar perquè són impossibles de comarcalitzar i perquè es distribueixen a tot arreu.

I vull entrar novament en el tema dels 20.000 milions. Perquè per a mi és important, això, o molt important, vaja, perquè, en funció de la conducta d'aquests 20.000 milions —20.900—, del que és l'esperança d'aquest Pressupost, perquè vol dir resoldre aquest Pressupost i el de l'any que ve : de mica en mica, no tot de cop, gradualment, acostant-nos gradualment al sostre que estic segur que tots volem. Els 20.000 milions aquests és molt important que hi siguin. Que es demostrí —jo no sé si també potser ho he dit massa de pressa, forçat pel temps— que el marge del 10,5 de maniobra que té aquesta Cambra, per poder dir si fa escoles o fa carreteres, que

el marge de maniobra d'aquest 10,5 és comptant que es revisarà el sistema de finançament, que aquest sistema de finançament serà revisat amb 20.900 milions i que, a més a més, hi ha un endeutament de 27.000 a llarg termini; amb aquestes condicions i sota aquestes condicions, tenim un marge de maniobra de 27.000 milions de pessetes.

I això no és exclusiu de Catalunya. També és veritat. Catalunya, pel sistema que hi ha, és una de les més perjudicades. Però no és exclusiu per a Catalunya; i els consellers d'Economia de les diferents comunitats autònomes, ahir, tots ells, es queixaven d'aquesta manca d'autonomia dels seus parlaments; que, els seus parlaments, el que decideixen és molt poca cosa. I aquí decidim 45.000 milions de pessetes sota aquestes condicions; i, per tant, és evident que aquest caràcter de 20.000 té un caràcter de mínim, és evident, perquè malgrat això ens dona només un 10,5 i, a més a més, ens hem d'endeutar amb 27.000.

Però és que jo els voldria recordar, de dir: «no, és que, per l'altre costat, la crítica ha vingut potser perquè en posàvem poc, i la crítica ve perquè potser en posem massa...» Jo també els voldria recordar, senyores i senyors diputats, alguns dels escrits que la mateixa Comissió Mixta ha aprovat per unanimitat, sempre per unanimitat, i que ha enviat al Govern de Madrid i que ha fet seves sempre a l'hora de proposar, de reclamar quins eren, quins haurien de ser els ingressos que cobressin en el 86.

És postura de la Comissió Mixta —no solament del Govern: de tot l'arc parlamentari—, fer que el sistema s'apliqui l'any 86, que l'11 de gener de 1986 comenci l'aplicació del nou sistema. Ahir, en el Consell de Política Fiscal i Financera —i va ser acceptat per l'Administració central, val a dir-ho— es va dir: «Escolti'm, fixem la data a través de la qual es firmi la liquidació del que és el sistema transitori, i fixem ara aquí, per a totes les comunitats autònomes, quina és aquesta data». No es va poder fixar —i es va acceptar així per part de l'Administració central— una data per a tothom, perquè el venciment és diferent per a tothom, i per a Catalunya és el de l'11 de gener. Per tant, la retroactivitat és important, pel que fa referència a la quantia d'aquesta quantitat per a l'any 1986, doncs, hi ha diferents documents de treball de la Comissió Mixta —aprovats, ho repeteixo tots ells per unanimitat—, que fixen un interval de recursos per a Catalunya —Administració de la Generalitat *stricto sensu*, exclosa la Seguretat Social— que van entre els 300 i els 333 mil milions de pessetes si s'adapten als càlculs del nivell actual de competències i es refereixen a l'any 86, això és el sostre màxim; i si es baixa al sostre actual de competències i per a l'any 86, van entre 290 i 320 milions de pessetes. I aquestes són les xifres que calcula i que estudia i que fa la Comissió de Valoracions, de tot l'arc parlamentari. I per això és important, aleshores, dir: «Bé, no, és que aleshores, malgrat els treballs d'aquesta Comissió, és igual, vostès, d'això, no n'han de fer cas...» Bé, si no hem de fer cas dels treballs de la Comissió Mixta, de què hem de fer cas, aleshores? De què hem de fer cas?

Se'ns diu —i acabo ja, només com a fixació, perquè el torn en contra correspondrà al Grup...— també, i jo només voldria assenyalar-ho, que hi ha una indefinició en la política del Govern i que, de fet, no deixa de ser, en fi, un recurs purament retòric el fet de dir que aquest Pressupost aposta per la modernitat, que aposta pel benestar, que aposta per la lluita contra

l'atur, que aposta, pel que és l'aprofundiment de la llengua catalana i de la cultura catalana.

Bé, això no són paraules. La classificació funcional del Pressupost no són paraules: són dades. Hi ha una primera partida, una primera forma de classificar el Pressupost, que diu: «Producció de béns i serveis de caràcter social». Diu això. És una altra manera d'entendre el Pressupost: no per departaments, sinó que es fa així, també —i està presentat aquest document pressupostari. No s'escapa als senyors diputats i a les senyores diputades que sota aquest epígraf de producció de béns i serveis, de béns socials, hi ha el 75% de la despesa —el 75% de la despesa—; per tant, és evident que quan es diu «continua un objectiu fonamental, o un eix fonamental, la política de benestar social», no és retòrica, són números. Són ciències.

I la segona, la segona gran partida que ve al darrera és: «Producció de béns i serveis de caràcter econòmic» que vol dir tot això de la modernització; però també amb números, no omplir-se la boca «bla, bla, bla» de la societat civil i de la tecnologia, i de fer volums de llibres molt gruixuts que després no... No! Vol dir, de fet, dedicar la segona partida en importància, la producció de béns i serveis vol dir l'ajut a la modernització dels sectors, els Departaments d'Agricultura, d'Indústria, de Comerç i Turisme i de Política Territorial. Vol dir això. I això tampoc no és retòrica, també són números. I, de fet, quan es diu: «Aquí vostès, en la política d'ocupació l'únic que fan és el maquillatge, perquè ja m'explicaran com després aquestes partides que estan en el Departament de Treball i que són gestionades per altres departaments...». Però és que hi ha la part de disposicions legals, i en la part de disposicions legals es diu com es gestionaran aquestes partides, de quina manera es gestionaran aquestes partides. Vostè treu allò d'expropiacions; vull dir una cosa, vull dir que per fer una inversió —una inversió en obra pública—, es necessita sempre abans l'expropiació; però, en tot cas, en un programa d'ocupació es diu que aquests diners no serviran per a les expropiacions, que aquests diners seran gestionats pels diferents departaments, però que serviran per donar ocupació preferentment a la gent que no tingui subsidi d'atur, i que seran inversions en les quals hi hagi una capacitat en què la relació capital/treball sigui intensiva, en treball. Es diu això en la disposició legal, en el text legal. Per tant, tampoc és cert, és a dir també en aquest sentit es quantifica aquest objectiu en qual es diu que hi ha indefinició en la política.

Jo, finalment —només com a fixació de la postura del Govern, i no per portar la contrària a ningú (*remor de veus*)—, només voldria dir el següent: miri, si nosaltres a base d'anar dient que això és el Pressupost de la frustració i que el país està frustrat, i que el país va malament i que ens anem vestint de tristos, doncs, jo crec que això, evidentment, no va bé. Una cosa és reivindicar el que és nostre, una cosa és reivindicar i lluitar conjuntament, totes les forces polítiques d'aquest Parlament —com s'està fent en la Comissió Mixta— per tal de reivindicar el que és nostre, respecte al finançament autonòmic, i de dir i de denunciar el que hi ha d'injust en l'actual sistema de finançament, que ho és d'injust —i ho han dit totes les forces polítiques d'aquest Parlament, totes ho han dit—, una cosa és denunciar això, i l'altra és, i ser conscients en denunciar-ho, ser conscients que no pot sortir d'un sistema que tots denunciem, no en pot sortir, com a conseqüència, uns pressupostos

que siguin uns pressupostos que portin solució a tota la problemàtica que avui té la societat catalana; evident, perquè si el sistema del qual partim tots diem que és dolent, els pressupostos que se'n plantegen no poden ser uns pressupostos brillants com a conseqüència d'aquest sistema. Però una altra cosa és d'aquí dir : «No, no, és que és el de la frustració, és que s'hipoteca el futur...». S'hipoteca el futur si volen, si no aconseguim lluitar amb força i tenir la força suficient per tal d'arrencar un sistema que assegurí per a Catalunya i per a les altres comunitats autònomes un sistema que assegurí l'autonomia financera, l'autonomia política i, en definitiva, el respecte a les cambres de diputats de les diferents autonomies. I aleshores és el Pressupost de l'esperança amb la seguretat que, per part del Govern, sense deixar de denunciar mai —mai— allò que sigui atemptatori als drets nacionals de Catalunya, sense deixar de reivindicar mai allò que creiem que és just, i és injust que en el document presentat el dia 24, en l'annex retirat al Ple oficial, surti que Catalunya sigui la darrera, càlculs efectuats per la mateixa Administració socialista, sigui la darrera amb 6.666 pessetes per habitant, i que vostès perfectament —alguns de vostès— tenen i coneixen, doncs, això és injust; sense deixar de denunciar això, el Govern està disposat a continuar lluitant tot el temps que calgui per tal d'assolir un sistema de finançament que permeti presentar un Pressupost que realment no hagi de recórrer a l'endeutament com a sistema habitual per tal de mantenir la inversió, per tal de mantenir l'ocupació i per tal de portar a terme el que són les competències que estatutàriament li pertocuen.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En funció del temps esmerçat per l'Honorable Conseller, els titulars de les tres esmenes a la totalitat podran intervenir ara, cadascun d'ells, per un màxim de deu minuts.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Bé, dues qüestions prèvies abans d'entrar en el que és el tema central del debat que estem tenint aquí.

En primer lloc l'Honorable Conseller ha fet referència a la nostra crítica de burocratització excessiva d'aquests pressupostos i, per tant, de tot el complex entramat de l'Administració catalana. I no ha contestat, jo diria que a cap de les nostres afirmacions. Nosaltres hem preguntat : per què creix el capítol I de personal per sobre el creixement total dels pressupostos dels Departaments, en tots els Departaments del Consell Executiu, excepció feta d'Ensenyament i Política Territorial? Per què? I, el que és evident és que si un Pressupost d'un departament creix 100, i el Pressupost del capítol I creix 112, el que estem fent amb aquests pocs recursos, amb aquestes dificultats, és bloquejar despesa productiva, bloquejar despesa que podria anar destinada al foment de l'ocupació, bloquejar despesa que va destinada a la creació de riquesa a Catalunya, per atribuir-la *stricto sensu* al creixement burocràtic, a la inflació de personal, al creixement del capítol I.

No se'ns ha contestat per què, de cada 100 pessetes que hi ha en aquest Pressupost, 83 i escaig van a parar a despesa corrent; no se'ns ha dit, com no se'ns ha justificat per què el 40% del Pressupost va destinat a capítol I, i aquestes eren les nostres crítiques en aquest terreny, que queden sense resposta.

Segona qüestió prèvia. S'ha parlat de la inversió nova i del gran esforç d'inversió; se'ns diu que la inversió en el conjunt

de l'Estat decreix d'un 22%, mentre que a Catalunya es manté. A Catalunya, segons les nostres xifres, les xifres que estan en l'informe econòmic financer que acompanya el Pressupost, decreix un 5%. Es dirà, bé, decreix menys que en el conjunt de l'Estat; per tant, hi ha un increment relatiu. Però, és clar, és que resulta que aquest decreixement es produeix quan hi ha un endeutament addicional de 27.000 milions de pessetes sobre un total pressupostat —capítol VI— de 32.000 milions. Evidentment, per la simple aritmètica, els 13.000 milions del Fons de Compensació Interterritorial no surten per enlloc, i és aquí on colloquem la nostra crítica; no en relació amb l'endeutament, sinó en relació l'endeutament *versus* inversió.

Però, evidentment, el punt neuràlgic de les crítiques del PSU que fonamentava la nostra esmena a la totalitat està en aquesta —que ja s'ha convertit en famosa en aquest debat— partida 4111.e) de l'estat d'ingressos : les previsions d'un major ingrés com a conseqüència de la fixació del sistema definitiu de finançament. I a això volem referir-nos, perquè entenem que, efectivament, és segurament el tema clau d'aquest Pressupost. L'Honorable Conseller ha fet de nou referència a les afirmacions solemnes, i que cal tenir en compte, del senyor Felipe González, provocades el mes d'octubre de l'any passat, quan va dir : «Abans del 31 de desembre hi haurà sistema definitiu de finançament». Compromís incomplert pel Govern central i que cal denunciar, compromís del qual els Grups parlamentaris hem tingut coneixement a través dels diaris, compromís que no s'ha explicat als diferents presidents o portaveus dels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra. Però nosaltres ja contestàvem aquesta afirmació en el debat de política general, i per boca del senyor Antoni Gutiérrez Díaz explicàvem des d'aquesta tribuna com enteníem que no calia fer cas d'aquesta recomanació i seguir treballant com si aquest compromís no s'hagués establert. Nosaltres reproduïem —i l'Honorable Conseller se'n recordarà—, en un debat de sessió informativa —el mes de febrer, crec recordar— a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos d'aquest Parlament, quan ell ens deia : «Bé, no s'ha produït durant el 31 de desembre, tampoc el gener, som al febrer; miri, escolti, si es produeix el 31 de març, ja en tenim prou.» Nosaltres, per boca d'aquest mateix Diputat, li dèiem que no estàvem conformes amb aquesta política, que no ens semblava la política adequada. Ara som al mes de maig i se'ns diu : «Ull viu», perquè això ja no va per al 86, sinó per al 87.» I nosaltres diem de nou que aquest posicionament és absolutament inacceptable i que cal fer quelcom des de Catalunya perquè això no sigui així; perquè acceptar aquestes recomanacions del senyor Solchaga, que és per al 87, equival a vulnerar l'Estatut, i si algú ha de vulnerar l'Estatut, no vol ser el Grup parlamentari del PSUC, i, en qualsevol cas, intentarem que no sigui aquesta Cambra legislativa catalana.

Per tant, què cal fer? Trencar les cartes? Mai, mai. El que cal és buscar la forma de negociació correcta i adequada en aquest cas, i és per això que nosaltres emplacem des d'aquí l'Honorable President de la Generalitat que convoqui els presidents dels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra per forçar la negociació conjunta amb el Govern central de tots els partits polítics catalans, si de veritat creu que aquest és un fet de justícia, que aquest és un fet que porta al compliment de l'Estatut, que aquest és un fet del qual Catalunya no pot passar, que aquest és

un fet en el qual Catalunya no pot acceptar l'actual actitud d'inhibició d'aquest Consell Executiu de la Generalitat. Per què reclamem això? Perquè es tracta de negociar el desenvolupament de l'article 45 de l'Estatut, i si la negociació de l'Estatut va ser una negociació conjunta, el seu desenvolupament també ha de ser-ho, i per reforçar davant el Govern central que no en tenim prou amb les negociacions en el marc del Consejo de Política Fiscal y Financiera, sinó que cal cercar la negociació conjunta de totes les forces polítiques catalanes, perquè el sistema definitiu de finançament s'estableixi durant l'any 1986.

Bé, hi va haver un acte clau a Catalunya, a la Catalunya de la transició de la dictadura a la democràcia, a la plaça de Catalunya de Sant Boi; una dona, en aquell acte, deia: «que la prudència no ens faci traïdors.» I nosaltres entenem que aquesta actitud, que el senyor Cullerell ha qualificat de prudència, ens podria portar a ser traïdors —i nosaltres no volem ser-ho— al propi Estatut d'Autonomia de Catalunya. Per tant, cal avançar en aquesta línia, i vostès s'han equivocat, han col·locat en el Pressupost una partida que, és clar, el primer que crida l'atenció és que quan totes les partides d'ingressos normalment estan comptabilitzades en milions o en milers de milions de pessetes, apareix una partida que són: 20.943.672.837 pessetes, que és el que el Consell Executiu creu que li correspon de major finançament pel mètode definitiu a aprovar enguany. No, aquesta és una quantitat que s'hi ha ficat per quadrar el Pressupost; estrictament per quadrar el Pressupost. Si no, no s'entén com pot acabar una partida d'ingressos amb 672.837 pessetes. I aquí és on vostès s'han equivocat, perquè, o feien cas del senyor Solchaga, o acceptaven la vulneració de l'Estatut, o seguien amb la política de prudència vergonyant per a Catalunya i no hi col·locaven ni una pesseta, en aquesta partida, ni apareixia tan sols la partida en el Pressupost, o hi col·locaven allò que vostès creien que és de justícia i que correspon a Catalunya per a enguany. I aquest és un error claudicant del Govern de Convergència i Unió, que, quan s'acompanya la negociació individual, i es vol marginar la resta de forces polítiques catalanes del diàleg amb Madrid en un tema que és de desenvolupament de l'Estatut, pot portar a Catalunya a l'atzucac de què jo parlava en la meua intervenció. I aquesta denúncia, aquesta actitud vergonyant i claudicant del Govern de Convergència i Unió cal denunciar-la perquè és la raó primera del mal desenvolupament pressupostari, pel que fa referència a les despeses, la causa última del nostre endeutament, i, en definitiva, portar a Catalunya en el seu conjunt, no només a determinades forces partidistes o de partit polític, a un carreró sense sortida, vulnerant el nostre text estatutari i, en definitiva, fent-li el pitjor servei que se li podia fer, a l'autonomia catalana, des de la seva vigència, des de la seva recuperació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Pertoca ara la intervenció del senyor... (L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances demana per parlar.) Ah!, perdó, el senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí, només des de l'escó, senyor President, i mig minut. Primera, no es marginen totes les forces catalanes. Les forces catalanes són presents a la Comissió Mixta; a la Comissió Mixta saben perfectament, i han estat assabentades en tot moment de les negociacions i de com ha anat avançant. En segon lloc, per quadrar el Pressupost no es fan números de 20.914; a la memò-

ria s'explica exactament d'on surt aquesta xifra, que són les insuficiències, per una banda, del cost efectiu i de l'altra dels incompliments estatutaris que no es contemplen en aquest cost efectiu, com pot ser, per exemple, la política lingüística; com pot ser, per exemple, la Televisió Catalana, etcètera. Per tant aquesta és una xifra, no a l'atzar, sinó que es detalla a la memòria, que s'explica a la memòria i que obra en poder seu.

Res més, senyor President; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Maties Vives, per mig minut, eh!

El Sr. VIVES (de l'escó estant): Mig minut, senyor President. Dir-li al senyor Cullerell que jo no em sento representat per la Comissió Mixta; jo sóc un Diputat electe del poble de Catalunya, i la representativitat política és en aquesta Cambra, i, per tant, jo apello que es convoquin els presidents dels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, que són els autèntics representants d'aquests grups.

I, per acabar, jo abans llegia una frase de l'Honorable President de la Generalitat. No l'he acabada, aquesta frase, no l'he acabada; la frase acaba així, es preguntava l'Honorable President de la Generalitat: «Volem, per a Catalunya, que sigui un ens pagador o un ens amb poder polític? Volem una autonomia que gestioni estrictament els serveis, i encara disminuïts en les seves dotacions, com espero poder demostrar en un moment o un altre d'aquest debat, o bé una autonomia amb iniciatives polítiques, econòmiques, socials i culturals pròpies?» Nosaltres volem la segona. Vostès, amb aquesta política reflectida en aquest Pressupost, estan demostrant, sincerament, que volen la primera.

(L'I. Sr. Clotas demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre senyor Clotas demanava la paraula?

El Sr. CLOTAS: Senyor President, únicament per comunicar a la Mesa que l'exposició del torn de rèplica del Grup Socialista, de les dues esmenes a la totalitat, voldríem acumular-les i, en virtut de l'article 63.4, fer ús de la paraula el nostre portaveu, senyor Lluís Armet.

El Sr. PRESIDENT: Bé, a veure, un moment... (L'I. Sr. Subirà demana per parlar.) Senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (de l'escó estant): Senyor President, només per demanar un aclariment a la Mesa en el sentit de si es poden acumular els torns relatius a una esmena d'un grup i el torn relatiu a uns diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aquí havia quedat ben clar... (Pausa.)

Entén aquesta Mesa que no es pot acumular, però es pot cedir; de manera que cadascú pot cedir la part que li correspon, d'acord amb la disciplina del grup, però no acumular, eh? Els efectes poden ser els mateixos però convé salvar aquesta forma.

(L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.)

El Sr. CLOTAS (de l'escó estant): D'acord, senyor President, amb aquesta interpretació. Per tant, farà ús de la paraula el nostre portaveu, senyor Lluís Armet, que farà l'exposició dels torns de rèplica, un a continuació de l'altre.

El Sr. PRESIDENT: Bé, l'Honorable Diputat té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor President, vostè m'assenyalarà si és convenient que, després de deu minuts... No, és que em sembla que és un aspecte formal important, si faig ús de la re-

presentació de cinc diputats i després del Grup o puc, realment, utilitzar el temps.

El Sr. PRESIDENT : Bé, jo agrairia, tant al senyor, a l'Honorable orador, com al seu Grup que, almenys, formalment, en el moment d'arribar a la substitució ho advertissin.

El Sr. ARMET : D'acord, això m'obligarà a fer un salt al buit, amb l'esperança que tingui una xarxa de representació avui molt important. Començaria la meua intervenció per assenyalar una qüestió de procediment. És a dir, aquí el senyor Conseller ha dit moltes vegades que aquest Parlament té un marge de maniobra restringida. A aquest Parlament, des del punt de vista pressupostari, vostès li van tallar absolutament el seu marge de maniobra, però també es poden fer esmenes per departaments. Per tant, avui podem dir que, a nivell del Parlament de Catalunya, els diferents grups parlamentaris tenen una nul·la capacitat d'actuar sobre el document pressupostari des de la perspectiva de capgirar prioritats, de reforçar unes prioritats i, en canvi, mantindre'n unes altres més estabilitzades.

I voldria entrar pel tema de fons, que és el següent. És a dir, el senyor Conseller avui ens ha fet de President de la Comissió Mixta; no ens ha fet de Conseller d'Economia i Finances que presenta un Pressupost, i ha caigut en l'error que denunciava el President del nostre Grup, en situar estrictament aquest debat en relació amb uns temes que, curiosament, exigeix una unanimitat parlamentària, la qual cosa és absurda perquè aquesta Cambra està convençuda, almenys, d'un conjunt d'esforços col·lectius que s'han fet en aquest sentit. I després em referiré a aquest tema, que em sembla que és un tema important. En canvi, és clar, el senyor Conseller no s'ha referit, en cap moment, al que era la seva obligació, que és portar aquest Pressupost al Parlament, amb les evidents dificultats inherents a tot procés de transformació d'un Estat d'arrel centralista amb un Estat autonòmic i amb les insuficiències financeres que es troben totes les autonomies a nivell de l'Estat espanyol.

Jo vull recordar, senyores i senyors Diputats, que no hi ha hagut cap administració, a nivell de l'Estat, que no hagi presentat el seu Pressupost, que no hagi fet l'esforç de presentar-lo a temps, que l'Administració municipal i l'Administració autonòmica es trobaven amb problemes derivats de la congelació de les seves partides en els Pressupostos Generals de l'Estat, que això donava una resposta de protesta de tothom, d'ajuntaments i comunitats autònomes en el seu moment, però tothom es va posar a treballar i a fer els seus pressupostos. I què ha passat, exactament, aquí? Perquè si no descobrim el que realment ha passat, em sembla que els diputats no s'orientaran gaire de la situació on ens trobem aquests moments. El Conseller d'Economia i Finances tenia una dificultat, i aquesta dificultat era presentar un Pressupost que, almenys aparentment —vol dir amb les xifres damunt de la taula—, presentés unes inversions equivalents a les inversions de l'any anterior. I aquest era el seu objectiu de plantejament, i és clar, jo no puc anar al Parlament de Catalunya amb unes inversions inferiors. És obvi que aquí, el pes de l'endeutament i de la càrrega financera, que es dobla, restava capacitat operativa, això és evident. I, per tant, el propòsit del Consell Executiu era retardar la presentació pressupostària per veure si era possible mantenir inversions. Aquest era el seu objectiu, bàsic i fonamental. Per fer això, nou endeutament : 27.000 milions de pessetes. I per fer això, es posa una quantitat que, en aquest cas, és 21.000

milions de pessetes, que ajuden a quadrar la quantitat d'inversions i transferències de capital que a mi m'interessa mantenir, d'acord amb l'any anterior. Aquesta és l'equació que des del Consell Executiu de la Generalitat es fa; llavors el tema ja no és si són 21, en posem 35, o en posem 40. El tema era, òbviament, que calia mantenir la quantitat d'inversió en el mateix nivell, la qual cosa significava un increment de l'endeutament, i pensar que vindrien unes quantitats derivades de la negociació del finançament autonòmic.

Això comporta, crec jo, una situació extraordinàriament difícil i complicada, perquè trenca un compromís del Govern. Compromís del Govern fet pel President Pujol i pel Conseller d'Economia i Finances, en el qual s'assenyalava que en cas de produir-se qualsevol tipus de finançament addicional —que vinguessin més diners com a conseqüència de la negociació del finançament—, aquesta major quantitat serviria per a què?, per reduir el nivell d'endeutament actual. I avui ens trobem amb una qüestió que diu : manteniment d'inversions, igual a increment d'endeutament, més posar una quantitat perquè em surti aquesta equació, vulnerant greument un element central d'orientació política d'aquest Govern, des del punt de vista dels compromisos públics perquè, òbviament, s'incrementa aquest endeutament de manera notable, i ens trobem amb una quantitat que ens serveix per complementar.

Des del punt de vista pressupostari, aquí no anem a discutir si ens en toquen 21, 30, 35. Aquí el que cal és que tothom siguem intel·ligents i siguem capaços —a això m'hi referiré al final— de fer un disseny de política catalana que sigui un disseny d'un país normal que tira endavant els seus objectius, que es planteja els objectius amb la fermesa, la discreció i la força necessària en cadascun dels moments, i que va avançant en cotes d'autogovern i en cotes de poder polític. Això és del que es tracta. Si només parlem de pressupostos, posar aquí una quantitat de 21.000 milions vol dir que en el cas que no vinguessin —hipòtesi—, o que vinguessin a partir d'aquí sis mesos i no entressin en aquest Pressupost, seria el Conseller d'Economia i Finances qui, en funció de disposicions contingudes en el Pressupost, diria tot allò que no es pot gastar, i retallaria per on ell volgués. Aquest Parlament, per tant, resulta que ja no està controlant res del Pressupost, perquè un marge de maniobra tan important, que quedi a mans absolutament al·leatòries és incorrecte. En canvi, l'obligació del Govern, quina fóra? Fóra assenyalar el conjunt de partides que el Govern dotaria amb major quantitat quan vinguin més diners de fora.

És a dir, un govern diu : «Aquest és el Pressupost amb els recursos que avui tinc. Jo en vull tenir més.» En aquest cas, tot el Parlament li diu : «Sí, senyor. N'hem de tenir més per a Catalunya. I si en tenim més, aquests diners els posarem en serveis socials, en sanitat, en ensenyament... en aquesta proporció.» I, lògicament, es fa una partida ampliable d'aquells departaments que en cas que vinguin aquests diners hi ha un compromís fet davant del Parlament d'on es disposaria l'esforç del Govern, en funció de la major aportació.

Un altre tipus de consideracions és el fet de generar dèficits o deixar que sigui estrictament el Conseller o el Consell Executiu qui decideixi les retallades de partides. I en aquest Parlament vàrem assistir a una retallada de partides de 3.500 milions de pessetes —molt important—, que afectava molt més uns departaments que altres, i, per tant, claríssimament castigava

més uns departaments que uns altres, en funció de les circumstàncies conjunturals del Govern i que va donar lloc a una crisi de govern en el seu moment. És important que els documents pressupostaris siguin documents nets, siguin documents clars, que el Govern pugui marcar les prioritats; ningú de l'oposició li dirà res, en absolut, perquè no obtinguem la major quantitat possible per a Catalunya, però el que cal és que les coses es facin ben fetes.

El fet de no tenir la liquidació de pressupostos —i aquí es pot dir: «Oh, aquesta altra administració no el té...», aquí podríem dir el perquè no s'han pogut acabar moltíssimes estadístiques estatals a nivell internacional quan no s'han enviat les dades de l'Administració a la Generalitat, o podríem parlar de molts temes d'aquest tipus. És absurd parlar això; aquí el que és necessari en aquest Parlament, que no té cap complexitat des del punt de vista de la naturalesa del document pressupostari, és que el primer d'abril tinguem la liquidació del Pressupost. I per una raó molt senzilla: perquè vostès en aquest document pressupostari, allò que sempre observem quan ve la liquidació és que els incompliments són molt notables, que la rebaixada no la fan precisament en partides burocràtiques. Avui aquí s'estava fent la crítica dient: «Es reforça la despesa central burocràtica» —és veritat— «en detriment d'actuacions amb major incidència en la societat» —és veritat. Però quan es veu la liquidació del Pressupost, això es reforça molt més, perquè les inversions, el seu grau de realització efectiva, tot just arriba al 60%, per tant, un 40% de les inversions es volatilitza en el si del període, i passen al període següent. I, en canvi, tot el que són les operacions de despeses corrents s'intenta exhaurir al màxim. Per tant, sempre que aquí hi ha hagut compromisos de creació de noves unitats orgàniques s'han cobert quasi al cent per cent, per tant, vostès han incrementat fortament el grau de burocratisme.

Vostè ha parlat molt d'autonomia de la despesa, i jo crec que en això hem de ser rigorosos, senyor Cullell, des de la perspectiva que els hisendistes parlen de grau d'autonomia de la despesa, de subvencions condicionades, de no condicionades, podem treure estadístiques de països, però és evident que vostè ha situat en un terreny que, per exemple, no considera que les actuacions al Departament de Sanitat existeixi l'expressió que vostè ha dit: «marge de maniobra»; el que sí que existeix és una quantitat global que ve a sanitat, que cal distribuir a sanitat, però que és una quantitat global. I l'actuació del Departament de Sanitat —40% del Pressupost— la pot distribuir en centres propis, centres concertats, i tot un conjunt d'actuacions col·laterals. És a dir, no és aquella subvenció que diu: «per un aspecte molt concret, vostè tants diners, i vostès fan la gestió», per tant, tenen la capacitat de gestionar la subvenció condicionada. Vostès, evidentment, el que tenen és una capacitat, utilitzant la seva expressió de marge de maniobra, molt important.

Crec que tot el que vostè ha comentat en relació amb el marge de maniobra, en poc ha comptat la capacitat de deute públic. I, aleshores, si analitzem nosaltres quin ha estat realment el marge de maniobra —segons el seu concepte— utilitzat pel Govern de la Generalitat en les seves diferents actuacions, se'n va per terra absolutament aquesta teoria de vostè, de la divisió funcional del Pressupost, perquè resulta que col·loca Ensenyament i Sanitat, que són les dues grans competències del

Departament. Per tant, vostè fa un plantejament demagògic quan treu les estadístiques pressupostàries, en canvi, no fem una anàlisi de quins són realment els marges de maniobra segons el seu concepte, i on van aquests marges de maniobra, que han significat una discriminació clara i palesa de sectors socials importants, i per al que en podríem dir les inversions de benestar social.

Crec que la seva exposició ha comès, en un 90%, l'error de fer plantejaments des de la perspectiva de President de la Comissió de Valoracions, d'explicar allò que vostè està obligat a explicar en una Comissió específica en el Parlament de Catalunya; que en la primera legislatura els presidents de la comissió anaven cada tres mesos —això ho van fer al principi, després no ho van fer— a la Comissió primera, per informar de l'estat dels traspassos i de l'estat de les valoracions, i vostè, evidentment, utilitza el debat pressupostari per dir: «Comentarem tot un conjunt de coses, situacions, circumstàncies, del que són la marxa dels afers d'una negociació.» Com si això fos el tema central de la vida pressupostària. Això és un element condicionant de la política pressupostària; això és un element condicionant per a l'actuació futura del Govern de Catalunya, perquè una política pressupostària òbviament està emmarcada per la voluntat del Govern de dissenyar una política de prioritats governamentals, no per la voluntat de govern d'anar multiplicant-se en els errors, perpetuant-se en la lògica de subvencions, i perpetuant-se en la direcció territorial de les inversions, que és el que aquest Pressupost manifesta d'una manera clara i palesa. I, aleshores, és clar, quan fem aquestes comparacions amb la inversió de l'Estat. Vostè ha vist les transferències de capital de l'Estat? Vostè ha vist el canvi de la política dels capítols IV i VII de l'Estat, que estan en situació de crisi econòmica? Vostè coneix que en situació de crisi econòmica el que incrementa és la subvenció a sectors productius i a empreses? Vol que li digui el que rep l'empresa SEAT, situada a Catalunya, en el capítol IV i en el capítol VII? Aquest ha estat el gran salt endavant, perquè, curiosament, des de la perspectiva estatal, hi ha hagut una baixa del que era la inversió directa perquè gran part d'aquestes inversions han passat a comunitats autònomes, i, en canvi, hi ha hagut una actuació molt potent en el capítol de subvencions i en el capítol de transferències a capital. És a dir, crec que no és bo cometre aquests errors, i aquests errors sobretot de coneixement del que és la lògica pressupostària en els països més desenvolupats, perquè han canviat, i han canviat d'una forma significativa.

S'ha insistit molt en el tema de la burocratització/no-burocratització. Jo aquí voldria dir el següent. Vostès van tenir una oportunitat històrica: fer una Administració nova. Aquesta oportunitat històrica la van exhaurir en gran part en la primera legislatura. Vostès van contractar 3.300 persones, aproximadament; 900 caps a Catalunya. Aquesta Administració nova es fa amb una mitjana de 2-3 persones que es presenten per cada càrrec de comandament; ja està tot dit. Jo no qualifico que això ho interpretaria qualsevol demòcrata europeu, però és evident que qualsevol demòcrata europeu, com a mínim, diria: «aquesta manca de transparència davant d'una situació d'atur i d'un país que pot dur a l'Administració els millors tècnics, és una cosa inconcebible, si és que no es pogués qualificar de cap altra de les maneres.» Vostès continuen amb aquesta lògica política, que, a més, té

una característica clara : han fet l'Administració més centralista de totes les autonomies a nivell de l'Estat espanyol, perquè han situat en els llocs de comandament aparells centrals que han copiat el desenvolupament exacte, o quasi exacte, en alguns casos, del que era l'Administració de l'Estat. I han perdut, evidentment, la possibilitat de fer una reflexió serena, pausada, intel·ligent, i adequada a les necessitats i als anhels de la població de Catalunya entorn d'aquest tema.

Avui, damunt la taula, organització territorial de Catalunya. Una organització territorial de Catalunya que, òbviament, ha de suposar un nivell de desconcentració de l'Administració, o es fa un plantejament de trasllats de funcionaris, o això significa un cost addicional molt notable per a Catalunya. Joestic perquè es faci aquesta desconcentració, i nosaltres, evidentment, exigirem aquella política, l'única que es pot fer a partir de les orientacions que vostès han creat.

Crec que aquests Pressupostos confirmen ja lentament, perquè el gran *sprint* es va fer concretament l'any 83, que hi va haver el gran nodriment de quadres, és a dir, si passa el que passi, que això estigui bé. I aquesta va ser una elecció política que es va fer; elecció política feta amb una gran contundència i amb una absència absoluta de transparència. I d'això els podria explicar anècdotes realment apassionants de l'opacitat, de la falta de relació entre ciutadans de Catalunya que volien col·laborar amb l'Administració de la Generalitat, i el que els oferia des del punt de vista de coneixement de les ofertes; aquestes ofertes anaven en taulons d'anuncis i només s'arribaven a presentar una, dues, o tres persones en cadascun dels concursos. I avui tenim la resultant final, i resulta que això està ja en un creixement continuat vegetatiu, amb els mateixos defectes, i aquests defectes no es corregeixen. I en l'organització territorial de Catalunya resulta que aquestes defectes no els corregim.

Quan nosaltres afirmem que aquests Pressupostos no reflecteixen una voluntat d'entesa, de comunicació, de multiplicar esforços, de cooperació, de coordinació amb totes les institucions de Catalunya, que això és el que hauria de ser una política nacional amb grandesa —i entengui'm l'expressió que vull dir «amb grandesa»—, des de la perspectiva de generositat i d'impuls, i quan agafem el capítol IV i veiem que el 2% del capítol IV —«Subvencions»— va destinat als ajuntaments, no és que això no hagi d'anar directament als ajuntaments, ve per a programes de col·laboració amb la societat civil, i l'ajuntament és el filtre adequat per conèixer les necessitats que s'expressen en un territori. Així es fa arreu del món. Vostès no és que facin de gran ajuntament, vostès fan de mal ajuntament, en el pitjor sentit de l'expressió. Perquè, és clar, la política de repartidora pot ser objectiva, però la política de repartidora pot ser subjectiva, la qual cosa és distorsionadora. I un país amb pocs recursos, quan fa una política de repartidora subjectiva, el que està creant és un increment de les injustícies quant a dotació d'un conjunt de serveis públics a tots els nivells del país.

I aquesta és la lògica que es perpetua, i aquest és l'element que nosaltres realment, no és que ens molesti, perquè el coneixiem, sinó que el que ens molesta és la persistència i el que significa per al país una lògica d'aquestes característiques.

Quan nosaltres analitzem les inversions, despuntant el que són inversions no comarcalitzables —que són moltes, eh? La compra d'ordinadors... tot el que és aparell central; aquí el senyor Santiburio ha parlat de cotxes, però en són moltes

més—, i ho hem fet amb tota cura, i quan nosaltres veiem que la relació que hi pugui haver amb ciutadans del Barcelonès —que tenen uns dèficits molt importants acumulats, que és la proporció que ens surt, i que consti que és la més alta —fixi's que és baixa—, és la més alta d'aquests sis últims anys, i que en aquests sis últims anys si el Barcelonès s'ha mantingut el 80% de la mitjana de Catalunya, li haurien pertocat, a nivell de l'Administració de la Generalitat, 10.000 milions de més, i fixi's la quantitat de coses que cal fer en el Barcelonès, això és exactament així—, quan veus aquesta resultant, dius : aquesta resultant no té cap sentit. I quan analitzes les actuacions en municipis, tampoc tenen cap sentit, perquè estem assistint a una cosa que no té cap parallelisme amb cap govern de dretes, de centre, d'esquerrres, d'Europa, perquè quan es fa un pla d'infraestructura per a una cosa, es fa sempre amb unes certes bases objectives. La diferència entre una alternativa d'un signe polític o d'un altre signe polític, passa, òbviament, per les prioritats governamentals, però el sentit de la gestió d'una política, un cop fetes les prioritats governamentals, no ha de ser tan diferent entre un govern i un altre. I aquesta és la nostra constatació : discriminació, sens dubte, i marginació d'algunes comarques i uns resultats aleatoris en el territori, que poden fer que un municipi de 1.000 habitants tingui un polisportiu que no el té cap dels municipis de 50.000 habitants a Catalunya. Aquestes coses. Això no ho troben vostès, escoltin, ni a Dinamarca, ni a Holanda, ni a Alemanya, ni a Itàlia... enlloc. No té parallelisme, perquè, evidentment, la gestió dels recursos escassos, un cop s'ha decidit la quantitat que s'hi posa, es fa amb una certa racionalitat, perquè per a això són els governs, lògicament per definir prioritats i després aplicar les polítiques, no en aquest sentit.

És a dir, s'actua —i em perdonaran vostès, i no s'ho prenguin malament, en absolut— com allò que es feia tradicionalment en les diputacions sense control democràtic, que venia l'alcalde d'un poble, i deien : «Home, sí, no sé si t'ho donaré a tu...», venia un altre, venia el de més enllà...

En moltes de les actuacions —no en totes—, en moltes de les actuacions, intento dir exactament el que és el meu pensament profund sobre aquest tema.

Sens dubte, que els sindicats de Catalunya siguin els grans absents pot ser que sigui una insistència de l'esquerra, pot ser un valor polític indubtable. Sens dubte, si no haguéssim patit la crisi econòmica que hem patit i el nivell de sindicació a Catalunya fos el corresponent als països europeus, això seria absolutament impossible. Però, com que hi ha hagut la crisi econòmica, és evident que la realitat sindical no s'expressa amb la força amb què s'expressa en els països europeus. I aquí hi ha dues respostes governamentals, dues respostes : la ignorància del fet sindical o entendre que el fet sindical és un element i eix central de la societat civil catalana. I, per tant, aquestes són les dues respostes que hi caben. I vostès, la resposta que fan és la resposta de la ignorància, en funció de considerar que l'etapa neocorporativista que vivim, possiblement, no fa del tot necessari —des del punt de vista del que seria el desbordament de la pressió— entendre's amb els sindicats. Si no, no té cap altra explicació. També la generositat i la grandesa dels polítics —siguin del signe que siguin— és saber entendre quins són els seus interlocutors i qui eren i qui serien, en els moments en què hi hagués algun perill a nivell de Catalunya, els que potser

sortirien al carrer a defensar les nostres llibertats nacionals. I em sembla que això és important recordar-ho, aquesta marginació té realment una voluntat política clara i significativa.

Per últim, jo només els voldria dir (*s'encén el llum vermell que indica que s'ha exhaurit el temps de la intervenció*) —he esgotat els dos temps, perdó. (Pausa.) Sí, estic en via d'esgotar el segon, sí. Gràcies.

Per últim, jo només voldria dir que, lògicament, quan parlem de prioritats i problemes d'aquest tipus, cal també que fem un esforç seriós; és a dir, jo diria que, retòricament, tots plegats hem vist que la modernització del nostre aparell industrial és clau i és una cosa amb què ens juguem el futur i, lògicament, la normalització lingüística, jo diria que ha estat un dels exemples —si m'ho permeten— en què hi ha hagut una col·laboració Govern de la Generalitat-ajuntaments, i ha donat un efecte multiplicador molt positiu. I no hi ha hagut cap deserció; al contrari. Al contrari, s'ha potenciat el Govern de Catalunya, el prestigi del Govern de Catalunya i s'ha potenciat tothom i el poble de Catalunya; seria un bon exemple. Fixin-se en aquest cas; cito quan hi ha un exemple polític que em sembla que, realment, convé constatar, quan es fa un salt endavant en aquesta política.

Però, és clar, quan la política de modernització es concreta en uns pressupostos d'indústria que continuen essent els més baixos per càpita de totes les comunitats autònomes; quan es concreta en la política de la petita subvenció que, quan agafes el *Diari* de la Generalitat, veus que el senyor Gratallons té 50.000 pessetes d'ajut per a la investigació i per a no sé què, que un altre en té 100.000, l'altre, 150, i n'hi ha quatre-cents, és clar, lògicament, aquí no s'estan fent opcions de modernització; aquí s'està fent allò que es diu «animació cultural», animació industrial, petita animació industrial llançant alguns petits estímuls en el sector industrial.

Quan es veu la política d'aval que s'ha fet i el seu resultat i les seves fallides del 35%, en lloc de servir d'estímul a la modernització, ha servit per «apalancar» una agonia que s'ha produït i que hem pagat tots els ciutadans de Catalunya. Això és per al que ha servit. I aquesta és una lògica política. Per tant, alerta quan utilitzem expressions que puguin ser paraules equivalents i que vostès sempre tenen la gran sort que l'amplificació del que puguin dir es multiplica per cinc a la nostra i, encara que nosaltres comencéssim a parlar d'aquests temes sis mesos abans que vostès, sembla que ara en parlin vostès. Jo, evidentment, no els exigeixo el *copyright*, però sí que vull dir-los que no es pot jugar amb aquestes expressions de cap de les maneres, perquè aquestes expressions amaguen polítiques, i aquestes polítiques estan situades en el Pressupost...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable orador que tingui en compte que el seu doble torn està esgotat.

El Sr. ARMET : Senyores i senyors diputats, per acabar, pensin que el nostre Grup reivindica i reivindicarà una política catalana normal, una política d'entesa en els temes centrals, com té qualsevol país, qualsevol nacionalitat i, fins i tot, té qualsevol regió. Que aquest intent de voler permanentment representar el país i Catalunya per part d'una majoria de la Cambra debilita el país, i nosaltres, amb un treball seriós, responsable i ferm, estarem en el primer pla, però sempre diferenciant clarament el que són responsabilitats de govern —que avui és la responsabilitat dels pressupostos— del que són re-

sponsabilitats de tots, que vol dir, evidentment, fer un esforç estratègic per trobar les vies polítiques que facin possible triomfar amb els nostres anhels, amb les nostres esperances.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Sí, molt breu, senyor President, per fixar la posició del Govern. He escoltat, com sempre, amb molta atenció les paraules de l'Honorable Lluís Armet.

Primer punt : Reglament d'aquesta Cambra —prescindint ara de la moció de censura consultiva o no consultiva—, pel que fa referència a la dinàmica pressupostària, no és diferent de la d'una altra cambra.

Segona qüestió : ha dit que era un tema formal; per tant, anem-hi al fons. Cap administració no ha deixat de presentar el Pressupost. És que no hi havia cap administració —local, per descomptat— autònoma que li vencés, que tingués el venciment marcat per llei, pel seu estatut, per la seva Constitució, que hagués de tenir un nou sistema de finançament.

És lògic que les altres presentessin els pressupostos; és lògic. Però és que, a nosaltres, l'11 de gener ens vencia i, per tant, creiem que el Govern central, abans de l'11 de gener ens diria : «Miri, això pot anar per aquí». Bé, i és lògic que les altres, doncs, no tinguessin la pressa, no tinguessin aquesta necessitat que teníem nosaltres, del canvi de sistema.

S'equivoca l'Honorable Diputat quan parla que hi havia aquí... en prejudicar una mica, doncs, el que podien ser les preocupacions del Conseller d'Economia i Finances, a l'hora de presentar el Pressupost, que el que volia era mantenir el nivell d'inversió i, per tant, necessitava un endeutament i necessitava, doncs, també quadrar el Pressupost amb els 21.000, etcètera. No. Els 21.000 milions de pessetes és el que es considera mínim —ho torno a repetir, mínim— per tal d'una aplicació gradual, retroactiva del nou sistema de finançament, i aquests 21.900 de milions i escaig que figuren en el capítol d'ingressos, té en l'articulat una contrapartida que diu : «Mentre no arribin aquests 21.900 que el nou sistema els ha de donar, vostès, senyors del Consell Executiu, es poden endeutar a curt termini en 21.000 milions de pessetes més. És això; és a dir, és una operació que té la seva vessant en el capítol d'ingressos i té la seva vessant en l'articulat, que diu : «Mentre no arribi això, vostè pot fer una operació a curt, de tresoreria, de 21.000». Els 27.000 milions de pessetes d'endeutament, la llei aprovada de 20, més els 7 que surten ara en aquest Pressupost, i que s'engloben en 27, són els que serveixen per finançar les despeses de capital.

No es posen 21.900 per fer quadrar la inversió, no! Els 21.900 són les insuficiències —que en la memòria es detallen— del que és l'aplicació retroactiva del nou sistema de finançament.

Per tant, no es trenca cap promesa pública, ni del President ni del Conseller de Finances, no es trenca cap promesa. En el moment que hi hagi aquest acord pel qual hem d'arribar a l'aplicació retroactiva —i no es trenquin altres promeses, fetes, de retroactivitat—, en el qual arribin els 21.000 milions de pessetes, escolti, si arriben, si hi hagués hagut acord ahir, per exemple —que no era possible, ni era del que es tractava, per dir-ho així, no cap, tampoc, ara, de posar la cosa més greu, no—, però si haguessin arribat a l'acord ahir, no es formalitza-

ria aquest endeutament a curt. No es formalitzaria, ja, perquè ja hi hauria l'entrada d'un ingrés nou de 21.900 milions i escaig. Per tant, aquest crèdit de tresoreria és mentre no arribi l'acord pel que fa referència a la retroactivitat de l'any 86.

Torna a parlar vostè de la liquidació del Pressupost del 85. Però vostè també m'ha d'admetre —i vostè m'ho ha admès, em sembla, abans, o algú n'ha parlat, aquí—, i jo també és la disculpa que jo dono quan, amb un mes de diferència, Honorable senyor Diputat, amb un mes de diferència —el dia 24 d'abril i ahir—, se'ns presenten dues liquidacions diferents del 85, per part de l'Administració central. I és lògic!, perquè estem construint un Estat nou, perquè tot això és un gran embolic i, per tant, des de la coordinació d'administracions territorials, les liquidacions que es presenten en les diferents comunitats autònomes, en un mes varien de 2.000 a 3.000 milions de pessetes! Aleshores, és lògic que el Govern de la Generalitat prengui les seves precaucions abans de presentar a aquesta Cambra la liquidació del 85, de veure quin és el document definitiu que se'ns donarà com a liquidació del Pressupost de l'any 1985.

Pel que fa referència que si jo he parlat més com a President de la Comissió Mixta que no pas com a Conseller d'Economia i Finances, i vostè em diu : «Miri, això és la Comissió qui ha de fer-ho». Honorable senyor Diputat, jo he assistit a la Comissió d'Economia i Finances. El seu Grup se'n va anar. Se'n va anar al·legant excuses absolutament... doncs, molt bé, que jo respecto perfectament, però van dir que no havia presentat un paper previ, etcètera, i se'n va anar, però jo he estat en la Comissió d'Economia i Finances. Els altres Grups no se'n van anar.

Jo he explicat les negociacions en aquesta Cambra. Ho ha retret abans el senyor Maties Vives. Per tant, en aquesta Cambra també jo els he explicat com anaven les negociacions i com s'avançava o com no s'avançava pel que fa referència al tema del finançament.

Hi ha el tema dels ajuntaments. Es diu de passada —s'ha dit dues vegades, i, és clar, a còpia d'anar dient una mitja veritat, doncs, queda com si... Per què no expliquem que el 16% —no el 2, el 16%— de les transferències de capital —capítol VII— es fan a través dels ajuntaments? Per què només traiem una xifra? Traiem-les totes dues! Expliquem-les totes dues! El 16% de les transferències de capital que fa la Generalitat, de les inversions que, a través del capítol VII, fa la Generalitat, es canalitzen a través dels ajuntaments. Expliquem totes dues coses.

Jo no sé si al Barcelonès li toquen 10.000 milions més, Honorable senyor Diputat. Potser sí. Per les necessitats, segurament. Però, aleshores, a algú li'n toquen —en aquests moments, tal com estem— 10.000 menys. Segur. Segur. I, per tant, el que crec és que és en la línia d'aguantar la nostra tasca comuna d'arrencar el que realment pertoca al finançament de l'autonomia, com es poden fixar criteris que atenguin, per una banda, les demandes socials d'una conurbació com és el Barcelonès i les demandes, també socials, tan legítimes com les altres, de plantejar el problema dels desequilibris territorials a casa nostra.

Pel que fa referència als sindicats, la voluntat de diàleg —una altra cosa és que hi hagi hagut entesa o no—, tant del Conseller de Treball com per part meva, a l'hora de presentar aquests pressupostos, hi ha estat. Una altra cosa és que no hi

hagi hagut acord, que és una altra qüestió. En tot cas, aquesta voluntat de diàleg es palesa a través d'aquestes reunions i, en tot cas, de totes les futures que es vulguin instrumentalitzar.

Se'ns diu aquí que la política... Per exemple, s'ha citat, com a cas baix i també com a cas anecdòtic —però també a base d'anar-les citant és com queden les coses ja mig dites que siguin veritat...—, «indústria», diu, «és una de les més baixes, el Departament d'Indústria és un dels pressupostos més baixos de totes les comunitats autònomes». En aquest cas, el que jo li puc dir és que, evidentment, nosaltres no podem competir amb el que és una política industrial del que és el règim de concert. Nosaltres no podem fer la política industrial dels bascos; nosaltres no podem fer la política industrial dels navarresos : nosaltres no la podem fer. No hi ha els recursos per a això, perquè resulta que només un decret sobre reindustrialització, un sol decret de reindustrialització del País Basc, gràcies al concert que permet afavorir la conservació del lloc de treball salvat en unes empreses amb 300.000 pessetes, costa 30.000 milions de pessetes. Nosaltres no podem fer això; nosaltres hem de fer una altra política, de suport, una altra política més imaginativa, una altra política de més suport a la creativitat, una altra política, en definitiva, que no és la de poder establir aquests ajuts que poden fer altres autonomies amb règims de finançament diferents.

I no és veritat que els avals hagin tingut —ho dic només també per quedar clares, les coses—, en aquests moments, el percentatge de fallides en aquests moments és de 19,87. I això no vol dir que no siguin recuperables, perquè molts d'ells, a través, justament, del Departament d'Economia i Finances, es fa la persecució corresponent per tal de recuperar els fons que molts d'ells poden pagar. I, a part això, que alguns d'ells, gràcies justament a aquesta política, han salvat les seves empreses.

I amb això em sembla que ja, més o menys, he contestat tot el que l'Honorable Diputat senyor Armet ha dit.

Res més, senyor President.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Diputat pot replicar, disposant de vuit minuts.

El Sr. ARMET : Gràcies, senyor President. Seré telegràfic. El Reglament el van unificar unilateralment vostès dient : «Aquí no hi pot haver esmenes d'un departament a l'altre», tal com van modificar vostès també l'Estatut Interior de Catalunya, dient : «El senyor President pot dissoldre el Parlament sense cap contrapartida».

Segon punt : quan dic que totes les administracions van fer Pressupost, vostès podien fer Pressupost, i és evident que el gener, vostè sap que hi ha dictàmens jurídics, era quan vencia el termini per començar la tramitació, no quan s'havia d'haver acabat la negociació. Per tant, el que era normal és que vostès haguessin fet el document pressupostari; absolutament normal. El que passa és que no ho podien fer perquè amb la càrrega d'endeutament els han baixat les inversions. Així de senzill.

Tercer tema : l'equació de primer grau, que significa mantenir les inversions, que he de posar un endeutament i que he de posar una quantitat perquè em quadri, és el que vostè ha fet, una equació de primer grau, mantenint les inversions, i per això ha fet el que ha fet. Des del nostre punt de vista és clar i transparent.

Liquidació de Pressupost. La complexitat del Pressupost de la Generalitat de Catalunya permet tenir la seva liquidació perfectament amb les dades que marquen les lleis, perfectament, no hi ha cap excusa per no tenir-les; el fet de no tenir-les dificulta enormement el que és l'anàlisi i la comparació i el fet rellevant per a nosaltres d'un grau de compliment de les inversions del 60%.

Impostos. Amb el que vostè ha dit abans, vostè només ha parlat dels impostos cedits, no ha parlat dels impostos propis, no s'ha parlat, evidentment, del tema de les taxes, no s'ha parlat del fracàs de la inspecció del joc, que es posen 5.000 milions de pessetes d'inspecció de joc, i tots sabem el que s'havia assolit com a xifra durant el primer semestre, i vostès saben que, per exemple —això convé que ho sàpiguen tots els diputats—, amb màquines escurabutxaques a Catalunya es juga gairebé tant com a la Loteria Nacional a tot Espanya i que el tipus de gravamen efectiu que tenen, i que per tant actuen amb comoditat, és del 2% efectiu sobre el volum de gir, quan, per exemple, el bingo és el 33%, i resulta que vostès havien fet un intent de política d'inspecció en aquest cas de taxes, i aquesta política d'inspecció de taxes no dóna cap resultat, cap resultat. Això és evident, malgrat tota mena d'interrogants legítims. No dic res més.

Quan nosaltres no vàrem ser en una Comissió, no va ser en el tema de valoracions, no s'equivoqui, eh? Recordi-ho perfectament, senyor Cullerell : PDR. I, per què va ser? Perquè un document de 600 planes no estàvem disposats que ens el lliurés vostè en una comissió i no fes com tot document que s'ha de lliurar quaranta-vuit hores abans. I sàpiga que el Grup Socialista no es comportarà mai com una escola d'EGB que anirà a sentir la lliçó del mestre, sinó que es comportarà com a representants del poble de Catalunya, que tenen dret a tenir els documents quan pertoca. Es comportarà així, sempre.

Amb el tema dels ajuntaments, del capítol IV, vostè sap que hi ha una cosa que es diu Pla d'Obres i Serveis que és obligat, que ve obligat per llei. Això sí que ho han de fer amb els ajuntaments. És a dir, la seva gran política de cartells als ajuntaments de Catalunya òbviament és la política d'obres i serveis que es fan als municipis, o sigui, cartells de 100.000 pessetes per obres de 500, un milió, un milió i mig. O sigui, això és el que s'ha fet. Vostès ho fan perfectament, això vol dir que ho paguem tots els ciutadans, això ho ha fet meravellosament bé; això sí, perquè és la política que vostès controlen dels ajuntaments i que decideixen la que es fa i la que no es fa. Per això, evidentment, a transferències de capital hi ha una mica d'inversió a nivell dels ajuntaments. Aquest és el tema, però en la política de subvencions, que és l'element difusor i de contacte amb la societat, hi ha una nul·la relació amb els ajuntaments de Catalunya.

I m'agradaria citar-li un tema que a nosaltres en aquests moments ens està preocupant molt. Quan vostè, per exemple, ha dit : «a l'Ajuntament de Barcelona, escoles». Escolti, sap qui està pagant les escoles de l'Ajuntament de Barcelona? L'Ajuntament de Barcelona. Sap que vostès han fet un conveni amb l'Ajuntament de Badalona quan havien de pagar les escoles que paguen ells i vostès fan d'avalistes? És a dir, s'estan canviant els papers; és a dir, allò que hauria de pagar l'Administració de la Generalitat, allò que hauria de pagar l'Administració de la Generalitat..., fa avenços al municipi, en aquells moments,

està fent avenços i la Generalitat dóna la garantia d'un aval en relació amb aquests avenços. Aquesta operació s'ha fet a un conjunt de llocs de Catalunya. D'aquest tema, en parlarem un altre dia.

Un altre tema és el no-compliment dels convenis en el moment que és necessari, convenis signats per una administració superior en relació amb una administració inferior que no són complets..., és a dir, caracteritzen aquesta situació.

Vostè diu : «al Barcelonès...», un aclariment, jo li dic que la política duta a terme durant els cinc darrers anys provoca una desinversió de 10.000 milions de pessetes si posem que al Barcelonès li hagués tocat el 80% del pes de la població, amb la qual cosa jo ja discrimino el Barcelonès. És evident que les discriminacions són molt paleses, eh?, Ripollès, Alt Penedès, Segrià, Gironès..., és a dir, discriminacions molt clares i molt fortes, un cop haguem despul·lat aquest tema. I d'aquest tema sí que segurament vostès no en són conscients perquè, és clar, això és el resultat de la seva política; el resultat de fer una política aleatòria dóna, òbviament, uns resultats aleatoris, en algun cas volguts o inspirats i en altres casos no volguts, i això és el que passa, el que succeeix realment, que tenim una distribució absolutament, en termes estadístics, erràtica del que són les inversions territorialitzades a nivell de Catalunya.

Amb la indústria. Tota la raó que el País Basc i Navarra tenen molts recursos. Però, Galícia, que és que és més important com a zona industrial que Catalunya? Quina és la proporció que hi ha de la participació industrial entre Galícia i Catalunya del producte interior brut estimat a Catalunya i a Galícia? Vol que fem els càlculs, senyor Conseller d'Indústria? Doncs, és una proporció molt favorable a nivell de Catalunya. L'autonomia gallega té molts més recursos que la catalana? No, senyor! Agafi vostè el Pressupost i veurà que l'autonomia de Catalunya és un 3/1, quant a capacitat pressupostària. Bé, doncs, què en resulta? Que la proporció entre l'actuació d'indústria de l'autonomia gallega i l'autonomia catalana, doncs és una proporció de 2/1, 2/1 per habitant. Aquesta és la situació, vull dir, aquesta és la situació, per tant, anem situant els paràmetres. És clar, vostès podrien dir : «no fem intervencionisme!» No, no. Jo crec sincerament que vostès el que fan és un mal i mer intervencionisme, en canvi el que no fan és inducció d'activitat, inducció en el sentit de promoure, de provocar el llançament de la Generalitat.

En el tema d'avalis, senyor Cullerell, és evident que si surt en una nota de premsa que de 116 avals donats n'hi ha 40 que han tingut fallida —i això ho vam veure en un retall de diari, pot ser que aquest diari estigués absolutament equivocat—, i estiguem en un 19 o un 34, que nosaltres calculàvem. Però, pensi vostè que només que estiguéssim al 19/20% és espectacular el grau de fallida que s'ha produït amb una política duta a terme durant tres anys. Això, evidentment, és molt valoratiu.

Però el tema —ja acabo—, senyores i senyors diputats, i tornem al principi. Aquest Pressupost, quan s'ha qualificat com a «Pressupost de la frustració», és evident, perquè sempre que el document pressupostari no connecta amb el que són les potencialitats de la nostra societat... Entenem per potencialitat «agent motor efectiu», aquells que poden multiplicar esforços, i potencialitat tant és un disseny de política catalana que passi per acords bàsics sobre temes centrals; potencialitat és, sens dubte, la cooperació i coordinació de les instituci-

ons, dirigida per la Generalitat, i vol dir també per aquest Parlament. Això vol dir fer les potencialitats en aquest sentit. Vol dir no tenir cap tipus de tancament i malfiança en relació amb realitats socials que cal que estiguin a nivell de Catalunya, i estic, a més a més, convençut que amb una política fonamentada en aquest nivell de generositat fins i tot hi guanyaria a mitjà termini, potser no a curt termini, no ho sé, però a mitjà termini, el poble de Catalunya i els mateixos representants de la majoria governamental.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara, doncs, és l'hora que el senyor Subirà faci el torn de rèplica de les tres esmenes a la totalitat.

(Remor de veus.)

El Sr. SUBIRÀ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ara, quan venia cap aquí, el senyor Armet —suposo que per donar-me ànims— ha dit una veritat com un temple —no ho repetiré, senyor Armet. (Rialles.)

De tota manera, abans en aquest debat he tingut un moment d'ànim, un moment d'ànim que ha estat quan el senyor Conseller, l'Honorable Conseller, ha dit : «el torn en contra ja el farà el portaveu del Grup parlamentari que dona suport al Govern», i aleshores m'he animat; i després m'he anat desanimant altra vegada, perquè he vist com el debat anava fraccionant-se amb tota una sèrie de petites cosetes que em recordaven aquella acusació que una vegada ens feia el senyor Armet de nosaltres, i que ara nosaltres evidentment li podem fer a ell. Això s'ha anat convertint finalment en un debat de perdigonada, però perdigons molt petits, de guatlles, és a dir, no perdigons de perdiu...

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT : Prego silenci...

El Sr. SUBIRÀ : No em referiré a aquestes petites coses, no m'hi referiré, i intentaré tornar al debat, al punt central, que em sembla que és el que en algun moment ha esmentat com a punt central —jo crec que molt atinadament— l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives. I no em referiré a aquests petits perdigonets, perquè naturalment és molt fàcil, massa fàcil, massa fàcil, rebatre'ls.

Escolti'm. No es pot pujar a aquesta tribuna i seriosament dir que la política inversora del Govern de l'Estat ha tingut un exemple meravellós amb els diners que s'han aportat a la SEAT. Mirin, està molt bé que es prengui la decisió, això sí que és la decisió bona, de vendre la SEAT a la Volkswagen. Segurament aquesta és la bona decisió; però no ens expliquin, diguem-ne, una cosa que no és res més que una operació financera que complementa la venda de la SEAT a la Volkswagen. I a aquests perdigonets, que n'hi ha uns quants més, jo no m'hi referiré. Tampoc, és clar, tampoc tornaré a insistir en aquella cosa que els percentatges tenen una pega, senyor Armet : que han d'acabar sumant 100, i que no es pot parlar simultàniament que s'ha de reequilibrar Catalunya i aleshores dir —vaja!, un diputat del seu Grup parlamentari, precisament, d'una comarca de muntanya ens ho ha explicat moltes vegades des d'aquesta tribuna— l'altra cosa que diu vostè, perquè si es diuen totes dues coses simultàniament el que passa és que els percentatges acaben sumant més de 100, i això desgraciadament no és possible.

Per tant, insisteixo que no em referiré a aquestes petites coses gaire més.

Entraré ara en temes que tenen més importància, em sembla a mi, que és el tema..., un d'aquests temes que tenen més importància, i no és el tema central encara, és el tema de l'anomenada «burocratització»; és a dir, tota aquesta discussió que hem tingut sobre si el capítol primer augmentava més, menys o el 3% o què augmentava.

Miri, a base de fraccionar les dades numèriques es pot absolutament distorsionar el significat d'aquestes dades, perquè si les arribéssim a fraccionar tant que ens referíssim a un únic lloc de treball, evidentment, podria incrementar-se un 100% o un 0%.

Per a mi, les dades que tenen significat en una situació d'aquest tipus són les globals, i les dades globals són les que han donat un creixement del capítol I, descomptant els mestres per a les noves escoles, que és clarament inferior, clarament inferior, diversos punts inferior, al tant per cent d'increment dels sous, de la mitjana de sous dels funcionaris, la qual cosa vol dir un descens real de la burocràcia, si entenem que hi ha una actuació automàtica entre funcionariat i burocràcia.

Però, referent al tema de les escoles, deixin-me donar-los un element d'informació addicional que, a més a més, és enormement significatiu, senyor Maties Vives, que és que la despesa corrent, la despesa corrent, capítol I i capítol II, que genera una escola nova. De vegades hem donat xifres anàlogues a aquesta en relació amb els hospitals, però avui els donaré —perquè suposo que se'n recorden de la dels hospitals— la xifra relativa a les escoles : una escola nova de deu unitats que costa fer-la, la inversió necessària, al voltant de 70 milions de pessetes genera una despesa anual, una despesa cada any de 24 milions de pessetes, la qual cosa vol dir que l'escola nova genera pràcticament un terç; en tres anys la despesa corrent iguala la inversió. Això explica en bona part l'estructura del Pressupost davant del qual estem.

Miri, els estats moderns, no només les comunitats autònomes, desgraciadament, els estats moderns, en plena sobirania pressupostària i política, han anat evolucionant cap a unes..., a més d'altres coses, naturalment, que continuen essent-ho, però s'han anat convertint cada vegada més en unes immenses empreses prestadores de serveis. Si no recordo malament, fa uns mesos llegia un article d'una revista econòmica molt seriosa, en la qual s'esmentava el fet que el sistema d'ensenyament públic francès és l'empresa de prestació de serveis més important d'Europa. Bé, llavors què passa quan una comunitat autònoma amb l'estructura de finançament que configuren les lleis, que configurarien, si es complissin, les lleis sobre les quals s'ha de basar el finançament, rep, precisament, dos dels elements més importants d'aquesta enorme empresa de prestació de serveis, que és un estat modern, que són les escoles i la sanitat? Doncs, passa el que s'ha explicat trenta vegades en aquest debat i, bé..., jo anava a dir que no s'ha entès; jo els faig honor, no s'ha volgut dir que s'entenia, que és diferent.

I això és el que passa amb el personal, i això és el que passa amb el personal, i això és el que passa amb la relació inversió/despesa corrent, perquè, és clar, en el moment que has anat absorbint, absorbint l'obligació de prestar aquests serveis, que són un percentatge importantíssim de l'activitat econòmica de qualsevol estat modern i, en canvi, has tingut cada vegada una estretor més forta o una estretor no resolta en el tema dels ingressos, qui ha patit? Ha patit l'altra part.

Però això ens aboca de dret al tema central. Hi ha altres coses que podríem dir! Recuperaré el tema central. Hi ha altres coses que podríem dir, per exemple, relatives a l'assumpte aquest de si se substraïu o no al Parlament sobirania respecte al Pressupost... Mirin, dir com s'ha dit que el fet que no es puguin fer esmenes d'un departament a un altre, passant recursos d'un departament a un altre, és que aquest Parlament no té sobirania sobre el Pressupost és equivalent a dir que no tenen sobirania sobre el Pressupost les Corts Generals, i com que això... (*remor de veus*), no, no, ja sé que ho han dit allà, però com que no hi ha ningú, i a mi m'agrada parlar sempre amb algú. (*Rialles.*)

Les Corts Generals, les Corts Generals, òbviament, tenen sobirania sobre el Pressupost; ningú ha discutit mai això. Saben en què es concreta? És una qüestió purament de tècnica reglamentària, que em sembla estranyíssim que el que ha comès l'error l'hagi comès ell, precisament; es concreta la sobirania d'un Parlament quant a la distribució global de recursos de departament a departament amb la capacitat reglamentària que té el Parlament de tornar el Pressupost i dir: « escolti, planteji'm una altra distribució », es concreta així, i aleshores fer aquell retret és abusiu. Però, sobretot és abusiu fer aquell retret per part d'un partit que té la majoria absoluta en un govern que planteja una Llei de Pressupostos per a l'any 1986, en la qual es contempla la següent disposició, que a mi m'agradaria que penséssim, senyores i senyors diputats, què haurien dit vostès, els de l'oposició, si ho haguéssim fet nosaltres. Miri, en els pressupostos generals de l'Estat per a l'any 86 hi ha una disposició que diu que les despeses relatives als capítols I, II i VI, és a dir, només personal, despesa per funcionament dels serveis, i, capítol VI, inversions, són vinculants a nivell d'article, és a dir, que tot el detall que ve després del nivell d'article, que els diputats que han intervingut en els debats pressupostaris saben què és, mirin, és el 99% de les esmenes que discutirem després, es refereixen a distribució dins del nivell d'article. Bé, doncs, els pressupostos generals de l'Estat, aprovats amb la majoria que hi ha allà, que no és majoria aquí, diuen que tot el passa de nivell d'article cap a baix no és vinculant, i llavors algú que pertany al partit que té aquesta majoria en el Govern de Madrid ens diu que nosaltres limitem la capacitat de decisió d'aquest Parlament. Molt gruixut.

Bé, hi ha altres coses d'aquesta naturalesa que podríem comentar, però ara me'n vaig al tema central, perquè el tema central és aquell de què parlàvem abans, de l'estructura de la despesa a la qual hem arribat, i, naturalment, de l'estructura dels ingressos. I llavors, senyor Maties Vives, jo tinc aquí una acta de... — tinc tants papers... —, una acta d'una de les darreres reunions en què la Comissió Mixta de Valoracions va aprovar una posició. Els números — és del dia 3 d'abril del 86 —, dels números que es desprenen d'aquesta acta resulta que la diferència entre el que segons l'estimació feta pels membres de la Comissió Mixta, i que l'aproven per unanimitat, i els ingressos que es reben realment, no són 30.000 milions de pessetes, són al voltant de 110.000 milions de pessetes — i li puc donar fotocòpia d'això, després, quan acabem —, 110.000 milions de pessetes. Em pot explicar per què vostè ens acusa a nosaltres de renunciar a una part importantíssima de les possibilitats de majors ingressos, quan la correcció que vostè proposava era incrementar la nostra xifra en un 50%, que volia dir passar-la a

30.000 milions, a 30.000 milions quan la Comissió Mixta diu que la diferència són 110.000? O és que vostè em vol dir que vostè deia 30 perquè això era la xifra que deia el Ministre? Llavors, aquell argument ètic que vostè feia, que deia: « escoltin, no renunciïn ni a una pesseta; si la Comissió Mixta diu 110.000 milions més, vostès posin 110.000 milions més ». Doncs miri, jo li ho torno, si la Comissió Mixta diu 110.000 milions més, vostè no ens digui 30.000 milions més, digui'ns 110.000 milions més. El que passa és que tots, d'una manera o d'una altra, és clar, estem acostumats a com es compleixen les coses que a nosaltres ens sembla que són compromisos, i llavors, el que intentem és de dir: « escoltin, mirin, muntem un Pressupost per no estar sota mínims. » Perquè si seguíssim el consell del senyor Armet, sap què ens passaria, senyor Maties Vives, si seguíssim el consell del senyor Armet? Si féssim el Pressupost sense els 21.000 milions, dient: « no, i si vénen, ja ampliarem aquelles partides », que algú raonaria en la següent línia, algú raonaria dient: « escolta, ja s'apanyen aquests, amb el que han pressupostat no cal que els en donem més. » Miri, no em faci gestos, senyor Garcia, perquè sap que aquest tipus de raonament es fa, i del que es tracta és que, entre tots, mirem que es faci cada vegada menys.

Miri, aquest és el tema central, i, d'això, tindrem oportunitat de tornar-ne a parlar. Ara, segons el Reglament, no hi ha rèplica, però com que després, durant el debat de l'articulat, vostès tindran amplíssima oportunitat de discutir les coses que he dit, jo també tindrè amplíssima oportunitat de dir-los arguments que encara em queden relatius a tots aquests temes.

Per totes aquestes raons, senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres pensem que aquest Pressupost que ha presentat el Consell Executiu és — jo no m'atreviré a dir..., perquè, bé, jo procedixo del món acadèmic i les coses absolutes em fan angúnia —, no m'atreviré a dir que és, en termes absoluts, el millor Pressupost possible, però sí que m'atreviria a dir que és un dels millors pressupostos possibles.

I per aquesta raó, senyores i senyors diputats, senyor President, nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara pertoca fixar la posició dels grups que no han intervingut, que són Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Popular. Per Esquerra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, després dels debats intensos que han tingut lloc i durant els quals s'han exposat, gairebé diria que exhaustivament, els arguments favorables i desfavorables a la Llei de Pressupostos que estem discutint, em pertoca, amb la deguda brevetat reglamentària, fixar les línies generals de la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Fins i tot corrent el risc de ser repetitiu, jo voldria insistir una vegada més sobre el tema de l'ajornament del nostre finançament. El Diputat que els parla, el 29 de desembre del 84, quan acabàvem d'aprovar la Llei de Pressupostos, jo expressava el desig, des d'aquesta tribuna, que si alguna cosa ens plauria, durant el 85, seria que Catalunya pogués ser dotada durant aquell any d'un sistema de finançament que ens permetés d'avançar decididament pel camí del millorament i de la prosperitat del nostre poble. Malauradament aquell desig no ha estat complert, aquell desig que ses senyories comparteixen,

n'estic segur, no va poder ser compartit perquè, evidentment, incomplint les seves pròpies promeses i en ruptura de la normativa de l'Estatut, que és una llei orgànica, el Govern central ha deixat passar l'any 85 i la meitat del 86 sense oferir un nou sistema de finançament autonòmic capaç de substituir avantatjosament els mecanismes provisionals que hem hagut d'aplicar, vulguis o no vulguis, durant sis anys.

Sembla, malgrat tot, i l'Honorable Conseller ens ho ha confirmat aquest matí, que hi ha esperances que un nou sistema digne de ser estudiat ens serà proposat, ens serà proposat per al 1987. Quan? De quina manera? Per qui? Tres interrogants que, de moment, esperen resposta. En tot cas, res no ens assegura que el Govern que sigui constituït després del 22 de juny es faci solidari del plantejament dels seus predecessors. Estem, doncs, en plena incertitud. Aquesta situació, evidentment, ha obligat el Consell Executiu de la Generalitat a actuar de manera poc ortodoxa, és veritat: primer, prorrogant els pressupostos del 85, i, després, demanant l'habilitació d'uns crèdits suplementaris de 20.000 milions de pessetes, o bé sol·licitant altres crèdits per a organismes com l'Institut Català de la Salut. I davant la carència de l'Administració central, el Govern català no podia fer altra cosa que elaborar els Pressupostos per al 86, malgrat que ens trobem ja a la meitat de l'exercici.

Per al nostre Grup, la laboriosa gènesi de l'actual Pressupost i el bloqueig dels ingressos, i sobretot la falta d'autonomia en la despesa, justifiquen en gran manera les mancances que es fa cíclicament assenyalar per a la major part de partides del Pressupost que hem d'examinar, mancances que, evidentment, serien inexplicables si estiguéssim dotats d'un finançament suficient i autònom, correlatiu a la nostra participació solidària i al nostre esforç fiscal. Aquesta situació permanentment provisional o provisionalment permanent, com vostès vulguin, obliga a fer un esforç d'austeritat, i aquest hauria de ser, en aquests moments —els oradors, en general, ho han remarcat, com nosaltres mateixos—, un dels objectius principals, si no el principal, de la política pressupostària de la Generalitat. És lícit i és legal endeutar-se, però sempre a l'interior d'uns certs límits que no convé ultrapassar perquè els deutes, com és ben sabut, cal pagar-los. Aquesta ha estat una política constant d'Esquerra Republicana de Catalunya, i no hem mancat, cada vegada que l'ocasió s'ha presentat, de posar-hi l'accent.

Per altra part, és indispensable distribuir els recursos de què es disposa en funció de les veritables prioritats. Austeritat, doncs, per una part, i esforç inversor de cara a les necessitats més peremptòries, són, al nostre judici, els principis generals que han d'inspirar un Pressupost com el que ens toca aprovar en aquesta sessió.

Aquests dos principis fonamentals, austeritat i esforç inversor, han estat respectats escrupolosament en les partides que examinarem a continuació? La nostra resposta ha de ser forçosament eclèctica. Estem convençuts que si nosaltres, la nostra organització política, hagués tingut la responsabilitat total d'elaborar els Pressupostos per al 86, no hauria presentat un Pressupost idèntic al que estem examinant. Les nostres preferències en matèria d'inversions i en matèria de despeses improductives poden no ser coincidents del tot amb els criteris imperants. Però, per altra part, som perfectament conscients que el Pressupost és l'eina política per excel·lència de tot govern, i nosaltres, que formem part del Govern de Catalunya, entenem

que hem de mantenir la nostra solidaritat malgrat algunes discrepàncies sectorials. És per això que el nostre Grup s'ha limitat a presentar un nombre relativament reduït d'esmenes, que vénen a reflectir, en certa manera, i en punts concrets, alguns dels criteris polítics que nosaltres hauríem imprès als pressupostos, si n'haguéssim tingut la responsabilitat total.

És per aquestes raons que el nostre Grup no solament no ha presentat cap esmena a la totalitat —seria naturalment un contrasentit—, sinó que rebutjarem sense reserves les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Socialista Unificat de Catalunya i pel Partit dels Socialistes de Catalunya.

Hem escoltat la defensa d'aquestes esmenes, i hem de confessar que les argumentacions esgrimides no ens han semblat convincentes. No considerem que siguin vàlides, en el seu conjunt, les motivacions del diguem-ne decàleg del Partit Socialista Unificat de Catalunya, o, millor dit, considerem que hi pot haver una part de raó, en algun dels punts d'aquest decàleg —i el Diputat Maties Vives ha ampliat abundantment en el curs del debat—, però el que no podem compartir és una visió globalment desqualificadora de la política pressupostària del Consell Executiu, sobretot quan se li atribueixen defectes o culpabilitats que, al nostre judici, i de cap manera, se li poden atribuir.

I tampoc compartim les motivacions de les dues esmenes del PSC, perquè no creiem que hi hagi defectes tècnics o jurídics en la presentació del Projecte de Llei. I aquí ens cal reconèixer que hi ha un progrés, perquè potser, fins i tot, el Grup esmenant té les seves conviccions més arrelades en l'aspecte jurídic, perquè aquesta vegada no ha cregut convenient demanar un dictamen previ al Consell Consultiu de la Generalitat. I tampoc compartim la idea, com pretén l'altra idea socialista, que no hi hagi prioritats polítiques en la distribució de la despesa. Sí que n'hi ha, de prioritats polítiques. El que passa és que els grups de l'arc parlamentari d'aquesta Cambra poden perfectament estar en desacord amb la fixació d'aquestes prioritats. I, per altra part, és molt difícil, quan existeix una autonomia en la despesa, d'aproximadament el 10% del volum general del Pressupost, de fixar unes prioritats, de valorar-les i de portar-les a terme, quan aquesta migradesa de mitjans gairebé ho fa pràcticament impossible.

De tot el que acabem d'exposar, se'n desprèn que nosaltres, naturalment, no acceptem, en el seu conjunt, les crítiques que han formulat els partits esmenants.

Pensem que el Pressupost presentat no és propici a suscitar grans entusiasmes, ni grans alegries. Tampoc tristesa, Honorable Culler, tampoc pessimisme. Hem de lluitar amb el que tenim i hem de procurar fer-lo fructificar, que és el que està fent el Consell Executiu.

Per dir-ho en altres termes que ha emprat el Diputat senyor Subirà, ell ha dit que aquest Pressupost podia ser qualificat del millor dels possibles. Jo, personalment, i el nostre Grup pensem que aquest Pressupost, tenint en compte les circumstàncies reals per les quals travessa el finançament de la Generalitat, pot ser considerat com un dels menys insatisfactoris que es podia presentar al Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Fernández.

(Remor de veus.)

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, realment a aquestes alçades del debat sobre les esmenes a la totalitat presentades, és pràcticament impossible no ser repetitiu; però de tota manera nosaltres, el Grup parlamentari de la Coalició Popular té encara molts dubtes, moltes reserves i claríssimament moltes crítiques respecte a aquest Pressupost. I m'antipo dient que, en aquests moments, nosaltres encara no tenim decidit el vot respecte a aquestes esmenes a la totalitat, i que esperarem, si és possible, alguns aclariments del senyor Conseller d'Economia i Finances, per fixar definitivament el sentit del nostre vot.

D'entrada vull significar —i sé que soc repetitiu, però és que és impossible no ser-ho, ja ho he dit— que, des del nostre punt de vista, és absolutament injustificable i, per tant, intolerable que, un any més, el Pressupost de la Generalitat es presenti fora del termini legal.

Des de l'any 80-81, només l'any 85, el Pressupost de l'any 85 s'ha presentat amb temps, amb temps correcte; s'ha aprovat abans de començar l'any corresponent, el desembre del 84 vam aprovar el Pressupost del 84 i el del 85. I aquest any tornem al que havia de ser extraordinari i que és normal aquí, és a dir, que el Pressupost es presenta fora de termini.

I vostè, senyor Conseller, ha parlat diverses vegades al llarg d'aquest debat del perquè, i ho ha explicat diverses vegades, no s'ha presentat amb temps el Pressupost. I ens ha parlat que encara no tenim un sistema definitiu de finançament aprovat. I amb això vostè diu la veritat. I és cert. Però no diu tota la veritat, des del nostre punt de vista.

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, Il·lustre Diputat, que reclami l'atenció i el silenci de la Cambra.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Per què no ha dit, des del nostre punt de vista, tota la veritat? Miri, perquè vostès això ja ho sabien. Vostès ja sabien que el sistema definitiu de finançament no estaria aprovat el mes de maig. I si no ho sabien, pitjor, perquè aleshores és que eren uns ingenus, i en política un Govern no pot ser ingenu; per tant, vostès ho sabien.

En segon cas : de tota manera, aquest problema afecta totes les comunitats autònomes de règim comú, i la resta de comunitats autònomes han presentat el seu Pressupost. Aquí hem parlat de creativitat i d'imaginació. És que nosaltres tenim menys creativitat, menys capacitat de creació i d'imaginació que la resta de comunitats autònomes que aquest problema l'han afrontat i l'han resolt, dintre de la llei, cosa que nosaltres no hem fet? I, finalment, s'ha parlat del marge de maniobra, del marge real que tenim d'autonomia financera, que és l'autonomia de despesa, que és al voltant del 10,5% del Pressupost i que, per tant, són 45.000 milions de pessetes.

Per tant, el percentatge d'incertesa real és del 10% del total del Pressupost; però és que si, a més, ja sabíem —perquè això ho sabíem i ho sabem tots— que a l'hora de la veritat, quan s'aprova el sistema definitiu de finançament tindria efectes retroactius i, per tant, una determinada quantitat de diners, no sabem quanta, però una determinada quantitat vindria, és evident que el percentatge d'incertesa, a la pràctica, queda només en un 2, 3 o 4% del total del Pressupost; i aleshores ningú no pot justificar, en absolut, que un Pressupost no es pot presentar perquè té un percentatge d'incertesa quant a la totalitat dels in-

gressos disponibles del 2, 3 o 4% del total, això no s'ho creu ningú.

Aleshores, si això s'ha fet i no es pot justificar, per què s'ha fet? Des del nostre punt de vista, claríssimament s'ha fet perquè amb això han guanyat, vostès, el Govern de la Generalitat, han guanyat cinc mesos; cinc mesos en què el control parlamentari de l'oposició sobre els pressupostos ha estat sostret. Nosaltres, durant cinc mesos hem hagut d'actuar a base d'un Pressupost en funcions, com el Govern que tenim ara a Espanya, un Govern en funcions, un Pressupost en funcions prorrogat, però sense possibilitat de control parlamentari des de l'oposició. Vostès han guanyat pràcticament la meitat de l'exercici, després tindrem les vacances d'estiu, la campanya electoral ... escolti!, un any més en què l'oposició no ha pogut, a la pràctica, controlar parlamentàriament el Pressupost, que és, evidentment, la llei més important que s'aprova en un Parlament en un any.

Per tant, aquesta crítica per a nosaltres és molt important. I no la podem oblidar, perquè quan parlem després d'autoritat política per discutir amb Madrid : «Escolti! vostès ens havien promès que abans del 31 de desembre hi hauria un sistema definitiu de finançament, després que si abril, tal, tal...» Per tenir aquesta autoritat política és evident que s'ha de tenir autoritat moral, i vostès davant nostre, davant dels diputats del Parlament de Catalunya, no la tenen, Govern de la Generalitat, no la tenen; perquè a l'hora de la veritat vostès a nosaltres ens fan moltes promeses que després no compleixen. I això no s'ha d'oblidar.

Això com a crítica global. Anem després a la política d'ingressos, i se n'ha parlat moltíssim al llarg d'aquest debat també; però nosaltres hem d'incidir en tres aspectes concrets d'aquesta política d'ingressos pel que afecta el Projecte de Pressupostos. S'ha parlat moltíssim d'aquesta partida dels 20.943,7 milions de pessetes. I aquí, un cop més, manca de creativitat i manca d'imaginació. Vostès no ens convenceran, en absolut —i vostè suposo, senyor Conseller, que no ho intentarà, de convèncer-nos de veritat, de veritat—, que aquests són els diners que vostès esperen rebre un cop aprovat el sistema definitiu de finançament. Aquí el que s'ha fet, claríssimament, és : «Pressupost, despeses, han de quadrar perquè segons la llei el Pressupost ha de ser equilibrat i escolta, falten 20.943,7 milions de pessetes, doncs, mira, inventem una partida nova i hi posem això». I, és clar, aquí han faltat creativitat i imaginació. Per què? Perquè nosaltres hauríem entès i acceptat que vostès haguessin posat una partida ampliable d'una pesseta; «escolti, quan després vinguin aquests diners ja ho omplirem». Fins i tot no demanem tant com el Grup Socialista que després es digués, a més : «escolti, i els diners que vinguin es repartiran d'acord amb aquests criteris». No demanem tant, ens hauríem conformat amb això : una pesseta, crèdit ampliable, en funció dels diners que vinguin, un cop aprovat el sistema definitiu de finançament autonòmic. Haurien pogut fer, nosaltres ho hauríem entès i no ho hauríem acceptat, que vostès haguessin dit : «miri, nosaltres estimem que, més o menys, podem rebre al voltant dels 5.000, 10.000, 15.000, 20.000, 25.000, 30.000 milions de pessetes». El que passa és que el que no es pot acceptar és dir : «escolta, estimem que, aproximadament rebrem 20.943,7 milions de pessetes». És clar, aquí és on han faltat la imaginació i la creativitat, perquè vostès haurien pogut equili-

brar el Pressupost posant una partida de 15 o, en aquest cas, 20.000 milions de pessetes, i després inflar les previsions de recaptació fiscal per tributs cedits i propis en 943,7 milions de pessetes, i això hauria «colat» millor. Ja tenim una partida de 20.000 milions de pessetes i equilibren el Pressupost amb la resta. Almenys guarden les formes, haurien guardat les formes; i com que vostè ha parlat després que encara l'esforç fiscal que estem fent aquí des de la Generalitat és important, perquè estem dos punts per damunt de la mitjana de la resta de les comunitats autònomes, 88-86, miri : 943,7 milions de pessetes és un 1%, menys de l'1%, aproximadament d'aquesta recaptació i, per tant, encara estaria per sota de la mitjana, perquè té dos punts de marge de maniobra i n'hi hauria quedat un; i, per tant, realment, aquí hi ha hagut una manca de creativitat i d'imaginació, perquè, almenys, per fer aquestes coses s'ha de fer amb una mica de qualitat, amb una mica de, jo diria, de grandesa i d'altura. I, realment, han posat les coses de tal manera que és impossible passar per davant d'aquest Pressupost i no dir aquestes coses. Vostès ens han respectat molt poc, a nosaltres, en aquest cas, i han comès claríssimament un frau de llei, un frau de llei perquè vostès formalment han aconseguit un Pressupost equilibrat, formalment han complert amb la llei, però evidentment vostès saben que no ho han fet, això.

Segon punt de crítica quant a política d'ingressos. El tema, evidentment, de l'endeutament. Si fa dos mesos, tres mesos, aprovem una emissió de deute de 20.000 milions de pessetes i ara ens en posen 7.000 més. Escolti, en dos mesos jo crec que no han canviat tant les coses com perquè vostès hagin de posar ara 7.000 milions de pessetes més d'emissió de deute en el Pressupost de la Generalitat. Fa dos mesos suposo que ho sabien i, escolti, el mateix debat hauria passat amb 20.000 que amb 27.000 milions de pessetes. Perquè, és clar, les crítiques que des de l'oposició vam fer en aquell debat, les hauríem fet i vostès se les haurien estalviat en aquests moments. També manca de creativitat i manca d'imaginació política, claríssimament en aquests moments.

I a mi m'agrada significar aquests criteris de manca de creativitat i d'imaginació perquè teòricament, políticament, són aspectes que insuflen i donen cos a tot el que és un estil de fer política, i això s'ha de tenir en compte perquè una cosa és predicar segons quines coses —sobretot a la resta d'Espanya, perquè no coneixen aquesta política de Catalunya i del Parlament tan bé com nosaltres— i una altra cosa és fer-les aquí. Per tant, això que quedi molt clar.

Però al marge d'això és que, el que succeeix és que en el terreny de l'endeutament, sobretot a curt termini, el que ha passat és que s'ha doblat la cota de l'endeutament a curt termini i ja estem per damunt dels 40.000 milions de pessetes, i el que ens està passant és el que nosaltres ja reiteradament estem denunciant al llarg dels debats pressupostaris des d'aquesta tribuna, i és que aquest endeutament a curt termini per al que està servint és per finançar despesa corrent per part de la Generalitat. I això sí que és, evidentment, des d'un punt de vista pressupostari, des d'un punt de vista financer, absolutament intolerable.

Tercer aspecte de la política d'ingressos que nosaltres volem criticar : ja hem parlat abans que hi havia moltes possibilitats d'equilibrar un Pressupost. Escolti'm, incrementem les possibilitats de recaptar per la via dels tributs propis o cedits, dismi-

nuir despesa, incrementar les previsions d'ingressos. Bé, en el cas del bingo està claríssim. Vostès, l'any 85, previsió pressupostària : 12.000 milions de pessetes, recaptació feta : 6.000 milions de pessetes, previsió enguany : 5.200. Què és el que ha passat? Que no hi ha neutralitat fiscal. Vostès van dir quan van crear aquest impost —el primer i, fins ara, únic impost que ha creat la Generalitat— que això era neutral, que no afectava l'activitat econòmica. El sector està patint aquesta situació, el sector l'està patint; s'han perdut molts llocs de treball. Però podríem dir : «escolti, això és un gran sacrifici que ha fet el sector en benefici d'una política de benestar social, que porta la Generalitat, com a Govern de Catalunya, perquè, en definitiva els ingressos procedents del bingo van per finançar aquesta política de benestar social». Però el que passa és que s'ha sacrificat el sector, s'han sacrificat els treballadors i la política de benestar social ha patit també, perquè, en definitiva, la recaptació és inferior a la que hi havia abans de la creació de l'impost sobre el bingo i, per tant, claríssimament, una crítica en aquest sentit quant a la política d'ingressos per part del Govern de la Generalitat.

Parlem ara de la política de despeses. Abans el senyor Subirà ha fet unes consideracions respecte al que fan els estats amb sobirania política i pressupostària; en conseqüència, respecte al que són els pressupostos quant a política d'inversions i política de despeses corrents. Home, jo no sé si això és una nova teoria; possiblement sí, però, en tot cas, he de dir una cosa : tradicionalment, un Pressupost d'austeritat i de contenció és un Pressupost que lògicament rebaixa les despeses corrents i, com a mínim, intenta mantenir el nivell d'inversió. És clar, en aquest cas què ha passat? Que s'ha mantingut el nivell d'inversió en termes absoluts. Realment l'increment, 52.000 milions de pessetes, l'increment és del 2,7%; percentualment les inversions baixen, perquè l'any 85 el percentatge era del 23,76, aquest any era el 21,2. Però què passa al costat d'això? Que les despeses corrents s'incrementen i tenim que en un Pressupost teòricament d'austeritat i de contenció el percentatge de les despeses corrents sobre el total del Pressupost puja del 71,44% de l'any anterior al 77,8 en aquest any, i hem de dir que el percentatge d'increment de la despesa corrent en general és del 25% respecte a l'any 85. Això no és un Pressupost d'austeritat ni de contenció.

Però seguim amb la despesa corrent. L'increment del capítol primer, eh, despeses de personal, l'increment és d'un 15,3 respecte del 85. La Llei estableix un increment de les retribucions dels funcionaris del 7,2%. I vull recordar aquí que, per exemple, el portaveu de la Minoria Catalana a Madrid, el senyor Roca, va dir en els debats de pressupostos que en el cas d'incrementar-se el capítol I de la Llei de Pressupostos és en el mateix nivell que l'increment que tinguin en els següents els funcionaris. I, és clar, d'això, després se'ns poden dir moltes coses respecte que s'han cobert vacants, però, almenys de moment, per a nosaltres, això no queda en absolut clar. No justifica, en absolut, la denominació de «Pressupost d'austeritat» i «Pressupost de contenció».

Un altre aspecte de crítica de la política de despesa : és absolutament contradictòria. Aquesta política és contradictòria respecte als objectius marcats en el Pressupost de l'any passat, i estem parlant d'una legislatura, d'una legislatura de quatre anys d'un Govern que, lògicament, ha de tenir un fil conductor

en els quatre anys.

L'any passat, departaments que estaven «primats», Agricultura, tenia un pes específic en el context del Pressupost del 2,8%; aquest any baixa al 2,6%. Indústria, l'any passat, 1,4; aquest any, 1,3. Per cert que no deixa de ser curiós que en un govern de coalició entre CiU i Esquerra Republicana, l'únic Conseller que té el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana estigui castigat, també, en aquest cas. I, per últim, Comerç, l'any passat l'1,8%; aquest any, l'1,4. Per tant, departaments «primats» l'any passat, aquest any castigats. Això, evidentment, és una política de despesa absolutament contradictòria. I aquesta manca de continuïtat és evident que per a nosaltres és criticable.

Un altre aspecte : sectorialment, els objectius assenyalats en els departaments no tenen correlació amb les dotacions pressupostàries. Es parla, es parla que sectorialment s'ha de «primar» la política de cooperació financera amb les corporacions locals. Això no es veu a les dotacions pressupostàries del Departament de Governació. Es parla de lluita contra l'atur; tampoc es veu, això, en el Departament de Treball, i Sanitat, pel que fa a la reordenació de la xarxa sanitària, que crec recordar que són 1.000 milions de pessetes.

Per últim, el Pressupost manté, senyor Conseller, tots els vicis assenyalats en anys anteriors pel que fa a : estudis, dictàmens, treballs tècnics, despeses sumptuàries, despeses de representació, despeses protocol·làries i publicitat. I, en definitiva, el comentari que nosaltres hem de fer sobre això és que tot s'aprèn, i el dolent s'encarrega, però resulta que vostè ha après, senyor Cullell, molt del senyor Solchaga, perquè realment hem de reconèixer una cosa des de l'oposició. Cada dia és més difícil trobar aquestes coses en les partides pressupostàries, cada dia, això, ho amaguen més, i cada dia ho amaguen millor —això, ho hem de reconèixer. El que passa és que al final tots sabem sumar i restar, ens costa més feina això, de fer-ho, però en definitiva hem de reconèixer que en termes absoluts aquests vicis es mantenen i s'incrementen, i això és molt dolent. Cada cop és més difícil de trobar aquestes coses en el Pressupost, sobretot si no tenim temps, perquè el Pressupost, com he dit abans, es discuteix al final del mes de maig, però és que, a més, després, quant a tècnica pressupostària, vostès realment han millorat molt, i ens ho fan, això, molt difícil, però vostè sap que nosaltres tenim raó, en aquest cas. Perquè, a més —i no vull dir coses que crec que la cortesia parlamentària no permet de dir des d'aquesta tribuna, perquè, si no, les diria—, perquè amb un govern de majoria absoluta, segons quines coses ja no són tan necessàries, i, per tant, aquestes coses estan més injustificades que mai.

Finalment, haig de dir que tot això que hem dit quant a la política de despeses, senyor Conseller, s'agreuja si es pren en consideració que el Pressupost s'executa en un 95%, pel que fa a la despesa corrent, i en un 55-60%, pel que fa a la despesa de capital. És a dir, és més fàcil fer publicitat que invertir.

Com veu, senyor Conseller d'Economia i Finances, senyores i senyors diputats, nosaltres tenim prou arguments com per haver presentat en el seu moment una esmena a la totalitat, com han fet altres grups parlamentaris. Per què no ho hem fet? Perquè, malgrat tot el que he dit, nosaltres acceptem que com a mínim hi ha una responsabilitat compartida del Govern de l'Estat per la política financera que està portant, i aquesta con-

statació d'un fet —que hi ha una responsabilitat compartida—, ens ha portat, per prudència política, a no presentar l'esmena a la totalitat; però és evident que, com s'ha vist, tenim moltes crítiques, molts dubtes, moltes reserves respecte a aquest Projecte de Pressupostos. Avanço, a reserva que el senyor Conseller em vulgui respondre, que nosaltres, en aquests moments, no tenim definit el sentit del vot. De totes maneres, si hi haguessin alguns aclariments, ja fixariem el nostre vot respecte a aquestes esmenes a la totalitat posteriorment.

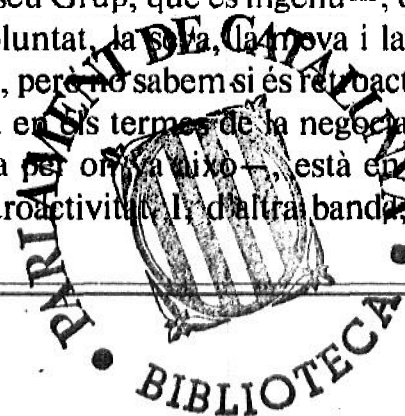
Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat... (*L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) perdó. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, senyores i senyors diputats, encara que és molt tard, d'una manera molt esquemàtica intentaré respondre el millor possible a les qüestions o a la problemàtica —alguna d'elles ja plantejada anteriorment per altres grups— que ha presentat el Diputat senyor Fernández.

Ha tornat a parlar de com era d'intolerable el fet d'haver presentat aquest Pressupost fora de termini, i ens torna a dir que altres comunitats autònomes l'han presentat. Jo em veig obligat a recordar que les altres comunitats autònomes no estaven en el sisè any de mandat del seu Estatut, i per tant no vencia el termini de canvi de sistema de finançament, i, per tant, no tenien l'obligació, per part del seu Consell Executiu, de defensar que es donés aquest canvi. D'altra banda, diu : «No s'ho podien creure, que ens canviarien el sistema el dia 31 de desembre; no s'ho podien creure, i si s'ho creien, pitjor». Però, senyor Fernández, de fet, la premsa, el dia 29 de desembre, va dir que hi havia un nou sistema, va dir-ho; que hi havia hagut un Consell de Ministres i que s'havia aprovat un nou sistema. De fet, aquest nou sistema, nosaltres no l'hem vist fins al dia 24, el que en podríem dir el marc de discussió, fins al dia 24 d'abril; però, de fet, la premsa ho va comunicar i hi va haver un comunicat oficial del Consell de Ministres, crec jo, dient que hi havia un nou sistema. Aleshores, contràriament, a vegades, del que es diu, senyor Diputat, són tantes les ganes que el Consell Executiu té d'arribar a acords d'entendre's, que, en tot cas, donat que hi havia motius suficients perquè creguéssim en la paraula del President del Govern, i donat que hi havia declaracions fins i tot, jo diria, solemnes o quasi formals del Consell de Ministres dient que s'havia aprovat un nou sistema, de fet, nosaltres, la veritat és que fins al mes de març no vam creure que no hi hauria sistema fins passat l'estiu. Aquesta és la veritat, i aquesta és la realitat.

Ens diu : «Però, així i tot, continua essent intolerable, perquè vostè mateix...», jo mateix he dit que el marge de maniobra era un 10,5%, el que presentaven, i, en tot cas, s'havia firmat, doncs, la retroactivitat. «Per tant, vostès podien presentar perfectament el Pressupost i després fer-lo retroactiu.» No ens enganyem. Que és retroactiu —ara, en tot cas, li podria dir a vostè, que és ingenu, o al seu Grup, que és ingenu—, que sigui retroactiu és la nostra voluntat, la nostra voluntat, la de tots els grups d'aquesta Cambra, però no sabem si és retroactiu, no sabem si és retroactiu. Està en els termes de la negociació —i després explicaré una mica per on va això—, està en els termes de la negociació, la retroactivitat, i d'altra banda, és

evident que el marge de maniobra que en aquests moments nosaltres tenim aquí entès, de la manera que ho entenc jo, és del 10,5%, però és que estem discutint altres coses, senyor Fernández; estem discutint justament un nou sistema que faci possible que no hi hagi un marge de maniobra del 10,5%, després d'haver-se endeutat amb 27.000 milions i després d'haver posat un increment de 20.000 milions. Estem parlant de les subvencions alliberades, estem parlant de tot això, i, per tant, era important saber si aquí podíem venir amb un Pressupost en el qual les subvencions no fossin finalistes i fossin absolutament lliures. Això era molt important. No era un 10,5%. El 10,5% és el que portem avui aquí, però podia resultar-ne un altre, el qual hauria pogut ser molt més enriquidor per a la Cambra i per al mateix Govern.

Jo discrepo de vostè en el sentit que el Pressupost... No és que el Pressupost prorrogat sigui una tècnica que ens agradi als consellers d'Economia i Finances; el Pressupost prorrogat és el Pressupost de l'any 85, creixement zero, i el control parlamentari sobre el Pressupost prorrogat de l'any 85, amb creixement zero, o 86, es pot fer exactament igual. No s'escapa del control parlamentari. És a dir, durant sis mesos, o cinc mesos, funcionarà el Pressupost prorrogat, hi ha hagut i hi haurà el control parlamentari que, evidentment, a través dels documents que es presentin, al seu dia, de la liquidació del Pressupost global del 86, que s'aplicarà.

Vostè em diu: «Per què 20.944?» I vostè fa aquí l'exercici de dir: «Escolti, aquí ha faltat imaginació, per què no han posat 20.000, per què no han posat 30.000?» Miri, perquè bàsicament jo crec que sí que hi ha hagut imaginació, i ara li explicaré per què. Perquè estem dient que no sabem si hi ha retroactivitat, i no sabem si d'alguna forma l'any 86, la retroactivitat de l'any 86 serà o es donarà d'una manera que signifiqui, de fet, suplir les insuficiències del cost efectiu que encara la Comissió Mixta declara que té. I aleshores, el cost efectiu, en termes històrics, en termes de fotografia del passat, i per tant és per això que són 20.914 i no «uns» 20.000. I amb insuficiència de mitjans financers per atendre les despeses corrents que s'han pressupostat a 20.944 es precisen de la manera següent: primer, el cost efectiu, inicialment considerat en els Pressupostos Generals de l'Estat, ha estat calculat, mitjançant l'aplicació al cost efectiu de 1985, d'un increment del 5,77%. Aquesta circumstància produeix desviacions en el cost efectiu real suportat, tant pel que fa referència a les retribucions de personal —que signifiquen el 80% d'aquest, que es veuen augmentades en un 7,2%—, com per la no-inclusió en la base de majors despeses que incrementen el cost efectiu. Per exemple, variació a l'alta de població reclusa, per exemple, entrada en funcionament d'inversions convingudes amb l'Administració central, i des d'aquesta perspectiva, des d'aquesta perspectiva de modificació del cost efectiu, s'haurien de destacar les següents infravaloracions: per actualització de la nòmina, 1.214 milions —no 1.200, no uns 1.000, no, 1.214—; despeses de funcionament de nous centres de l'Institut Català d'Assistència Sanitària, 504; despeses de funcionament de nous centres d'ensenyament públic, 1.711 —tot això són reclamacions, per dir-ho així, de posada al dia del cost efectiu—; despesa de manteniment dels centres penitenciaris traspasats, 643; altres insuficiències, decrets de traspasos que no han estat contemplats, com, per exemple, la formació professional reglada o,

per exemple, la medicina esportiva, 399. Total d'insuficiències, per la banda del retrat, per la banda de la foto del cost històric, 4.471. Recursos per atendre les institucions d'autogovern, pugen a 515 milions de pessetes. La insuficiència quina és? Pressupost del Parlament, insuficiència, 1.315, s'han de reclamar; Pressupost de la Sindicatura de Comptes, 220, s'han de reclamar; Pressupost del Consell Consultiu, 35. Total d'insuficiències, 1.570. Recursos reconeguts a la secció 32, 515. Perdó, el que he dit eren els pressupostos del Parlament, de la Sindicatura de Comptes i del Consell Consultiu, que en la secció 32 tenen un reconeixement de 515; per tant, de 1.570, que pugen aquests pressupostos, menys 515, dona una diferència, una insuficiència del que en podríem dir les institucions d'autogovern, de 1.015 milions. No 1.000, 1.015.

Costos centrals, inclosos en el cost efectiu per atendre la despesa de personal i de manteniment de les unitats de direcció i de suport administratiu de l'Administració de la Generalitat, puja a 372 milions de pessetes. Si considerem exclusivament les competències organitzatives atorgades als Departaments de Governació i d'Economia i Finances, que desenvolupen les clares funcions d'intendència, per dir-ho així, o de suport horitzontal a tota l'Administració, es produeix una insuficiència dels costos centrals, que importa 775 milions de pessetes, segons es desprèn del següent quadre: funció pública, 312; Administració local, 256; Intervenció general, 225; serveis centrals tributaris, 112; gestió pressupostària i financera, 342. Total, 1.147, que, deduïts els costos centrals que, en aquests moments, la secció 32 ens reconeix que són 372, ens dona una insuficiència de 775.

Desenvolupament de competències estatutàries. En aquest apartat s'especifiquen matèries que no donen lloc a traspasos de serveis però que el seu desenvolupament és inherent a l'activitat de l'autogovern. Política lingüística, 583 milions; foment del desenvolupament cultural, Institut d'Estudis Catalans, Teatre del Liceu, Televisió —i a televisió estimem el cost de la producció específica de Televisió Espanyola a què fa referència l'Estatut—, 1.000 milions de pessetes, és a dir, no al nostre cost; actuacions de foment de l'esport, joventut, etcètera. Insuficiències totals, 6.399 milions de pessetes.

Addicionalment als conceptes anteriors s'ha de contemplar el cost de la insuficiència de recursos destinats a inversió, que han suposat per a l'Administració de la Generalitat, i que aquesta ha mantingut a ritmes d'inversió que únicament han estat possibles mitjançant l'endeutament. Per tant, aquesta xifra no és una xifra que surti perquè sí, és una xifra que surt detallada d'un estudi de les insuficiències del cost efectiu i que, per tant, com a mínim, i per això deia jo que com a mínim la retroactivitat, senyor Fernández Díaz, la retroactivitat, com a mínim, de l'aplicació del nou sistema, ha de contemplar la xifra de 20.914. Evidentment no pot acceptar el Consell Executiu de cap manera que això sigui un frau de llei; en tot cas, sempre, en un Pressupost, el capítol d'ingressos és una previsió dels ingressos, i és evident que aquesta és la previsió que fa el Consell Executiu, en el sentit que per sota d'això, per sota d'aquesta xifra, evidentment, significaria que novament Catalunya és menystinguda, maltractada en el règim nou que es va a establir. 20.000 milions d'endeutament a curt termini, si ho he apuntat bé.

Senyor Fernández Díaz, em sembla que ho he dit abans: si

aquest acord, que desitgem tots, amb l'Administració central respecte al nou sistema de finançament arriba, ni es formalitzarà aquest endeutament a curt termini. O es formalitzarà en la diferència en què no hi hagi acord, perquè aquest endeutament a curt termini és per cobrir la diferència temporal, fer un crèdit de tresoreria, un crèdit-pont mentre no arribin aquests tipus de nous ingressos.

Despeses. Nivell d'inversions. Un nivell d'inversions amb què es fa l'esforç fonamental quan en l'estructura de l'Estat —ho repeteixo— hi ha una caiguda de la inversió nova d'un 22%, d'aquí mantenir-la a un 2,5%. Que, evidentment, en termes reals, vostè em dirà: «Bé, escolti, en termes reals, tenint en compte la inflació, això no és mantenir-la.» D'acord, però, és un esforç, i un esforç que ens costa molt car a tots plegats, perquè es fa a costa d'un nou endeutament; certament. Això és veritat.

Política d'austeritat; personal. Comptem-hi —ja s'ha dit abans—, es compti com es compti la nòmina del personal del 85 al 86 en crèdits inicials puja el 3,1%, per sota del que són les retribucions del personal i, per tant, vol dir, el no-cobriment de les vacants. Vol dir això: el no cobriment de les vacants.

Pel que fa referència a l'execució del Pressupost, m'imagino que vostè fa referència, obligadament, les seves dades fan referència a abans de la liquidació presentada del mes de novembre, i, per tant, jo li puc assegurar que en la liquidació definitiva el que fa referència a l'execució en el terreny de la inversió és molt superior al 55% de la inversió. Tanmateix li haig de fer també una observació: a més a més, hi ha una darrera sentència del Tribunal Constitucional, que ve a donar, en aquest cas, la raó a les autonomies, presentat pel Govern basc, en què l'execució, per exemple, del Fons de Compensació és una execució que, com vostè sap, es trenca l'annualitat de la despesa, que té dret, la comunitat autònoma, a gastar-s'ho en dos anys i, aleshores, això també fa que en alguns casos el que és la disposició de la despesa en el cas del que ve finançat via Fons de Compensació, doncs hi hagi algunes desviacions. Espero que la recent sentència del Tribunal Constitucional pugui alleugerir els tràmits, per part de les comunitats autònomes i en aquest cas per part del Govern de la Generalitat, en el que fa referència a l'execució de la inversió finançada via Fons de Compensació.

Res més; moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat té dotze minuts per contestar.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Sí, gràcies, senyor President. Molt breument, jo he parlat molt de creativitat i d'imaginació; realment, és que vostès cada any troben un argument, un pretext, una excusa per no presentar el Pressupost a temps, i, és clar, aquest any és cert que es compleix el sisè any de vigència de l'Estatut, i com que nosaltres tenim l'autonomia en finançament de règim comú, doncs, és cert que la resta de comunitats autònomes de règim comú no tenen aquesta legislació. Ara, jo li pregunto aleshores: aquesta excusa serveix, senyor Conseller, per a aquest any. I el primer any? I el segon? I el tercer? I el quart, que tampoc el Pressupost es va presentar a temps? L'únic el cinquè, el 1985. Per tant, aquesta excusa, aquest pretext, aquesta argumentació formal del sisè any de vigència serveix aquest any, però hi ha hagut quatre anys anteriors, que no

eren el sisè, i aleshores també havien trobat vostès una excusa. Aquí sí que hi ha hagut, senyor Conseller, imaginació.

De tota manera, no m'ha contestat una cosa: que, malgrat això, el percentatge d'indefinió, d'incertesa, és del 2, 3, 4%, i que això tampoc justificaria la no-presentació del Pressupost.

I una cosa més. Vostè ha parlat, senyor Conseller, que això de la retroactivitat és una cosa que tots plegats desitgem, però que no en tenim la seguretat. Jo li diria una cosa, senyor Conseller. Jo preferiria que això vostè no ho hagués dit aquí públicament. Això serveix per a nosaltres, però vostè ja sap l'anècdota de lord Keynes sobre la pujada i la baixada a la borsa. Si tots comencem a parlar que puja la borsa, comença a pujar la borsa, i a *sensu contrario* també. Si vostè comença a dir aquí públicament que no sap si això s'aplicarà amb efectes retroactius, és molt possible que el Govern se n'assabenti, d'això; se n'adoni, d'això. Jo preferiria que aquí sortissin tots els diputats convençuts que aquest sistema nou de finançament tindrà efectes retroactius aquest any. I crec sincerament que des d'aquesta perspectiva, amb aquesta resposta no ens ha fet un bon favor.

Un altre argument. Vostè ha parlat de la justificació de per què 20.943,7 milions de pessetes. Tots sabem sumar i restar; vostè ens ha parlat, escolti, el Parlament, el Consell Consultiu, la Sindicatura de Comptes, la llengua, totes aquestes coses que ja sabem que són específiques de Catalunya i que són les que d'alguna manera justifiquen que Catalunya tingui una autonomia amb contingut polític, perquè, si no, quedaria pràcticament en una descentralització administrativa. Però això puja 12.500 milions de pessetes. El que vostè ens ha dit, 12.500 milions de pessetes. Ja sé que no era una relació exhaustiva, però, de tota manera, vostè ens ha parlat del més important, i el més important arriba al 60% del total dels 21.000 milions de pessetes.

Finalment, el tema de la inversió. Vostè ens ha parlat de l'esforç que han fet i ens ha posat com a exemple que en l'Estat hi ha hagut una caiguda de la inversió del 22%. Home, a mi m'agrada imitar els que m'agraden, i, és clar, una imitació del Govern socialista quant a inversió, no em serveix de molt, no sé si a vostè sí. De totes maneres, a mi m'agradaria més mirar què fan d'altres països o d'altres governs, i no de sentit socialista, perquè, sincerament —i amb tot respecte pel Govern de l'Estat— és un govern socialista i nosaltres, des de la nostra filosofia política no intentem imitar la política inversora del govern socialista, i vostè me l'ha portat aquí com a exemple, per dir: «Miri, som millors que ells.» Només faltaria. (Rialles.)

I, finalment, vostè ha parlat d'austeritat, i ha parlat de la cobertura efectivament de les vacants del personal. Aquí també hi ha imaginació, perquè aquesta imaginació ens l'ha feta cada any; cada any. La cobertura de vacants de personal. Segurament és cert, però jo li recordo que el personal només es contracta una vegada; una vegada, no es contracta cada any.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Jo només voldria aclarir la qüestió de la retroactivitat. Hi ha un discurs del senyor Solchaga en el Congrés dels Diputats, en el qual diu, d'alguna forma, que es farà el possible per tal que es trobi la fórmula perquè l'any 86 s'apliqui el nou sistema a aquelles comunitats... —no tinc el text aquí—, per tant, d'una

manera no contundent, però sí que indica la voluntat del Govern d'aplicar-ho retroactivament. El que passa és que com que vostè m'ha dit abans que no pequéssim d'ingenus, per tant, li dic : escolti, això firmat, escrit, rubricat, que hi ha retroactivitat, no hi és. Hi ha aquest compromís, que es pot buscar en el Diari de Sessions del Congrés dels Diputats, dues declaracions del senyor Solchaga, que diu que realment hi haurà aquest tipus de compensació. I és per això, senyor Fernández Díaz, que el tipus de càlcul que fan els 20.914 serveix tant per si s'aplica a través de la retroactivitat del nou sistema com per si es fa a través d'un sistema d'adequació del cost efectiu històric, amb insuficiències, o per aquest cas que he parlat, o de les que puguin ser de política lingüística, etcètera, que signifiqui també un increment dels ingressos per via de 20.914 milions de pessetes.

I, evidentment, no és un exemple tampoc per a mi la política inversora del govern socialista, i per això no la fem, per això la inversió no cau un 22%, sinó que puja un 2,5%.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir encara? *(Pausa.)* No? Bé; amb això, doncs, hem acabat el nostre debat, i anem a posar a votació les esmenes, que suposo que les podem fer conjuntament, ja que són esmenes didàctiques.

Per tant, els il·lustres membres de la Cambra que estiguin d'acord amb les esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les tres esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 31 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions.

I, ara, suspendrem la sessió fins a la tarda, a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i deu minuts.)

La sessió es reprèn a les cinc en punt de la tarda. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresidents Primer i Segon i de l'I. Sr. Secretari Segon, la I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i l'Oidor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Anem a entrar ara en la discussió de l'articulat, i aquesta Presidència ha de fer l'advertiment que les esmenes per a l'article 1 no seran discutides més que al capdavant de la discussió perquè, com que contenen xifres globals o quasi globals, naturalment, poden ser alterades en el curs de la discussió i, per tant, és obligat de deixar-les per després. I, per tant, començarem amb les esmenes a l'article segon.

La primera esmena de l'article segon, l'esmena 8, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Des de l'escó, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. RIBÓ : Defensaré conjuntament l'esmena 8 i l'esme-

na 10, ambdues referides a l'article segon. La primera és d'addició de quatre nous apartats, i la segona és de supressió de la lletra d), de l'apartat tercer.

En la primera nosaltres pretenem, mitjançant la seva redacció, que es creïn dos fons addicionals, un per al personal en relació estatutària, l'altre per al personal laboral, per distribuir entre els col·lectius i categories especialment desfavorits, amb uns criteris negociats amb les centrals sindicals. Ja avanço que nosaltres suprimiríem d'aquesta esmena el darrer paràgraf d'aquesta, el que diu «el Departament d'Economia i Finances» fins a «31.12.85.»

Aquesta esmena té la voluntat d'equiparar el Pressupost de la Generalitat als pressupostos d'altres comunitats autònomes, pel que fa a aquests fons salarials addicionals, amb la intencionalitat que no hi hagi un augment de la despesa, donada l'existència dels romanents en aquest capítol, donat que el mateix Govern ja ens ha acostumat a l'ús dels romanents, tal com va fer amb la Llei d'habilitació de crèdits per a sanitat i com ens va dir el senyor Alavedra, ex-Conseller de Governació, diputat d'aquesta Cambra, quan parlàvem de les famoses «bufandes», i ens va dir, està en el *Diari de Sessions*, que els diners per pagar aquells complements que les males llengües anomenen «bufandes» provenien de romanents d'aquest capítol. Per tant, considerem que és perfectament factible.

I la segona esmena pretén la supressió del tercer apartat, perquè en aquest, al nostre entendre, la figura dels complements de destinació pot ser una forma encoberta de donar encara més volada a les anomenades «bufandes». Aquests complements s'han d'atorgar prèvia valoració dels llocs de treball, la qual cosa encara no ha estat feta, no hi ha valoració dels llocs de treball, i que s'hauria de realitzar abans del 31 de desembre del 86.

Per a nosaltres aquí hi ha una contradicció en tant que sembla que el complement recau en la persona, no en el lloc de treball —i hauria de ser el lloc de treball—, i si es continua amb aquesta filosofia del complement per a la persona estem entrant de ple en una altra figura, que ja analitzarem en l'article tercer, que és la del complement.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust... *(L'I. Sr. Subirà demana per parlar.)* El senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, per demanar que la Presidència ens deixi fer el torn en contra després d'escoltar l'argumentació a l'esmena número 6 del PSC, que segons quina numeració utilitzem és l'esmena número 9, però entra en el número més al final del nom de l'esmena... Em referiré a tots dos números, senyor President; és a dir, l'esmena número 6, del PSC, esmena número 9 en l'ordenació actual, que té una naturalesa molt similar a una de les dues que s'acaben de defensar per part del Grup del Partit Socialista Unificat. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Per evitar confusions, estimariem que sempre enumeressin les esmenes pel número de l'esquerra, és a dir, el número definitiu, no el número provisional.

Passem ara a l'esmena número 9, que és del Grup Socialista. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, efectivament jo vull subscriure les paraules pronunciades pel Portaveu del PSU en la defensa

de la seva esmena.

És una esmena coincident, almenys en el substancial, si no en la redacció puntual. El que pretén aquesta esmena, com queda clarament expressat, és la creació d'un fons de la massa salarial —com a element fonamental aquest fons hauria de ser de l'1%— i la seva destinació és retribuir aquelles categories de personal al servei de la Generalitat, en règim estatutari i en règim de personal laboral, menys afavorides com a conseqüència de les retribucions que consten.

Nosaltres pensem que és una política totalment i absolutament justa. La caiguda, com a conseqüència de l'increment de les retribucions del 7,2%, d'aquest personal és molt inferior al que són les retribucions del personal d'alta direcció, qualificat i de categoria superior de l'Administració de la Generalitat i, per tant, el que pretén aquest percentatge, aquest 1%, és afavorir el personal d'inferior categoria i, per tant, també, d'inferior condició econòmica.

Nosaltres pensem que aquest fons s'ha de distribuir d'acord i negociat amb les centrals sindicals, donat que passarem immediatament a un procés de representació de les centrals sindicals dintre de l'Administració pública, reconeguda a la Llei de la Funció Pública del Parlament de Catalunya, i, per tant, aquesta esmena bàsicament el que pretén són aquestes dues qüestions : per una banda, crear aquest fons de l'1% de la massa salarial del total de les retribucions del personal al servei de la Generalitat, tant en règim estatutari com laboral, i que aquest 1% vagi destinat als funcionaris amb categoria inferior, és a dir, als que tenen una percepció econòmica inferior.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, moltes gràcies. De fet, aquí hi ha dues objeccions per a nosaltres importants, però abans d'esmentar la primera m'agradaria que tothom fos conscient del muntant econòmic que significa aquest 1%, són només 940 milions de pessetes, és a dir, prop de 1.000 milions de pessetes. Bé, aquest fons —i això no té un reflex concret en l'estat de despeses, per tant seria una quantitat que no tindria cap suport real. Per altra banda, l'augment de retribucions previstes en el Projecte de Llei és el que amb caràcter general estableix l'article 11 de la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat. Però hi ha una altra consideració que a nosaltres ens sembla important, i és que aquesta previsió en els Pressupostos Generals de l'Estat d'aquest fons de l'1% deriva de la necessitat de compensar els defectes que es produeixen en l'aplicació de les mesures previstes per la Llei de la Funció Pública que preveu —i en això l'Administració de l'Estat va uns mesos davant de la nostra— la confecció i aprovació d'un determinat catàleg de llocs de treball. I llavors, per compensar els defectes que es produeixen per l'aplicació d'aquest catàleg de llocs de treball, és quan és necessari aquest fons, aquesta previsió de fons. En el nostre cas, que el catàleg de llocs de treball encara no ha estat creat, és quan es troba com a solució transitòria, mentre no s'hagi produït la creació, l'aprovació del catàleg de llocs de treball, l'apartat que vol ser suprimit mitjançant l'esmena —amb perdó— número 7, que deu correspondre a un altre número... —10, gràcies— del Partit Socialista Unificat. És a dir, evidentment, aquest conjunt de dues esmenes per part del Partit Socialista Unificat és coherent, si es fes una solució no

cal fer l'altra, però el que no pot ser, evidentment, és no tenir el fons ni tampoc la solució transitòria que el paràgraf d) contempla. Nosaltres pensem que l'aplicació de la primera solució requeriria la prèvia aprovació, com en el cas de l'Estat —i tinc l'article concret de la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat que explica això, i parla concretament del tema d'aquest catàleg, etcètera, etcètera—, mentre no estigui aprovat aquest catàleg pensem que la solució més adequada és la que contempla la lletra d), que es pretén suprimir.

Nosaltres pensem que la qüestió no queda en el buit, que hi ha una solució transitòria que serà definitivament feta, probablement de la manera que vostès proposen, però quan hi hagi el catàleg de llocs de treball, no abans. Per tant, ens oposarem a aquestes tres esmenes, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Ara podem passar ja a la votació successiva de les tres esmenes.

Els qui siguin favorables a l'esmena número 8, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 24 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Posem ara a votació l'esmena número 9.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada també per 24 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

També posem a votació l'esmena número 10, els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada també per 24 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Ara anem a la votació del text del Dictamen. Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquest article, que tinguin la bondat... (Ll. Sr. Santiburcio demana per parlar.) Ah!, digui'm, digui'm.

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*) : Votació separada de l'apartat d), senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Aleshores anem a sotmetre a votació el text del Dictamen a excepció de l'apartat d).

Els qui siguin favorables a aquest text que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen, amb excepció de l'apartat d) que encara no ha estat sotmès a votació, ha estat aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

I ara anem a sotmetre a votació l'apartat d) d'aquest mateix article. Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estinguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat ha estat aprovat per 61 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'esmena número 11, del Grup parlamentari

del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que és d'addició de nous articles. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Sí, defensaré conjuntament, senyor President, l'11, la 12 i la 13.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. RIBÓ : I continuem amb la mateixa temàtica : retribucions salarials, i, en paral·lel, com que anem a fer uns debats prou sintètics, perquè les senyores diputades i els senyors diputats tinguin un marc de referència, poden situar-se en el debat —que abans ja he esmentat— sobre complements de productivitat o «bufandes».

No entenc, senyor Subirà, com vostès poden argumentar, davant d'una esmena com la que ara tenim al davant, que és paral·lela a la que s'acaba de votar en contra, que ja ho preveu l'actual Projecte, perquè tant defecte de receptacle té l'apartat 2.d) de l'actual Llei de Pressupost com l'esmena que s'ha votat en contra, o com l'esmena que nosaltres ara proposem. Ho repeteixo : tant defecte de receptacle té l'apartat 2.d) de la Llei del Pressupost que s'acaba de votar, senyor Subirà, com l'esmena que nosaltres hem presentat i la que presentem ara.

La que presentem en aquests moments, la número 11 —número 8, en Comissió—, amb la pretensió de crear un nou article, creiem que ve quasi forçada per l'actual legislació. Diu que en el cas que en l'exercici pressupostari del 86 es transferissin crèdits provinents del fons que preveu l'article 13.3 dels pressupostos de l'Estat, la Generalitat negociarà amb els representants sindicals la seva distribució entre el personal —i aquí, de nou, vostè em podria argumentar la manca de receptacle—, però és clar, tornem-hi a ser, manca de previsió per part del Govern de no tenir en compte aquesta possibilitat.

Es tracta, doncs, d'una esmena purament tècnica —al nostre entendre— que fa possible quelcom que es pot produir d'una manera bastant versemblant, d'acord amb la negociació que es dona entre la funció pública i l'Administració de l'Estat, entre els representants de la funció pública i l'Administració de l'Estat.

En l'esmena número 12, i continuant amb aquesta temàtica, nosaltres volem regular el tema de les hores extraordinàries —que també, com vostès saben, va ser objecte de sospites, i hi ha estadístiques per demostrar que aquestes sospites no són gaire lluny de la realitat en alguns casos—, i voldríem que, pel que fa a les hores extraordinàries, s'apliqués de forma supletòria al personal funcionari, el que ja es preveu per al personal laboral, sigui la publicitat, sigui la connexió amb les centrals sindicals, amb els representants de les centrals sindicals, sigui el control del Departament d'Economia i Finances.

Cal controlar el nombre d'hores extraordinàries, suposo que hi estaran d'acord. Amb les de l'any passat —que van ser objecte ja d'una interpellació—, nosaltres hem calculat que, com a mínim, es podien haver creat vora tres-cents nous llocs de treball.

Es pot dir que, a més, hi ha casos claríssims —que vostès saben millor que no pas l'oposició— en què les hores extraordinàries són inexistents, existeixen només damunt del paper, i que es pot convertir l'hora extraordinària en un incentiu o complement, en aquest cas no de productivitat suposo —em poden dir que és un funcionari tan complidor que en menys hores fa la feina que té atribuïda—, i es pot convertir, doncs,

en allò que —ho repeteixo— hi ha qui en diu «bufandes».

Un cas concret : a Presidència, la mitjana és que cada personal laboral fa cent setanta hores extraordinàries l'any. Una bona mitjana. Si descompta les vacances —vostè, senyor Subirà que sap bastantes més matemàtiques que jo mateix— pot donar una proporció del que això significa.

I, per últim, en l'esmena 13, nosaltres volem aplicar la mateixa filosofia pel que fa a les dietes. Volem crear un article que digui que l'anterior serà d'aplicació a les dietes cobrades pel personal, únicament en els aspectes de publicitat i comunicació representants, si tornem a allò de la transparència. Dissortadament, em temo que la sort d'aquestes esmenes serà la mateixa sort que la d'aquella Moció del Parlament que demanava que el Govern informés, o sigui una moció de transparència, i em temo que és millor, per a l'actual majoria, funcionar de forma, amb molta opacitat que no pas transparent.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat... (*Ll. Sr. Subirà demana per parlar.*)

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President, perdó, també novament aquí ens trobem que l'esmena 11 és coincident amb la 14 del PSC, i l'esmena és substancialment igual que l'esmena 15 del mateix PSC.

El Sr. PRESIDENT : Per tant...

El Sr. SUBIRÀ : Per tant, demano que se'm permeti fer el torn al final.

El Sr. PRESIDENT : Perfectament, molt bé.

Passem, doncs, a l'esmena 14, que és del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, efectivament l'argumentació que ha exposat el portaveu del PSU és coincident amb el que nosaltres volíem expressar en aquesta Cambra. A mi m'agradaria, no obstant això, afegir un parell de qüestions molt breus.

Primera qüestió en relació amb l'esmena de l'Informe de la Ponència número 11 —em sembla que és la 14 del Dictamen—, que és el famós fons que el senyor Subirà ens explicava que, efectivament, és com a conseqüència de l'aplicació del nou sistema retributiu que pot comportar, en alguns casos, com a conseqüència del canvi de la política retributiva —fonamentalment en el cas de la política de complements—, pot comportar una baixa real de percepció de salari. Per tant, hi ha d'haver aquest fons que preveu la llei de l'Estat. Hi ha d'haver aquest fons per tal d'equiparar i que els funcionaris no perdin salari real com a conseqüència d'aquest canvi de la política retributiva. Vostè ens ha dit que això estava previst a l'apartat d) de la seva esmena. I això és absolutament impossible, si no és que vostès destinin les vacants pressupostades i no contractades, és a dir no sortides a oposició i, per tant, aconseguides, a equiparar o a complimentar aquesta pèrdua, que també s'ha de fer —ho recordo— d'acord amb la Llei 17/85 del Parlament de Catalunya, de Funció Pública. Per tant, ha de fer una nova política retributiva, que és conseqüent amb la política de l'Estat, i s'ha de preveure aquest fons. No entenem, en conseqüència, com es pot argumentar que s'ha de fer d'acord amb l'apartat d) de l'article segon, si no és que es doti pressupostàriament per la via de vacants o altres consideracions a què ens

tenen molt acostumats.

Nosaltres volem que aquest fons es creï; nosaltres volem que, en la hipòtesi que al fons de l'Estat hi hagi recursos destinats a Catalunya, aquests recursos, com que estan afectats a llocs de treball, com a conseqüència d'aquesta política retributiva, siguin negociats amb les centrals sindicals; subscriure, igualment, les argumentacions relatives al tema dels serveis extraordinaris —ja no hem de parlar d'hores extres; ara hem de parlar, tal com diu la llei, de serveis extraordinaris— i, per tant, que la política de serveis extraordinaris, la nostra intenció, la nostra orientació ve determinada per la màxima transparència, per evitar que hi hagi serveis extraordinaris, que es puguin fer, que es puguin cobrar i no fer —qüestió que nosaltres hem denunciat a aquesta Cambra. Tenim sospites suficients, però tampoc la suficient informació, que això està passant a la nostra Administració, que molts funcionaris de l'Administració de la Generalitat tenen la percepció d'uns serveis extraordinaris que no han realitzat. Per tant, si això és així, nosaltres pretenem, amb aquesta esmena, evitar-ho, donant la màxima transparència, la màxima informació a efectes sobretot que, tant els representants del personal, de les centrals sindicals, dels funcionaris, com dels mateixos treballadors, puguin conèixer quins són els serveis extraordinaris fets, quins són els treballadors, els funcionaris que ho han fet, i això sigui de coneixement públic. Aquest és el sentit de les dues esmenes que jo defenso, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, en relació amb la proposta d'addició que fa el Grup del Partit Socialista Unificat en l'esmena 11, i que fa una referència molt explícita a l'article 13.3 de la Llei de Pressupostos, a mi m'agradaria llegir, per il·lustració de tots els senyors diputats, no tot l'article 13, que és un article llarguíssim i pesadíssim, sinó una selecció de l'article 13. L'article 13, que es titula «Retribuciones de los funcionarios del Estado incluidos en el ámbito de aplicación de la Ley 30/84, de 2 de agosto», fa una especificació dels diferents conceptes per als quals els funcionaris poden percebre quantitats de diners, i comença parlant : «a) del sueldo y los trienios; b) las pagas extraordinarias; c) el complemento de destino», en el «complemento de destino» estableix una llista de trenta nivells de diferents complements; va avançant, «complement específic», a la lletra d); «complement de productivitat» a la lletra e), etcètera, i llavors arriba al punt 3 de l'article 13, on diu : «Con independencia de lo dispuesto en los números anteriores» —no en «las letras anteriores»; els «números anteriores» són 1, 2 i 3, que fan referència a altres coses. Diu : «En el artículo 11 de esta Ley, se establece un fondo por un importe de...» 1.400 milions de pessetes que és aquest amb càrrec al qual vostès diuen que potser se'ns transfereixen diners, que diu : «1.400 millones de pesetas, con cargo al cual podrán acordarse por el Ministerio de Economía y Hacienda, previa negociación de los oportunos criterios de distribución con las organizaciones sindicales más representativas en el ámbito de la función pública, mejoras retributivas que permitan una mayor adecuación de la remuneración total con el contenido de los puestos de trabajo incluidos en los catálogos a que se refiere el número 1 de este artículo», i m'estalvio de llegir-los el «número 1», etcètera. Per tant, esperar, o

preveure, o dir, o afirmar que, d'aquest fons, que té una destinació específica concreta referida a uns catàlegs específics de llocs de treball, a uns funcionaris concrets i específics de l'Administració central, dir que d'aquí es poden rebre i fer una previsió que d'aquí es poden rebre i destinar el que es pot rebre procedent d'aquest article 13.3, ens sembla absolutament inútil; no només inútil, sinó, a més, aixecador d'esperances inútils i buides.

En relació amb l'altra temàtica, amb la temàtica d'aquesta regulació addicional que vostès proposen sobre hores extres, a mi m'agradaria efectivament, senyor Garcia, referir-me a la Llei nostra —la Llei 17/85, de 23 de juliol, de la Funció Pública de Catalunya— per demostrar que aquestes disposicions són innecessàries, perquè la Llei a què em refereixo, la 17/85, vigent plenament, article 81, diu : «La Comissió de Personal de la Generalitat és l'òrgan representatiu de participació del personal»; estableix la forma d'aquesta participació : «les Comissions de Personal exerciran les seves funcions respecte a les matèries que li siguin atribuïdes per la legislació vigent i, en particular, en allò relatiu a jornada laboral, horari de treball, sistema general retributiu, vacances, permisos, llicències, higiene en el treball, mesures d'acció social, etcètera; la composició... És a dir, regula la forma com el personal de la Generalitat té per... Perquè això són condicions de treball, senyor Garcia, d'intervenir en tota aquesta temàtica, fins i tot també la relativa a les hores extres. Nosaltres creiem, per tant, que és ociosa aquesta regulació addicional i que és fruit simplement d'una malfiança que vostès tenen i que nosaltres no tenim.

Per tant, ens oposarem, senyor President, als articles que han estat defensats i contradits.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Anem, doncs, ara a posar a votació les esmenes que acabem de substanciar.

Jo voldria demanar si hi ha inconvenient que les esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya vagin juntes, i les del Partit Socialista també vagin juntes.

Aleshores anem a sotmetre a votació les tres del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 59 en contra i 7 abstencions. Ara sotmetrem a votació les dues del Grup Socialista de la Cambra.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes dues esmenes han estat refusades per 27 vots a favor, 61 en contra i 7 abstencions.

No cal text del Dictamen, perquè, naturalment, són d'addició.

Passem ara a l'esmena número 16 que ja és de l'article tercer. Correspon a una esmena presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Quan en aquesta Cambra es va debatre la interpellació i la moció subsegüent

sobre el tema de complements de productivitat, els diputats de la majoria ens van dir : ja ho veuran quan discutim la Llei de Pressupost del 1986. Bé, doncs ara, senyores diputades i senyors diputats, ara ho veurem, i ara veuran com, una vegada més, la majoria farà un joc de mans per amagar de la transparència sindical i dels representants dels treballadors a la funció pública un tema tan important com els complements de productivitat.

L'article que ens proposa el Govern diu, en el seu apartat tercer, que les normes són les següents, pel que fa als complements de productivitat : «l'apreciació de la productivitat» —ara vostès imaginin-se que són empresaris i que han d'apreciar la productivitat d'uns treballadors, mirin com vostès mateixos proposen que s'apreciï— «s'ha de fer en funció de circumstàncies objectives» —només faltava, no seria en funció de circumstàncies subjectives; ho és fins ara, senyor Camp, de circumstàncies subjectives. Ja potser avança una mica posant aquesta formulació, que no la inventen, perquè és repetició textual del que diu la Llei de Funció Pública de Catalunya. «Relacionades directament amb el lloc de treball», o sigui, fins ara no han dit res; «circumstàncies objectives del lloc de treball», això és igual a res, i continuen : «i amb la consecució de resultats objectius assignats a aquest lloc de treball». Tornem-hi. Què són les circumstàncies objectives i els resultats objectius, perquè fins ara —no és només que és—, fins ara l'Estatut de la Funció Pública diu, textualment, això mateix, i diu que això, això que han reproduït a la Llei es desenvoluparà en la Llei de Pressupost, i vostès, primera constatació, no ho desenvolupen. I diu : «els complements s'han de fer públics en el centre de treball», això ho diu l'Estatut de la Funció Pública, i vostès no diuen com es faran públics, i jo els vull recordar que fins ara no s'han fet públics, amb l'excepció d'una sola Conselleria; que no es van fer públics en un sentit transparent, sinó lliurant-los a uns representants sindicals, i negant la seva tramesa a altres representants sindicals. I d'altres Conselleries ens en vam assabentar mitjançant la informació dels mateixos treballadors, o mitjançant els reconeixements que el senyor Alavedra va fer des d'aquesta tribuna, dient que allò era legal, perquè no valia la Llei de la Funció Pública encara, i que, a partir d'ara, canviaria el sistema.

Primera pregunta : on són els canvis del sistema? On hi ha el desplegament del que diu la Llei de la Funció Pública?

La segona norma és absolutament lògica : «en cap cas no podran originar drets individuals», i la tercera ja ens dona pistes de què vol dir «objectivitat» per als senyors del Govern. Diu : «Cada Departament ha de donar compte als Departaments de Governació i Economia i Finances de la quantia dels complements.» O sigui, ja l'objectivitat va per departaments, «especificant els criteris de distribució aplicada». Tornem-hi, no hi ha normes per fixar els criteris; no hi són, els criteris, aquí, sinó que aquí hi ha una remissió perquè cada Conseller utilitzi els criteris que vulgui en aquesta distribució. A la vista de la informació rebuda, els Departaments de Governació i d'Economia diu : «a fi d'homogeneïtzar els criteris», o sigui, vostès ja preveuen que l'objectivitat no és homogenia; hi ha una objectivitat a mans de cada Conseller, sense cap criteri, que venien forçats a donar, d'acord amb la Llei de la Funció Pública, i que, per si de cas després hi haguessin moltes disparitats, ja homogeneïtzarien. És clar, han d'homogeneïtzar que el

senyor Badia se li va ocórrer donar un augment lineal de 25.000 pessetes, en un sentit de justícia social. I al senyor Bigatà se li ocorre donar complements de productivitat que van de les 600.000 pessetes a 0. És clar, anem a homogeneïtzar que de 600.000 a 0 i 25.000 pessetes : a veure com podem complementar-ho.

Senyors del Govern, aquest article, al nostre entendre, atempta flagrantment contra el que diu l'Estatut de la Funció Pública, és per això que nosaltres presentem una esmena que afegeix els següents criteris : primer, centralitzar la informació per part d'Economia i Finances; segon, negociació amb els representants sindicals acreditats. Ja sabem que per a vostès les centrals sindicals són de difícil diàleg, perquè a mi em fa molta gràcia el senyor Subirà, que fins ara ens està apellant a una sèrie d'arguments, com si a la Generalitat hi haguessin comitès d'empresa, hi haguessin negociacions amb les centrals sindicals i hi hagués diàleg amb els funcionaris. El senyor Subirà, a la Generalitat, fins ara, fins avui, malgrat tots els mandats que hem anat establint en aquesta Cambra, no hi ha comitè de personal, no hi ha cap negociació. Ho diu la Llei de la Funció Pública, ho diu la de l'Estat i, vostès, fins ara, s'estan amagant darrere unes negociacions inexistents. Per tant, nosaltres, per desenvolupar la Llei i per recollir la paraula que vostè mateix ha recollit en aquesta tribuna, però no amb la seva paraula, sinó amb el text articulat, proposem aquest segon paràgraf.

Proposem, a més, que es doni publicitat. Com? De la manera més senzilla : exposant aquestes llistes als taulers de cada Departament. Aquí no hi haurà problemes d'objectivitat, perquè, és clar, la seva objectivitat és que un Departament ho publiqui i un altre no, o que un Departament ho posi al taulell i l'altre ho envii per correu només a un representant d'una central sindical. Doncs, donem-li objectivitat explícita penjant-ho als taulers. En cap cas, afegim, aquestes percepcions podran superar el 10% del conjunt de les seves retribucions, i, per últim, donem uns criteris.

Ja que s'encén el llum vermell, senyor President, comunicaré que afegeixo en la defensa l'esmena següent i, per tant, entro en el període de la següent esmena.

El Sr. PRESIDENT : D'acord.

El Sr. RIBÓ : Nosaltres donem els següents criteris : les quantitats assignades a cada categoria es veuran afectades per un coeficient, perquè, és clar —ho repeteixo— dir que va en funció d'objectivitat de treball i objectivitat de rendiment, coeficient que mesurarà l'especial rendiment, l'activitat i dedicació extraordinàries, l'interès o iniciatives amb què es desenvolupin les tasques inherents als llocs de treball. Per què no són vostès, que tenen aquesta visió tan moderna i àgil de l'Administració, qui fixen criteris a l'hora de distribuir aquest complement de productivitat? Per què no són vostès els primers interessats a fugir de l'acusació que té de demagògia, que estan donant «bufandes» i les estan donant de manera desproporcionada, com són les xifres de Política Territorial, i fixen vostès els criteris de distribució com els mana la Llei? Per què es tornen a amagar en una definició tan vaga i absurda com dir : «serà objectivament distribuït», que és el que ja deia la Llei, però que afegia : «i això es fixarà per criteris en la Llei de Pressupost»? Per què ens deien que ja ho veuríem en la Llei de Pressupost, i tornem a fugir d'estudi de la Llei de Pressupost? Aquesta és la incongruència que vostès cometem en el tema de la productivi-

tat, incongruència que ens haurà de dur de nou, d'aquí x mesos, a plantejar una altra interpellació sobre els complements de productivitat; sobre la possibilitat d'homogeneïtzar aquells criteris, sobre la disparitat en la seva distribució.

I, per últim, afegir que les quantitats assignades a cada categoria guardaran entre elles les proporcions de l'actual ventall retributiu. I l'esmena que afegia en aquesta defensa, òbviament, aleshores s'adreça a suprimir aquesta peregrina norma tercera que deixa l'objectivitat a mans de cada Conseller i l'homogeneïtzació a mans dels Consellers de Governació i d'Economia i Finances. O sigui, el sistema actual, però abans que nosaltres —l'oposició— descobrim les enormes desproporcions de les Conselleries, ja passaren els senyors Consellers de Governació i d'Economia i Finances llimant els extrems perquè no es donin aquestes atzagaiades, com la que se li va ocórrer —amb la màxima bona fe— al senyor Badia, d'un augment lineal.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra d'aquestes dues esmenes, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat, senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, moltes gràcies; des de l'escó mateix. Jo tenia, realment, un element d'admiració en relació amb aquesta esmena perquè vaig veure que el Partit Socialista no havia fet, com en els altres casos, una esmena paral·lela a aquesta. I després de sentir l'argumentació del senyor Ribó ho entès perfectament. És a dir, és clar, el senyor Ribó el que ha fet és una envestida immensa sobre un redactat, que resulta que és plenament coincident amb el dels Pressupostos Generals de l'Estat, i, és clar, llavors no es podia, evidentment, ajuntar-se a l'esmena, el Grup Socialista. (*Rialles i remor de veus.*) Però, de totes maneres, senyor Ribó, també he observat que en el debat dels Pressupostos Generals de l'Estat, el seu Grup, el Grup parlamentari del seu partit, el representant del seu partit en el Congrés dels Diputats, no va, ni tan sols, esmenar això, i molt menys, evidentment, fer servir un llenguatge com el que vostè ha fet servir.

Perquè li llegiré ara l'article 13, el mateix article 13, que abans en llegia un tros, ara li llegiré el punt 1, apartat e), de l'article 13, que diu : «El complemento de productivitat», parla, «que retribuirá el especial rendimiento y la actividad y dedicación extraordinaria, el interés o iniciativa con que se desempeñen los puestos de trabajo, siempre que redunden», naturalment, «en mejorar el resultado del desempeño del puesto de trabajo. El departamento ministerial respectivo determinará la cuantía individual que corresponda, en su caso, de acuerdo con las siguientes normas :

»Primera. La apreciación de la productividad deberá realizarse en función de circunstancias objetivas, relacionadas directamente con el desempeño del puesto de trabajo», naturalment, «y la consecución de los resultados u objetivos asignados al mismo en el correspondiente programa. Los complementos de productividad serán públicos en los centros de trabajo.

»Segunda : En ningún caso las cuantías asignadas por complemento de productividad durante un periodo de tiempo originarán ningún tipo de derecho respecto de las valoraciones o apreciaciones correspondientes a periodos sucesivos. Asimismo se dará cuenta de tales cuantías a los Ministerios de Econo-

mía y Hacienda y al de Presidencia», que, en aquest cas, és el que fa les funcions de funció pública, com és en el nostre el de Governació, «especificando los criterios de distribución aplicados entre los que transitoriamente se podrá incluir», etcètera.

Bé, és clar, nosaltres pensem que hi ha dues administracions : la de la Generalitat, que pensa que aquesta forma de regulació és acceptable, i una altra administració, que és la de l'Estat, que també ho pensa, i, llavors, el nostre Grup parlamentari opina que potser tenen raó aquestes dues administracions i no vostè, senyor Ribó. Per aquesta raó, votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a sotmetre a votació, doncs, aquestes dues esmenes, que suposo que es poden votar conjuntament.

Els qui siguin favorables a aquestes dues esmenes del Partit Socialista Unificat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les dues esmenes han estat rebutjades per 26 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Anem, ara, a votar el text del Dictamen per a aquest article tercer.

Els qui siguin favorables... (*L'l. Sr. Ribó s'aixeca per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : S'hauria de separar la votació, coherentment amb les argumentacions contradictòries en el debat anterior, del punt tercer, norma tercera.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a votar el text del Dictamen en dues parts. L'una, serà la totalitat menys el punt tercer, norma tercera. I la segona votació serà per a aquest punt tercer, norma tercera.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a la seva totalitat, a excepció de la part que hem indicat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part del Dictamen ha estat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

I, ara, anem a posar a votació la part que havia quedat apartada.

Els qui siguin favorables a aquesta part, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part que havia quedat al marge de la votació anterior ha estat aprovada per 67 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article 4, que té l'esmena número 18, del Grup Socialista, al seu apartat 1. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER : Gràcies, senyor President. En l'article 4 es comença dient que no es poden tramitar expedients d'ampliació de plantilla, i després es posen una sèrie d'excepcions en les quals sí que es podrà fer.

En una de les primeres excepcions es diu «compensant la reducció de despeses de personal en altres unitats» —en aquest cas, hi estariem d'acord. En un segon cas, es parla...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni el senyor Diputat. Permeti'm una interrupció per reclamar de la sala i del públic silenci. Pot continuar.

El Sr. CARNICER : Moltes gràcies. En el segon cas, es parla que aquesta ampliació es pugui fer a càrrec de crèdits ampliables. En aquest segon aspecte no hi estariem d'acord, i en aquest sentit va la nostra esmena 18, ja que creiem que hi ha dos elements que fan que no puguem acceptar-ho.

Un primer element seria que d'aquesta manera ja no serien vàlids tots els elements que s'han donat abans sobre increments de personal, comparant els pressupostos, sinó que serien increments més elevats. I un segon element, que tampoc ens sembla «de rebut», és que donades les alçades de l'exercici pressupostari, encara plantejar en aquest moment possibles ampliacions de plantilla que no hi siguin contemplades i que no hi siguin previstes, tampoc ens sembla massa corrent.

En aquest sentit aniria la nostra esmena 18. Defensaré també, si m'ho permet el senyor President, l'esmena número 20, que és en relació amb l'apartat segon. En l'apartat segon també es parla d'un supòsit d'ampliació de plantilla, dient que vinguin originades per la posada en marxa de noves inversions, dient que es pot fer amb càrrec a despeses corrents, o bé amb càrrec a despeses d'inversions del mateix departament o entitat que ho proposi. No tindriem res en contra que es fes amb càrrec a despeses corrents, però sí que es fes amb càrrec a despeses d'inversions, donat que, per una banda —el mateix argument que he fet servir abans—, no és en aquest moment pensable que el departament o els departaments corresponents no puguin saber quines inversions posaran en marxa dins d'aquest curs, i, per tant, que no hagin pogut fer en el seu moment la previsió de plantilles corresponents en el Pressupost.

D'altra banda, tampoc hi estariem d'acord perquè això suposa passar despesa d'inversió a despesa corrent, amb tot el que de desvirtuació del Pressupost pot suposar. I fins i tot hi hauria un tercer element que ens faria pensar, que és, donat que el finançament de les despeses d'inversions en alguns casos està molt concretat i legislat, podrien donar-se una sèrie d'incorreccions, donat que es poguessin fer servir fons inicialment previstos per la Llei de Finances Públiques de Catalunya per finançar despeses d'inversions perquè anessin a parar a finançar despeses corrents.

Per això proposem la supressió de les dues frases en les nostres esmenes 18 i 20.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula... (*Ll. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.*)

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, hi ha una esmena idèntica a la segona defensada que correspon al Grup Popular, i preferiríem acumular els torns.

El Sr. PRESIDENT : Bé. L'esmena número 19 correspon al Grup parlamentari Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Sí, senyor President, senyores i senyors diputats. Sí, de fet, l'esmena és idèntica i també ho és la motivació.

De tota manera, m'agradaria remarcar alguns aspectes d'aquesta esmena. En primer lloc, recordar que l'article 4 s'encapçala dient : «limitació de l'augment de despeses de personal», i que si mantenim la redacció que en aquest moment té, no és un article per limitar l'augment de la despesa de personal, sinó per provocar-la; per provocar-la. M'explicaré.

Sabem que moltes vegades, en ocasions, l'entrada en funcio-

nament de noves inversions provoca un augment de la despesa corrent. El problema que tracta de plantejar aquest article 4, apartat segon, és què es fa, com es financen aquestes despeses corrents. El que diu aquí és que es financen disminuint la despesa d'inversió del mateix departament.

Això provoca tota una sèrie de consideracions. En primer lloc, s'està finançant despesa corrent, la majoria de les vegades personal, minorant despesa d'inversió.

En segon lloc, jo em pregunto que si mantenim aquesta redacció, en què queda tot el discurs que hem sentit tot aquest matí, del senyor Conseller, parlant de l'esforç inversor. En què queda?

El mateix senyor Subirà ens deia que posar en funcionament una escola significa la tercera part de despesa anual, de despesa corrent anual. Bé; llavors, jo em pregunto si aquests percentatges que ens ha explicat el senyor Cullerl aquest matí volen dir alguna cosa, o no. Perquè, si no, penso sincerament que no sabem de què parlem, al final.

I tercera reflexió : l'any passat aquesta esmena ja va sortir i no va ser aprovada, malauradament; probablement perquè no vaig ser capaç de convèncer la majoria que els nostres arguments eren raonables. Ho intentaré una vegada més.

És clar, l'any passat també parlàvem de Keynes, i el senyor portaveu de la majoria ha fet aquest matí un altre discurs preocupant des del punt de vista de la supervivència —supervivència conceptual, ideològica i lògica— de Keynes. És clar, es diria que el vent de l'època és de matar i reenterrar els morts. Per una banda, en Montesquieu, i per l'altra banda en Keynes. Bé, nosaltres estariem, en el context d'aquest debat, per la supervivència de Keynes. Una cosa és la inversió, una altra —ben diferent— és la despesa corrent. Que posar en marxa inversió significa augmentar despesa corrent? D'acord; que finançar aquesta despesa corrent impliqui disminuir la inversió, és totalment absurd des del punt de vista de la política pressupostària. I el que és més greu —i torno a dir-ho— és que acaba per tornar tota l'explicació política que es dona del Pressupost poc més que en paper mullat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? El senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, des de l'escó. Aquí ens trobem davant de dues esmenes d'una naturalesa ben diferent, però que totes dues pateixen d'un defecte, cada una d'elles un defecte diferent, evidentment, però formal, que les fa inoperants; ja ho veuran. Mirin, la primera esmena, la que diu que se suprimeixi la frase «...o en crèdits corrents ampliables», només té explicació —aquesta esmena— des d'una lectura poc acurada, em sembla, del text de l'article, perquè això, aquesta frase, és absolutament inseparable de la que la segueix, de la frase que la segueix, que diu : «...la finalitat dels quals comporti augment de personal» És a dir, fixin-se en la lectura, que a nosaltres ens sembla correcta, d'aquest final, d'aquest incís final de l'article 4. Diu... diria...; bé, l'hauré de llegir tot : «Durant l'exercici de 1986, no es poden tramitar expedients d'ampliació de plantilles i disposicions o expedients de creació o de reestructuració d'unitats orgàniques si l'increment de la despesa pública que en deriva no es compensa mitjançant reducció d'aquests mateixos conceptes en altres unitats de gestió, o en crèdits corrents ampliables la finalitat dels quals co-

porti augment de personal.» És a dir, que tinguin la mateixa naturalesa de personal.

Només es pot llegir així, perquè si ho llegíssim d'una altra manera i consideréssim que la frase és separable, i, per tant, suprimible, tal com proposa la seva esmena, l'article quedaria redactat de la incomprensible manera següent. Diria: «En altres unitats de gestió o la finalitat dels quals comporti augment de personal.» Ja es veu que és materialment impossible la supressió d'aquelles paraules. O s'ha de suprimir, no aquelles paraules, sinó tot fins al final, perquè és tota una unitat. I si es llegeix com una unitat tot fins al final, no són d'una naturalesa diferent que la de personal. Per tant, són crèdits destinats a personal. Això pel que fa a l'esmena número 18.

Respecte a l'altra esmena, senyor Folchi, vostè té raó. Aquesta és una esmena que ja ens la vam trobar l'any passat i l'any anterior, perquè ha estat una disposició com aquesta en els Pressupostos de la Generalitat des de fa molts anys. L'argumentació substantiva és clara; és a dir: com podem evitar, impedir que una inversió que pugui entrar en funcionament no hi entri per dificultats de dotar el personal necessari perquè entri en funcionament? Però és que és igual, senyor Folchi. És que el que passa és que si acceptéssim aquesta esmena, per produir l'efecte que vostè pretén —i el Grup Socialista pretén— s'hauria d'introduir també simultàniament una esmena derogatòria, que derogués la Llei de Finances Públiques de Catalunya en el seu article 42, on, precisament, s'autoritza això. És a dir, si la Llei de Pressupostos no ho esmentés, estaria en vigor pel que fa a aquesta possibilitat la Llei de Finances Públiques. És clar, vostès, aquí el que fem simplement és, a efectes que es pugui fer una lectura homogènia de l'article, reproduir una norma que ja existeix a la Llei de Finances Públiques de Catalunya, i res més que això.

Per tant, senyor President, ens oposarem a les dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Queda, en aquest article, l'esmena número 21. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Gràcies, senyor President. Fa ben poc el Conseller —o ex-conseller, no?— senyor Macià Alavedra, deia en un debat en aquest Parlament que les «bufandes» s'havien finançat de les places no cobertes de l'any passat.

A nosaltres ens sembla que això és una mala política; una mala política també des del punt de vista d'una manca de transparència total i també des del punt de vista que el Govern el que fa amb aquest acte és violar els principis polítics i la sobirania del Parlament, perquè, evidentment, el que s'aprova aquí és una autorització d'increment de plantilla i no, amb aquest increment de plantilla, després anar a finançar les «bufandes», i, per tant, el que nosaltres fem amb aquest afegit, amb aquest nou article, nou apartat, és que en l'exercici del 86, les places vacants i, per tant, l'increment de plantilla que es produeixi, mai podrà servir per finançar els complements de productivitat, mai podrà servir per finançar les «bufandes». I que, en tot cas, quan s'acabi l'exercici pressupostari aquests crèdits restaran absolutament anul·lats, i, per tant, com acabo de dir, no podran servir per finançar aquests tipus de complements.

Moltes gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr.

Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President. Tal com nosaltres entenem aquesta addició d'aquest nou punt cinquè que es proposa, intenta —almenys pel que entenem nosaltres— prohibir el que després els explicitaré.

De moment, el que puc assegurar és que la lectura que nosaltres en fem, d'aquesta addició, és que no afegeix res, en el sentit que els crèdits per a despeses de personal no poden destinar-se a una finalitat diferent que la de personal, evidentment, i això no queda conculcat mai pel nostre text.

Ara bé, la disposició que es pretén addicionar, entenem nosaltres que el que intenta fer és prohibir el que preveu l'article 3 d'aquesta Llei, almenys parcialment, on diu que «només el 10% dels romanents de complements es pot aplicar no a altres finalitats, sinó a complements de la mateixa naturalesa». És clar, estem parlant, senyores i senyors diputats, de prohibir això que els acabo de dir, el que diu l'article 3, que només el 10% dels romanents de complements es poden aplicar a aquestes altres destinacions, però dins de la mateixa finalitat.

Per tant, nosaltres pensem que no s'ha de veure en la Disposició, tal com està redactada, sense l'addició que es proposa, cap finalitat estranya ni oculta i, per aquesta raó, nosaltres pensem que el que s'ha de fer és no prohibir allò que autoritza l'article 3 i, per tant, ens oposarem a la inclusió d'aquest punt cinquè.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Sotmetrem tot seguit a la consideració dels senyors diputats les esmenes defensades.

En primer lloc, l'esmena número 18, del Grup Socialista.

Diputats que estiguin a favor de l'esmena número 18, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Sotmetem a la consideració dels senyors diputats les esmenes 19 i 20.

Diputats que estiguin a favor de les esmenes 19 i 20, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 33 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Esmena número 21.

Diputats que estiguin a favor de l'esmena número 21, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

L'esmena 21 ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de l'article 4. Si no s'indica el contrari, votariem primer el punt 1, tot seguit el punt 2 i, junts, els 3 i 4, llevat que els punts 1 i 2 s'accepti que es votin conjuntament, però, si no... Punt 1 del text del Dictamen.

Diputats que estiguin a favor del punt 1 del text del Dicta-

men, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El punt 1 del text del Dictamen ha estat aprovat per 64 vots a favor, 30 en contra i 3 abstencions.

Punt 2 del Dictamen.

Diputats que hi estiguin a favor, es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

El punt 2 del Dictamen ha estat aprovat per 64 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció.

Ara, finalment, els dos punts que resten del text del Dictamen.

Diputats que estiguin a favor del que resta del text del Dictamen, es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Els punts tercer i quart han estat aprovats per 94 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Sotmetem a la consideració dels senyors diputats l'article cinquè, ja que no té cap esmena.

Text del Dictamen de l'article cinquè.

Vots a favor?

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen de l'article cinquè ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ja a l'article sisè. La primera esmena és l'esmena 22, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER : Moltes gràcies. Aquesta també és una esmena clàssica del nostre Grup. Es tracta de l'article de les pensions; és a dir, el que percebran els consellers de la Generalitat quan deixin el càrrec, és a dir, el que se suposa una pensió per atur.

Diu, la darrera frase que «la deixaran de percebre en el moment que obtindran una altra retribució amb càrrec a fons públics». La nostra esmena és molt senzilla : és afegir «a fons públics o a fons privats», i això també va relacionat amb altres arguments i una mica, creiem, per un element de sentit comú i exemplificador. És a dir, qualsevulla persona que cobri una pensió relacionada amb l'atur, la deixa de percebre en el moment que comença a treballar o a exercir una altra funció. Creiem que, en aquest sentit, els consellers de la Generalitat haurien de tenir el mateix règim.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Gràcies. Estem en aquest cas davant d'aquella frase bíblica del vi nou en bots vells o al revés —ara no em recordo si era el vi el vell o al revés—, perquè aquí, el que tenim és un diputat nou defensant una esmena antiquíssima, senyor Carnicer. És una esmena que suposo que ha anat des del primer Pressupost de la Generalitat. Jo he mirat cada any de donar exemples nous, exemples nous i, aquest any, rumiant, rumiant, se me'n va acudir un, que és que si fèssim el redactat que vostès proposen, en el moment que un conseller deixés de ser-ho i obrís un compte corrent i percebés els interessos, hauria de renunciar ja a la pensió que té dret a percebre

com a ex-conseller. (*Rialles*.) És clar, potser vostès poden dir que és agafat una mica per la punta dels cabells, però és que els altres exemples més normals, ja els he posat en tots els anys anteriors (*rialles*) i se m'havien esgotat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. No havent-hi cap més esmena, sotmetem a consideració dels senyors diputats aquesta esmena número 22.

Vots a favor de l'esmena número 22, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.

Text del Dictamen per a l'article sisè. Votarem primer el punt primer. Punt primer del text del Dictamen.

Diputats que hi estiguin a favor, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El punt primer del text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Punt segon.

Diputats que estiguin a favor del punt segon del text del Dictamen, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El punt segon del text del Dictamen ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Passem ja a l'article setè. La primera esmena, 23, del Grup Socialista. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER : Gràcies, senyor President. Defensaré conjuntament la 23, la 24, 28, 31, 83 i 84. Hem agrupat aquí un conjunt d'esmenes, sis esmenes a la totalitat, que el que fan és modificar la Llei de Finances de Catalunya, i aquest ha estat el sentit de la nostra agrupació.

En primer lloc, per un element totalment formal : no ens sembla adient que, a partir d'una llei particular com és una llei de pressupostos de cada any, es modifiqui una llei general com la Llei de Finances de Catalunya i una llei, diguem, tan important com és aquesta; una llei que ha de regular el funcionament de les finances de la Generalitat no pot ser cada any desvirtuada i modificada amb l'amplitud que es proposa en aquests articles.

A part, però, o a més d'aquests elements formals, hi ha una sèrie d'elements de fons que crec que també és bo posar en coneixement de les senyores i els senyors diputats. En l'apartat 2 d'aquest article 7, el que es diu és que el Consell Executiu, a proposta del Conseller d'Economia i Finances «podrà autoritzar transferències de crèdits entre els diferents departaments». En l'apartat 3 diu que el Consell Executiu, a proposta del Conseller d'Economia i Finances, «podrà autoritzar l'administració de crèdits nous» i, en l'apartat 4, diu que el Conseller d'Economia «podrà autoritzar transferències de crèdit de despeses de personal».

Nosaltres ens preguntem en què quedaria —com deia el senyor Folchi abans— tot el discurs d'aquest matí, o en què queda tota l'explicació que se'ns ha fet, de percentatges, de despeses corrents, de despeses d'inversió, d'increments de personal, en què queda tot això si aprovem aquest article 7?

Doncs ens sembla que no quedarà en res, sinó que el Consell Executiu o bé el Conseller d'Economia i Finances podrà transformar totalment el Pressupost, podrà desvirtuar totalment el que aquest Parlament decideixi. Aprovar aquests articles és una mena de burla a aquest Parlament, és una solució perquè el Consell Executiu i el Conseller d'Economia i Finances puguin fer i desfer i que res del que aquí s'aprovi o es discuteixi serveixi absolutament per a res. Pràcticament, si aprovem aquest article 7, la feina que farem amb posterioritat serà totalment debades.

Les nostres esmenes 83 i 84 ho són a la Disposició Addicional Catorzena, també en el mateix sentit que suposen una modificació de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, però també amb un element que ens preocupa, que és l'efecte de retroactivitat que pugui tenir l'aprovació d'aquestes modificacions de la Llei de Finances Públiques de Catalunya.

En aquesta Disposició Catorzena s'estableix un nou tipus d'interès de demora, i es diu que aquest serà vigent a partir del dia que venci el termini assenyalat en la Llei de pressupostos. Aleshores aquí es pot produir una situació en què hi pugui haver demores o que hi pugui haver sancions que tinguin el seu origen en moments anteriors i que, per tant, es vegin afectades per aquest article i per un nou tipus d'interès amb el qual es pugui produir un efecte de retroactivitat que, evidentment, no escau dintre de la nostra legalitat. -

És per aquests arguments que hem defensat les nostres esmenes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Per a un torn en contra...

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President, en l'article 7, afectat per una part important del conjunt d'esmenes que ha estat defensat, hi ha també esmenes del Grup Popular i del Grup del Partit Socialista Unificat, si no ho recordo malament; sí, és exactament així. Per tant, nosaltres voldríem reservar el torn en contra per a després de sentir aquestes argumentacions.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per tant, té la paraula el representant del Grup Popular per defensar l'esmena 25.

El Sr. FOLCHI : Sí, senyor President, molt breument. Mentre escoltava el senyor Subirà en la resposta a l'anterior esmena —resposta idèntica a la que ens va donar l'any passat—, i ara, al voltant del debat d'aquestes esmenes, pensava que el seu Grup, senyor Subirà, té, respecte a la Llei de Finances Públiques de Catalunya, una curiosa relació : una relació mig d'amor, mig d'odi, que no deixa de tenir una certa connotació freudiana, i ho veurem al llarg del debat. Unes vegades l'agafen, unes altres la deixen; unes vegades l'excepcionen per la via de la Llei pressupostària, unes altres la reproduïxen literalment... Nosaltres no tenim la pretensió de corregir totes les desviacions de la seva relació amb la Llei de Finances Públiques de Catalunya; de vegades pensem que seria més fàcil reescriure-la. El que únicament proposem en aquestes dues esmenes, en la línia de l'argumentació del Diputat Martí Carnicer, és una cosa tan evident i simple com dir que, si una cosa ja està dita en la Llei de Finances Públiques de Catalunya, per repetir-la literalment, potser no cal la votació d'aquest Parlament. Ja és votada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Correspon ara al Partit Socialista Unificat de

Catalunya defensar la seva esmena número 27. El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Senyor President, moltes gràcies. Bé, en realitat, repetiríem en part els arguments que ja s'han donat. És a dir, quan el senyor Subirà deia abans : «bé, és que si fan aquesta esmena i s'aprova», en relació amb l'esmena del Grup Popular, «caldria que incloguéssim una disposició derogatòria d'un article de la Llei de Finances Públiques de Catalunya...» Bé, vostès modifiquen un article de la Llei de Finances Públiques de Catalunya sense cap disposició derogatòria.

Què hem d'interpretar? Que la modifiquen per un any? Per un any —efectivament, a partir de la vigència de la Llei de Pressupost—, amb la qual cosa estem en la trista situació que una llei que té una vigència —mentre no es modifiqui— vostès, any rera any, van fent petites modificacions anyals, a aquesta Llei en funció de les seves conveniències i, evidentment, això és un mal ús de la majoria absoluta en benefici del Consell Executiu i, evidentment, en detriment del Parlament, que veu com una llei aprovada per aquest Parlament, amb vigència mentre no es modifiqui, any rera any sofreix petites modificacions en funció de les necessitats de la conjuntura del mateix Consell Executiu.

I, evidentment, per aquí va la nostra esmena 27, en el sentit de dir-los que l'apartat tercer d'aquest article 7 implica una modificació del 42 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, en relació amb les despeses de personal i a la possible modificació de les dotacions pressupostàries recollides en aquest capítol explícit per un període d'un any.

Però, és clar, en la nostra esmena número 30, que aprofito per agrupar-la en el torn de defensa d'aquestes esmenes, jo diria que el que fa reblar el clau del que vostès defineixen en aquest apartat tercer. Per què? Perquè l'article 42 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya diu que : «A proposta dels respectius departaments, el Conseller d'Economia i Finances podrà cobrar transferències de crèdit amb les limitacions següents : a) No afectaran els crèdits per a despeses de personal ni els ampliables». Despeses de personal.

Vostès en l'apartat tercer d'això no en fan ni esment i, en canvi, esmenten la resta d'apartats de l'article 42 d'aquesta Llei de Finances Públiques de Catalunya; en canvi, a l'apartat quart fan una nova modificació de l'article 42, és a dir, no en tenen prou amb l'apartat tercer, el modifiquen de nou en l'apartat quart i, evidentment, vulneren el que és un text dispositiu de la Cambra amb una periodicitat —com vostè mateix m'acaba de confirmar, senyor Subirà—, només per a un període d'un any.

Nosaltres entenem que no és bo establir estats d'excepció anyals a les lleis que tenen determinades vigències fins que no es modifiquin, i que si realment aquesta és la voluntat del Consell Executiu el que fóra adequat és que ens portessin un projecte de llei de modificació de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, se'ls modifiquen vostès d'ara endavant mentre els convingui, mentre tinguin majoria absoluta, i ens evitarem segurament aquestes discussions, any rera any, amb continguts no plenament identificables ni plenament coincidents, i que, en tot cas, a l'únic que responen és als interessos absolutament conjunturals del Govern de Catalunya, en aquest cas, amb majoria absoluta. Entenem que això no és bo i, per tant, proposem la supressió dels apartats tercer i quart d'aquest article setè.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, moltes gràcies. Des de l'escó mateix.

A mi em sap greu perquè, és clar, el Diputat que els parla és un enginyer tèxtil i en aquesta sala, en aquestemicicle, hi ha gent que hi entén molt més, que té una formació jurídica evidentment molt superior a la meua. Però, si jo no he entès malament el que he anat aprenent durant aquests anys de pràctica, passa que la Llei de Finances Públiques no és una llei de rang superior a la Llei de Pressupostos; són dues lleis ordinàries.

La Llei de Pressupostos, que no és de rang inferior, el que té simplement és una vigència d'un any i no cal una disposició derogatòria si hi ha una disposició que específicament diu una altra cosa, perquè allò que diuen els juristes que la llei posterior deroga l'anterior.

Llavors, aquesta pràctica de fer retocs, de fer modificacions a la Llei de Finances Públiques o, en el cas de l'Estat, a la Llei de Presupuestos Generales del Estado..., no!, com es diu?, la Llei General Presupuestaria, és una pràctica comuna que, senyor Maties Vives, no es dona només en els casos en què en un parlament hi ha majoria absoluta. Vostè repassi les lleis de pressupostos generals de l'Estat dels anys en què en el Congrés dels Diputats no hi havia majoria absoluta i també veurà, i en aquest Parlament també ho veurà, com es fan modificacions i retocs per aquell exercici de la Llei de Finances Públiques, en el cas nostre, i a la llei anàloga, en el cas de l'Estat.

Llavors, el senyor Folchi em diu : «és que vostès tenen una relació ambivalent amb la Llei de Finances Públiques, perquè de vegades la reproduïxen, de vegades diuen que ja ho diu allà i que no cal reproduir-ho...» Sí, això evidentment és l'elecció que té el redactor del projecte que de vegades, per la sistemàtica de la lectura, per facilitar la lectura del mateix projecte, pot escollir la repetició d'una disposició que, altrament, també estaria en vigor, i això, senyor Folchi, vostè sap molt millor que jo, molt millor que jo, que és una pràctica comuna.

De tota manera, per il·lustrar les senyores i senyors diputats, modestament —suposo que alguns no els il·lustraré, perquè ja ho deuen conèixer—, els llegiré el que diu la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 1986 respecte a aquest tema de les possibilitats de retoc, per part de l'Executiu, dels crèdits pressupostaris.

Comença dient, senyor Maties Vives, exactament el mateix que la nostra. Diu : «las modificaciones de los créditos presupuestarios se ajustarán a lo dispuesto en este artículo y a los siguientes, y a lo que al efecto dispone la Ley General Presupuestaria en aquellos extremos que no resulten modificados en esta ley.»

Però, fixi's, avui, aquest matí, en fer el torn, finalment, aquell torn que he aconseguit fer finalment contra les esmenes a la totalitat, els he dit que en la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat del 1986 hi havia una disposició que si ara l'estiguéssim discutint aquí, senyor Maties Vives, vostè s'hauria d'estripar les vestidures. Nosaltres no ho proposem això.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Faci el favor, senyor Diputat —i perdoni—, d'acostar-se al micro perquè no se sent.

El Sr. SUBIRÀ : Moltes gràcies, senyor President.

Aquesta disposició és l'article tercer, vinculació dels crèdits, Llei de Pressupostos Generals de l'Estat del 1986. Diu : «los

créditos imputados a los respectivos programas de gasto tienen carácter limitativo y vinculante», cosa general, deu ser repetició de la Llei General Presupostària, «con sujeción a la clasificación y ordenación de los mismos», etcètera, etcètera, «no obstante, los créditos incluidos en el capítulo primero, salvo el artículo quince, y el capítulo segundo y el capítulo sexto», és a dir, el d'inversions, «de la clasificación económica del gasto tendrán carácter vinculante a nivel de artículo, en lugar de a nivel de concepto.» Vol dir, vol dir que la capacitat de modificació, és a dir, no cal ni tan sols el Ministre d'Hisenda o que ho faci fer un acord..., simplement el que passa és que el pressupost només vincula a nivell d'article.

És clar, això respon..., això jo suposo que és una mica massa d'elasticitat donada a l'Executiu. Nosaltres ens movem en uns nivells molt més modestos, molt més modestos i, simplement, el que propugna la Llei, i que nosaltres, el Grup parlamentari donarà suport, és un tipus, un nivell d'elasticitat que ens sembla adequat i escaient donada la situació d'aquest exercici, que requerirà segurament ajustos —tal com vostè sap molt bé— i que, d'acord amb el redactat d'aquesta Llei, es podrà fer.

Jo el que no entendre és com el Grup parlamentari que també dona suport al Govern, que va fer aprovar això : que l'article és el nivell vinculant i no el concepte, pugui oposar-se a la modestíssima elasticitat que nosaltres demanem per al nostre Govern.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Per defensar l'esmena número 29, del Grup Popular, el senyor Folchi desitja intervenir o ja la dona per defensada? (Pausa.)

Passem, per tant, a l'esmena 32, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula el senyor Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Senyor President. Gràcies a aquesta esmena, donat que estem parlant de modificacions pressupostàries i autoritzacions al Conseller d'Economia i Finances per tal que les pugui fer al llarg de l'exercici pressupostari, aquesta esmena, aquesta esmena de supressió nostra fa referència a l'apartat cinquè de l'article 7, i diu així, i vull llegir-la perquè vull fer referència al que ha estat abans una intervenció de l'antic Diputat de Convergència i Unió, amb arguments també molt antics, el senyor Portaveu de Convergència i Unió, és clar, òbviament : «autoritzar el Conseller d'Economia i Finances perquè formalitzi en els crèdits de despeses de personal les modificacions pressupostàries que siguin procedents per aplicar, arribat el cas, el nou règim retributiu dels funcionaris.» Després continua. Per tant, què és el que estem aprovant, senyor Subirà? No cal fons, no cal cap acció pressupostària en l'estat de despeses ni en el text articulat, perquè autoritzem el Conseller, sense negociació de les condicions de treball amb els representants del personal; aprofito per dir-li que l'article 88 de la Llei 17/1985, que estableix la comissió de personal, està en una situació transitòria, senyor Subirà, perquè hi ha la Disposició Addicional Primera, que diu que mentre no es constitueixi la comissió de personal el Consell Executiu ha de negociar les condicions de treball amb els representants del personal.

Per tant, senyor Subirà, quan vostè em diu, de la Llei de la Funció Pública, que el comitè de personal té unes funcions de negociació, amb aquest apartat cinquè que vostè aprova —amb

això que ha dit abans— aquesta «modestíssima» autorització al Consell Executiu perquè faci això, el que estem fent és pràcticament deixar sense cap possibilitat ni de negociació, ni de representació el comitè de personal, el consell de personal, digui-li com vulgui, dels funcionaris de la Generalitat.

En règim retributiu, en el cas de la nova aplicació, com a conseqüència de l'entrada en vigor de la llei, el Conseller farà el que cregui oportú, amb els crèdits pressupostaris farà el que cregui oportú, perquè és el que autoritza l'apartat cinquè. Per això nosaltres hi estem en contra. Si aquest apartat cinquè té sentit, senyor Subirà, si la llei de l'Estat ho preveu, és perquè crea el famós fons d'equiparació; sense el fons d'equiparació l'autorització al Conseller d'Economia no té sentit, és una desvirtuació de la Llei de la Funció Pública.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President —ara m'he acostat al micro una mica massa—, jo no insistiré massa, senyor President, en la petició, a què el nostre Grup dona suport, d'aquesta elasticitat que el Govern demana per a la seva gestió en aquest punt, perquè ja ho he dit abans.

L'únic que m'agradaria remarcar és que el que no diu pas és que això no s'hagi de fer en el marc de la Llei de la Funció Pública, que en el seu article 67 diu : «que les quantitats a percebre pels funcionaris...», no, perdó, m'he confós, no és aquest article. En qualsevol cas, el que voldria dir, senyor President, és que no queda pas derogat per això el mandat que l'altra llei pugui donar, quant a la necessitat de negociació. Aquesta, almenys, és la nostra lectura d'aquest punt.

Jo voldria aprofitar, senyor President, aquest torn —si vostè m'ho permet—, per fer un torn en contra, brevíssim, d'una de les esmenes que ha estat defensada en el bloc anterior i que jo, amb la natural precipitació del cansament que tots tenim, m'he descuidat de fer. Però com que és un torn tan breu em sembla que no passarà res si vostè m'autoritza...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sigui molt breu, senyor Diputat.

El Sr. SUBIRÀ : Es tracta d'aquell article, l'esmena concretament número 86 de la numeració de l'Informe de la Ponència...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : 83 i 84, que ha defensat en el bloc primer l'Il·lustre senyor Diputat.

El Sr. SUBIRÀ : Exacte. Només per dir, senyor President, només per dir, senyor President... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. SUBIRÀ : ...que la nostra posició en aquest punt és fer coherents els percentatges que s'han d'aplicar aquí en relació amb els nostres tributs cedit amb els de l'Estat, perquè si no es produiria la incoherència que el ciutadà, segons quin fos el tribut, el pagament del qual s'havia demorat, tindria uns interessos de demora o un altres. Simplement, és aquesta la raó, i com que és tan breu per això m'he permès demanar a la Presidència que se m'autoritzi a fer-ho.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Sometrem ja a votació les esmenes corresponents.

En primer lloc votariem, si no hi ha inconvenient, les esme-

nes 23, 24, 28 i 31.

Diputats que estiguin a favor d'aquestes quatre esmenes, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Les esmenes referides han estat rebutjades per 27 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Posariem tot seguit a votació, si no hi ha inconvenient, les esmenes 25, 26 i 29, del Grup Popular.

Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Les esmenes anunciades han estat rebutjades per 27 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Sotmetem tot seguit a votació a la consideració dels senyors diputats les esmenes 27 i 30, del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin.

Les esmenes 27 i 30 han estat rebutjades per 27 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Sotmetem tot seguit a votació la darrera esmena, l'esmena 32.

Diputats que estiguin a favor de l'esmena 32, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

L'esmena 32 ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

El text del Dictamen de l'article 7, si no hi ha inconvenient, el votariem de la següent manera : primer l'apartat primer, després l'apartat segon, després els apartats tercer i quart, després l'apartat cinquè i després l'apartat sisè.

El Sr. SANTIBURCIO : Per a nosaltres no hi ha cap problema que es votin els cinc apartats primers conjuntament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Primer, segon, tercer, quart i cinquè? D'acord? Doncs, votariem tot aquest bloc, primer, segon, tercer, quart i cinquè, conjuntament.

Diputats que estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen, en aquests cinc apartats, ha estat aprovat per 54 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Votem ja el darrer apartat, el número 6. Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquest apartat darrer de l'article ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Sotmetem a la consideració dels senyors diputats l'article vuitè, ja que no té cap esmena.

Article vuitè. Diputats a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

L'article vuitè ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ja a l'article novè. La primera esmena, del Grup Socialista, correspon a l'esmena número 33. Per a defensar-la,

tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Moltes gràcies, senyor President. Aquesta esmena és de supressió d'un apartat de l'article 9, el qual diu que en el cas que hi hagi un increment de recaptació de taxes automàticament hi haurà una ampliació de les despeses que se'n deriven, o dels serveis que provoquen aquestes taxes. Nosaltres sempre hem tingut entès que el nivell de taxes el que ha de fer és cobrir el cost del servei, i que en el moment que superi el nivell de recaptació de taxes per damunt del cost el que s'ha de fer no és augmentar el cost, sinó que el que s'ha de fer és reduir les taxes. Per tant, si aquest servei, evidentment, es pot continuar donant al mateix cost, no sé per quina raó no es pot reduir el nivell de taxes.

En tot cas, també voldria dir un aspecte col·lateral quant a la formulació d'aquest article, i és que aquest article no té en compte que hi ha una Llei de Taxes, una Llei de Taxes que en algunes, moltes, d'aquestes taxes suposa una pujada de 20 punts, de 30 punts, o de 15, és igual, hi ha un increment. I aquí es pren com a punt de referència la recaptació de l'any passat incrementada d'un 8%, i tot allò que superi aquesta recaptació comportarà un increment del cost. Per tant, això, nosaltres, evidentment, aquelles taxes que hagin pujat en la nova Llei més d'un 8, voldrà dir que hi haurà, automàticament, un increment de la recaptació, quan segurament el que s'ha fet en aquesta Llei de Taxes, en alguns aspectes, ha estat simplement una actualització per a adequar-ho al cost. I, per tant, el que s'estarà produint serà una situació en la qual s'intentarà cada vegada més incrementar el cost dels serveis i no reduir el nivell de taxes que és la política que nosaltres trobaríem més adient o més correcta.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, el raonament del senyor Santiburcio seria correcte, i segurament ho deu ser, en els casos en els quals el servei objecte de la taxa té un cost estrictament fix, si el cost del servei és estrictament fix, independentment del volum de prestació, llavors, evidentment, l'augment del volum de prestació fa disminuir el cost unitari i es podria i s'hauria de reduir la taxa. Això, en canvi, no passa, i hi ha exemples concrets —i en el debat de Comissió jo recordo haver-li'n posat un, que ara no recordo en aquests moments— en els quals l'augment de volum de prestació de servei comporta uns costos que creixen proporcionalment, i llavors, el que s'hauria de fer és això que diu aquest article, és a dir, que efectivament es pogués, en funció del major volum prestat que comporta una major recaptació, ampliar els crèdits corresponents.

És clar, com es poden conjugar totes dues posicions? Es poden conjugar pel joc d'aquesta regulació i l'altra regulació, la regulació general, que diu que les taxes han de cobrir estrictament el cost del servei, perquè aquesta disposició que diu aquí no és imperativa. Diu : «podran ésser ampliat», «podran ésser ampliat», llavors aquesta disposició, juntament amb la que en el règim general de taxes, en la Llei de Taxes, diu que la taxa ha de cobrir el cost del servei, el joc d'aquestes dues fa que si el cost és fix, encara que segons aquesta es pogués ampliar per una major recaptació, no es pot ampliar perquè només ha

de cobrir el cost. En canvi, si el cost és variable, que augmenta, aquesta autoritza que s'augmenti la dotació en funció de la major recaptació. A nosaltres ens sembla que el mecanisme resultant del joc d'aquesta disposició i la norma general sobre taxes és correcte, i, per tant, ens oposarem a l'esmena que vostès proposen.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'esmena següent és l'esmena 34. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*) : No, senyor President, per comunicar-li que retirem les esmenes 34 i 35.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : 34 i 35. Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Passem ja, per tant, a l'esmena 36, que correspon al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, amb la vènia de la Presidència defensarem conjuntament l'esmena número 36, a l'article 9, i l'esmena 423 —en la nova numeració— a la secció 13, del Departament d'Indústria i Energia.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : 423, ha dit?

El Sr. TORRES : 423.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat.

El Sr. TORRES : La 393, novament 423. Bé, dins del marc de l'article 9 del Projecte de Llei, que està dedicat, com ses senyories saben, als anomenats crèdits ampliables, i referint-nos únicament a la lletra g), al punt 1, que tracta del Departament d'Indústria i Energia, es consideren crèdits ampliables els concedits a empreses, els crèdits destinats a satisfer el pla de telecomunicacions de la Generalitat i els crèdits destinats a subvencionar les empreses acollides a les ZUR del cinturó industrial de Barcelona.

El nostre Grup proposa...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat. Prego silenci, per favor.

El Sr. TORRES : El nostre Grup proposa que l'ampliabilitat de crèdits continguda a la lletra g) sigui estesa als crèdits destinats a subvencionar l'adequació de màquines-eina que incorporen control numèric. Jo crec que és inútil assenyalar la importància d'aquest factor col·lectiu, i ens cal recordar que l'adhesió de la Generalitat al pla de promoció del sector de màquina-eina s'ha produït amb posterioritat a la redacció del text articulat del projecte, i es feia, doncs, difícil la incorporació d'aquesta novetat. Calia, doncs, per restablir la situació, incorporar aquest nou factor, per una part, incloure en el llistat dels crèdits ampliables de l'article 9 les subvencions per a adequacions o adquisicions de màquines-eina que incorporin control numèric —això és l'esmena 36, que defensem en aquest moment—, i, per altra part, calia situar en el pressupost del mateix Departament una nova partida del capítol VII, la partida 777.8.01, que quedaria dotada inicialment amb 1.000 pessetes, distretes de la partida 220.01 del capítol II, destinada a material d'oficina. Aquesta creació de nova partida és l'objecte de la nostra esmena número 423, que, com vostès veuen, té una relació, un nexa indiscutible amb l'esmena 36 que estem defensant en aquest moment.

Per tant, nosaltres demanem el vot favorable a l'esmena número 36, donem per defensada l'esmena 423, amb l'esperança que quan arribi el seu torn també sigui votada favorablement per la Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula... Passem ja a l'esmena número 37, del Grup Socialista. Té la paraula el senyor Santi Riera.

El Sr. RIERA : Gràcies, senyor President, si em permet, si de cas, farem la defensa de les esmenes subsegüents, que són la 36...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : La 37, vol dir.

El Sr. RIERA : Bé, 37 de la numeració nova, l'antiga 36, veritat...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Evident, evident.

El Sr. RIERA : Seria llavors l'esmena també 38, per entendre'ns, i 39.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : 39, perfecte.

El Sr. RIERA : Totes tres subsegüents. D'alguna forma, totes tres, com vostès veuran, senyores i senyors diputats, es refereixen a una qüestió semblant, es tracta d'ampliar, de fer unes partides, proposar unes partides que fossin ampliables. La primera fa referència als Decrets 247 i 272, d'Indústria, de la Generalitat, que vostès coneixeran, que són dos decrets que va elaborar el Conseller d'Indústria, em penso que encertadament, a partir que el Govern socialista va declarar la zona d'urgent reindustrialització, la ZUR. Saben vostès que aquests dos decrets venien a constituir unes ZUR catalanes, i arribar a tenir unes zones de preferent localització industrial, i pensàvem nosaltres que era una bona idea. Una bona idea perquè d'alguna forma venia a les nostres posicions, el senyor Conseller d'Indústria, i d'alguna manera l'actitud que fins aleshores el Govern de Convergència havia realitzat en el terreny industrial..., recordo jo que en el debat que vàrem fer el juny de l'any passat, el senyor Escudé es va posar en contra de la nostra proposta socialista, de fer un programa industrial per a Catalunya, amb una proposta d'actuació industrial per sectors i per zones, recordo que s'hi va posar en contra dient que aquí només es feia política estrictament subsidiària, una iniciativa privada, eh?, subsidiària, estrictament, no es feia res més aquí. En canvi, pocs mesos després vam veure com canviaven aquesta política, perquè aquests dos decrets, realment, és això, un canvi de política i ordenar unes zones concretes que es diu aquí això de fer alguna zona industrial, perquè fa falta, fins i tot alguns sectors industrials. Per tant, pensàvem que és bo rectificar i en aquest cas és bo perquè venia a complementar una acció del Govern central, del Govern socialista, amb la declaració de les ZUR a Catalunya, una de les sis a l'Estat, que ha provocat realment un efecte positiu per a l'actuació industrial. Així, avui dia podem dir que aquesta ZUR declarada pel Govern central, Govern socialista, ja té pràcticament unes inversions de la ratlla de 16.000 milions de pessetes, té més de 42 projectes empresarials aprovats, i pràcticament arriben les subvencions a prop de 3.000 milions de pessetes i amb més de 1.300 llocs de treball creats nous.

Per tant, pensàvem que era una bona idea que es fessin aquests decrets, que calia aplaudir-lo. El que no cal aplaudir, senyores i senyors diputats, és el resultat d'aquests dos decrets

tal com els ha aplicat el Consell Executiu. Així, malgrat que el senyor Hortalà —lamento que no sigui aquí—, Conseller d'Indústria, va dir, quan va presentar a la premsa aquests dos decrets, que tenia disposats 2.000 milions de pessetes per aplicar en aquesta aplicació d'aquests dos decrets, 2.000 milions de pessetes. Jo vaig pensar, bé... Em vaig quedar una mica allucinat. D'on els treurà, aquest senyor, 2.000 milions de pessetes, no?, perquè són bastants diners. Em sembla que no els tenia, no? Però vaig pensar que com que Convergència en la qüestió de la pela fa meravelles, igualment això marxa i surten aquests diners, no? Bé, malgrat tot això no ha estat així, el resultat ha estat decebedor. Així, tenim que amb data 12 de maig del 86, el *Diari Oficial de la Generalitat*, número 684, demostra l'aplicació que ha tingut el Decret 247, i diu que s'han donat 45 milions i mig a 60 empreses. Tanmateix, també, el senyor Cullell, en resposta a aquest Diputat, em concreta en data també molt recent, registre 8.124 del Parlament, em diu que a l'aplicació del Decret 272 hi ha hagut 16,8 milions de pessetes també destinats. És a dir, en total, 62 milions de pessetes dels suposats 2.000 que pensaven aplicar.

Per tant, nosaltres pensem que això no és «de rebut», és una actuació decebedora, i que, per tant, requereix també una rectificació, perquè rectificar pensem que és de savis, veritat?, i aleshores pensem que vostès haurien de rectificar. I per això proposem aquesta proposta, que aquí és explicitada, que vostès obrin una partida per tal de promocionar i impulsar el compliment de tots aquests objectius, perquè pensàvem que eren positius i continuen essent-ho. L'únic que falta és, per part de vostès, una mica de bona voluntat, intentar que això s'apliqui, intentar que aquestes zones que vostès van marcar en el territori tinguin uns plans ordenats que permetin poder saber quins recursos d'aquella zona es poden estimular, i que totes les persones emprenedores hi puguin tenir accés per tal de crear iniciatives empresarials.

Això pel que fa a la 37/38. Continuo amb l'altra. Bé, té també un cert lligam, lògicament no? Fa uns moments, doncs, estava dient la necessitat de, realment, fer un esforç de promoció d'aquests objectius, aquests objectius d'aquests Decrets 247 i 272. En aquesta proposta que fem, a més a més, diu explícitament que també s'ampliïn els crèdits destinats a col·laborar amb les iniciatives de foment i promoció industrial de les corporacions locals, perquè, senyores i senyors diputats, si és cert que per part de la iniciativa privada és bo que col·laborin amb l'Administració local en tots aquests aspectes, per part de l'Administració pública, al nostre entendre, és una obligació de col·laborar i coordinar-se amb l'Administració local de Catalunya.

Nosaltres, l'experiència que en tenim fins en aquests moments és que el Consell Executiu realment no ha volgut fer aquesta col·laboració, no l'ha volgut fer, i d'alguna forma o altra això potser és degut que no té cap voluntat política de fer-ho, perquè això pressuposaria que tingués un disseny industrial previ del que pensa fer. I aquí, certament, encara estem esperant el famós PEC, el pla de Catalunya econòmic, no?, que el senyor Cullell va anunciar en el programa electoral convergent, l'any 84, veritat, va dir : això d'aquí tres mesos, endavant. Som al 1986. Bé, deixem-ho córrer.

La qüestió és que realment vostès no tenen voluntat de fer-ho, perquè això del Pressupost, saber on anem, què pensem

fer vostès amb la indústria a Catalunya?

I jo penso que, davant d'aquesta situació, no és d'estranyar, doncs, que per part dels ajuntaments, davant d'una administració central que ha fet coses importants, que ha fet coses com les ZUR, que les inversions per a innovació tecnològica, per exemple, en el CDTI un 35% vagin a Catalunya, que ha fet coses importants en el sector d'automoció —per exemple, tota la qüestió de Volkswagen-Seat pressuposà per a Catalunya 500 mil milions d'inversions a Catalunya—, realment, doncs, ha fet coses importants, i que hi hagi una autonomia, una Generalitat, que en aquest moment no està pràcticament dissenyant cap tipus de pla ordenador que pugui fer, doncs, aleshores que sigui l'administració local la que estigui assumint moltes vegades aquest paper, sense recursos gairebé, sense recursos, molts menys que vostès i sense competències, no diguem, però ho està fent. Així és de lamentar que el senyor Hortalà moltes vegades —i ho va fer fa poc en el diari— estigués criticant l'Administració local per fer iniciatives de promoció industrial, taxant-les que si era una moda, que si estaven descoordinades, que si era un desgavell i que era un lloc on havien de fer coses —això ho va dir el senyor Hortalà en el diari—, Això no és «de rebut» i, en qualsevol cas, és criticable per part de vostès, i en qualsevol cas fins i tot pot denotar un cert cinisme quan en el pla que va presentar al Parlament el juny de l'any passat —i el senyor Escudé, li ho torno a repetir, que va ser el que va contestar a aquell pla—, una de les propostes que hi havia era que el Consell Executiu coordinés amb els ajuntaments també, que tinguessin audiència a l'hora d'elaborar un pla de promoció industrial per a Catalunya.

Per tant, pensem que això també cal rectificar-ho, com van rectificar-se els Decrets 240 i 272, va rectificar la inicial política del Consell Executiu, que no pensava en cap moment fer cap iniciativa del tipus que aquests dos decrets ordenaven, i en aquest sentit va l'esmena perquè entenem també que cal, d'alguna manera o altra, que també es destinin recursos i que es coordini l'acció local perquè les coses que es facin, tant les iniciatives com les que s'estan fent en el Vallès —i el senyor Escudé també les sap— el Pacte Tecnològic del Vallès, tota la qüestió del Centre de Tecnologia Aplicada de la Mancomunitat Sabadell/Terrassa, tot el Parc Tecnològic de Cerdanyola, iniciatives com aquestes no siguin vistes gelosament, no siguin vistes com una cosa que fan els altres, sinó que siguin vistes com part d'un tot on un s'hi ha d'integrar i ho ha d'ordenar —perquè vostès en aquest sentit, si no ho fan, estan dimitint la seva funció de govern que haurien de fer.

I acabo, la 39 —tot és indústria, per tant, estem tot en un mateix pla, veritat?, penso que segur que l'atenció de vostès està ben centrada— és també un punt important. La 39 diu que també s'ampliï i, en tot cas, també s'obri partida per a crèdits destinats a reforçar els processos de reconversió i d'estructuració industrial en curs dels sectors o subsectors clau del cinturó industrial a Catalunya.

Pensem que si hem parlat de col·laboració amb l'Administració local, què més no parlar també de col·laboració del Consell Executiu en aquests processos de reconversió. No sols en el que mana l'Estatut, que és que en els plans de reconversió que són aprovats hi ha de participar en la gestió i aplicació. Això ja ho sabem i hem de fer-ho, i penso que s'està fent.

Ara bé, no sols això, sinó que, a més a més, el que hem de

fer és un esforç de govern per promoure també nosaltres, intentar que quallin tots aquests processos de reconversió que encara no estan aprovats. Pensem que és un esforç que també hauríem de fer. Així, a Catalunya, sectors com la forja —que vostès la coneixen perfectament, com jo—, sectors com la línia blanca, que també, d'alguna manera o altra —i en aquest sentit haig de celebrar que sembla ser que hi ha un principi d'acord entre el Conseller Hortalà i el Ministre Majó per intentar aquest tema, quallar-lo— com també el sector de semiconductors —i permeti'm que m'aturi un moment en aquest sector dels semiconductors—, que es faci un esforç important per part del Consell Executiu perquè quallin a Catalunya, perquè són sectors amb empreses que són, que hi ha estudis que demostren que són viables, i cal fer un esforç important en aquest sentit.

Per il·lustrar-ho, només, podríem llegir —i si em permeten ho llegiré— unes declaracions que va fer el senyor Sánchez Izquierdo, director general, ex-director general del Grup PIHER, a instàncies del Consell Executiu —proposat pel Consell Executiu— que diu així l'11 de gener d'aquest any : «Sánchez Izquierdo, que se hizo cargo de la dirección general para gestionar la salida de la crisis del grupo, a petición de la Generalidad de Cataluña, señala que las negociaciones han sido áridas, difíciles y tortuosas, y dice desconocer o no entender la retirada, abandono o desinterés de la Generalidad después de largas negociaciones. Es una lástima que una empresa única en España en el ramo electrónico, como PIHER, inicialmente catalana y con una implantación comercial internacional como ésta, deje de pertenecer a Cataluña». Això ho diu un senyor que vostès mateixos van proposar per a director del grup PIHER, i aquest grup vostès saben perfectament tal com està : la meitat d'aquesta empresa ja no depèn de Catalunya, en aquest sentit, ja està a una altra comunitat autònoma. Això és greu, i vostès han de fer alguna cosa o altra per resoldre-ho.

No s'hi val que vostès diguin que no tenen el mitjà jurídic, l'eina jurídica, l'eina la tenen vostès a través dels CIDEM es poden fer operacions de qualsevol tipus per salvar també aquest grup d'empreses de Catalunya; però no és sols això, vostès també tenen recursos —i no m'ho diguin, que no tenen recursos—, aquest matí ho ha dit el nostre president del Grup quan ha explicat, i el senyor Armet quan ha dit que a Catalunya s'invertia molt menys que en altres comunitats autònomes altament industrials, i ho ha demostrat : Catalunya està per sota de Galícia, pràcticament, a Galícia el 2.7% del Pressupost va a indústria, a Catalunya aquest any no arribem a l'1,4; a Andalusia tenen un 1,8, nosaltres aquí un 1,4; al País Valencià un 2,7, aquí també pràcticament un 1,4 encara no; no diem Euskadi, un 9% —9% del total, que això és important—, i Catalunya, en canvi, molt inferior. Per tant, jo penso que és una actuació que també s'ha de corregir, que es pot corregir si hi ha voluntat de corregir-la, si no hi ha voluntat ja és una altra cosa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, a mi m'agradaria començar aquest torn referint-me un moment a l'esmena que ha estat defensada anteriorment pel senyor Víctor Torres, però no per fer un torn en contra, òbviament, sinó com a simple re-

ferència, perquè nosaltres no hem fet un torn en contra i anuncio que votarem a favor d'aquella esmena. Per què votarem a favor d'aquella esmena que significa incorporar a l'ampliabilitat una qüestió ben concreta i específica? Perquè, segons les explicacions que ens ha donat el Grup d'Esquerra Republicana, es veu que existeix una línia de finançament per a la possible ampliabilitat d'aquest crèdit, a partir dels pressupostos generals de l'Estat. Nosaltres hem conegut això i ens sembla que és absolutament desitjable obrir aquesta possibilitat d'ampliació.

El meu torn en contra de les esmenes del senyor Riera —i he posat aquest exemple, per començar, per veure la diferència entre les unes i les altres— era molt senzill, era simplement preguntar: senyor Riera, amb quins mitjans? Perquè és molt fàcil sortir aquí i tornar-nos a explicar allò de la Seat; senyor Riera, miri allò de la Seat està molt bé, realment està molt bé, però no és una inversió, és posar 500 mil milions a sobre de la Seat perquè la Volkswagen se la vulgui quedar. És simplement això. Llavors, diguem les coses pels seus noms. I a nosaltres ens sembla bé aquesta destinació de diners perquè la Volkswagen es quedi la Seat i llavors, ben gestionada, pugui ser una empresa viable. El que passa és que jo tampoc em puc sostreure de dir dues coses més en relació amb la intervenció del senyor Riera: una, és que, senyor Riera, vostè quan el senyor Hortalà va fer aquelles declaracions diu que va tenir una gran alegria perquè va dir: «Oh, d'on els haurà tret els diners, el senyor Hortalà?». Senyor Riera, vostè sabia segur que el senyor Hortalà no els tindria; llavors, és clar, em sembla que és afegir un cert sarcasme a l'argumentació que vostè ha donat.

I, finalment fer-li notar una cosa, senyor Riera, la ZUR que hi ha aquí a Catalunya, va ser l'última, va ser la pitjor dotada i després ha resultat —suposo que amb la col·laboració de totes les administracions implicades, però també la de la Generalitat— que és la ZUR que ha funcionat millor.

Per tant, senyor President —no degut a aquest últim argument que era simplement un punt d'informació, sinó als altres que he donat—, nosaltres votarem en contra de les tres esmenes que ha defensat el senyor Riera. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies... silenci, per favor. Gràcies, senyor Diputat.

Passem ja a l'esmena número 40 del Grup Socialista. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER (*de l'escó estant*): Senyor President, per anunciar la retirada de la 40 i la 41.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: 40 i 41. Moltes gràcies.

Sotmetem, per tant, a votació, les esmenes que han estat substanciades. La primera d'elles és l'esmena número 33.

Diputats que estiguin a favor de l'esmena número 33, es posin drets, llevat que vulguin votar la 33, 37, 38 i 39. (*Pausa.*) No? L'esmena número 33. Diputats que estiguin a favor de l'esmena número 33, es posin drets si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 57 en contra i 7 abstencions.

Sotmetem a la consideració dels senyors diputats l'esmena número 36 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Diputats que hi estiguin a favor, es posin drets si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 64 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Sotmetem a la consideració dels senyors diputats les esmenes 37, 38 i 39. Diputats que estiguin a favor d'aquest grup d'esmenes, es posin drets si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 24 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Havent estat, ja, votades les esmenes, passem a votar el text del Dictamen, que el podríem votar —si no s'indica el contrari— de la següent manera: primer el punt primer amb el preàmbul, llevat el punt f) i, tot seguit, el punt f) i el punt segon i tercer conjuntament, tenint en compte l'esmena votada d'addició del Grup parlamentari d'Esquerra que ha estat afegida al punt g). (*L'I. Sr. Carnicer demana per parlar.*) Digui, senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: El punt tercer per separat, si us plau.

El Sr. VICE-PRESIDENT: El punt tercer per separat. Per tant, per aclarir-ho: punt primer, llevat del punt f), punt segon i punt tercer.

D'acord? Per tant, punt primer llevat el punt f). Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen, es posin drets si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Ha estat aprovat, per tot el punt primer, llevat el punt f), per unanimitat dels presents.

Votaríem, tot seguit, el punt f) juntament amb el punt segon? (*Pausa.*) Punt f) i punt segon. Diputats que hi estiguin a favor, es posin drets si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El punt segon i la lletra f) han estat aprovats per 63 vots a favor, 20 en contra i 4 abstencions.

Anem a votar, tot seguit, el darrer punt, el punt tercer, amb l'addició que ha estat aprovada anteriorment. Diputats que hi estiguin a favor, es posin drets si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El punt tercer ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

L'article desè tenia una esmena que ha estat retirada i, per tant, sotmetem a la consideració dels senyors diputats el text del Dictamen en l'article 10, íntegrament, si no s'indica el contrari. Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen en l'article 10, es posin drets si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen en l'article 10 ha estat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Anem, ja, a l'article 11, la primera esmena és l'esmena 42, el vot particular que presenta el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-lo tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Moltes gràcies, senyor President. Efectivament no es tracta d'una esmena, sinó d'un vot particular; per

tant, el desig de mantenir —sense que serveixi de precedent— el text del Projecte del Govern en contra d'una esmena aprovada en Comissió del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Jo diria que és una esmena que em fa una certa il·lusió defensar, perquè suposo que ara el senyor Subirà no podrà sortir amb cap text dels pressupostos generals de l'Estat per llançar-lo sobre el nostre Grup parlamentari. És un Grup parlamentari curiós, el nostre, hem de sofrir per dos cops la majoria socialista, és a dir, d'una banda a Madrid i d'altra banda —amb aquesta tècnica que s'ha inventat avui el senyor Subirà en relació amb les nostres esmenes, curiosament—, castigant-nos amb el que la majoria socialista aprova en el Congrés dels Diputats. És una mecànica realment estranya, de contrarestar les esmenes del Grup parlamentari del PSUC.

Bé, què diu aquest vot particular? El vot particular el que intenta és retornar al capítol de prestació d'aval per part de la Generalitat de Catalunya en allò que fa referència al Consorci d'Aigües de Tarragona la seva dotació inicial. El Pressupost preveia, inicialment, la concessió d'un aval de 1.500 milions de pessetes i, en virtut d'una esmena aprovada en Comissió, de Convergència, es queda en 720 milions de pessetes.

El nostre Grup parlamentari el que pretén és retornar els 1.500 milions. Per què? Bé, nosaltres varem felicitar —i el senyor Cullerell se'n recordarà— en la Llei 2/86, dels 20.000 milions de pessetes, la decisió, malgrat el que diu la Llei del minitransvasament de destinar cabals públics per tal de fer realitat aquella iniciativa. Hem de lamentar que, en l'actual text pressupostari, aquella partida que inicialment era de 33 milions de pessetes s'hagi retallat ja de 4 milions; de la mateixa manera que vam manifestar la nostra satisfacció perquè estava dotat en aquella Llei, hem de criticar ara que se li retallin els diners a aquest Projecte definitiu de Pressupost. Per altra banda, incloïa en el seu redactat inicial la concessió d'aval de 1.500 milions de pessetes, i això es feia per intentar resoldre el problema d'aigua d'una sèrie de municipis i d'indústries del Camp de Tarragona, que el pateixen des de fa més de deu anys. I no és un problema menor, ni és un problema del PSUC, jo voldria recordar que el Diputat senyor Sendra, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, en un debat en Comissió, deia, textualment: «Aquest problema d'escassetat de cabals, efectivament, s'ha anat agreujant any rere any i, actualment, és greu, molt greu, gravíssim. Recordo als Il·lustres senyors Diputats que cada estiu llegeixen als diaris una notícia que diu que de les aixetes de les cases tarragonines surt aigua de mar.» No només a l'estiu, diria jo, en aquest moment, i encara no hi som a l'estiu, surt ja aigua de mar i no només a Tarragona, sinó a Tarragona, a Vila-seca, a Salou, a Reus, a Torredembarra, en definitiva, a tots els municipis de l'àrea de Tarragona ciutat, de l'àrea baixa marítima del Camp de Tarragona.

Bé, que Convergència i Unió retalli aquells avals a la meitat ens fa preguntar el perquè. Perquè si realment no eren necessaris els 500 milions de pessetes, el que ens preguntem és per què s'hi van ficar? Per què s'hi van ficar? És que es fan les coses, diguem-ne, una mica a la tum-tum? És que es fan les coses una mica alegrement? Segurament que sí. En qualsevol cas, la xifra no era cap casualitat, estava col·locada en el Pressupost, per tant, si no eren necessaris per què s'hi van col·locar? I, si eren necessaris, pitjor encara; per què es retallen a la meitat, en aquests moments de discussió pressupostària?

Nosaltres estem convençuts que per resoldre aquest problema cal l'esforç solidari de tot Catalunya; de la zona del Delta, en primer lloc —i vull remarcar-ho, de la zona del Delta, en primer lloc—, però de la resta de Catalunya, després. I un bon moment per concretar-ho era, evidentment, aquest Pressupost. Quan el Pressupost veiem que retalla 4 milions de les partides inicialment previstes i que redueix, en virtut d'una esmena de Convergència i Unió, a la meitat la capacitat d'aval per a les operacions financeres a realitzar per dur a terme el Projecte, evidentment em sembla molt més congruent, molt més realista, deixar el Projecte com estava i és en virtut d'això que presentem aquest vot particular, per tal de sotmetre'l a la consideració de la Cambra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President. Simplement el meu torn en contra serà breu perquè, efectivament, de les dues hipòtesis que plantejava el senyor Maties Vives, una és certa. És a dir, el nostre Grup parlamentari ha tingut l'oportunitat de comprovar, i per aquesta raó és per la qual va presentar l'esmena, que no eren necessaris la totalitat dels 1.500 milions i, per aquesta raó, i fent una reordenació, una reestructuració d'aquest grup d'aval de la Generalitat és pel que es va poder rebaixar això, sense posar en cap moment en perill les actuacions previstes per a aquest exercici per al Consorci d'Aigües de Tarragona. I en el sentit que el senyor Maties Vives deia que el preocupa —i que ens preocupa tots— del tema d'abastament d'aigües d'aquesta zona de Catalunya, deixi'm dir-li —no sé si ha sortit publicat, em sembla que sí, en els mitjans de comunicació, però, en tot cas, serà conegut breument, si no ho és ja— que el darrer Consell Executiu va aprovar un crèdit plurianual de 2.200 milions de pessetes per poder procedir, em sembla que és amb quatre anys, al revestiment d'un dels canals, d'un dels dos marges, no recordo quin, em sembla que és el marge esquerre del Delta, per tal que el drenatge de cabals cap a les zones més assedegades de les comarques tarragonines no sigui en detriment de les aigües disponibles al Delta, cosa que, senyor Maties Vives, vostè coneix molt millor que jo.

Per tant, li confirmo que, efectivament, el nostre Grup parlamentari ha fet aquesta esmena comprovant prèviament que no eren necessaris els 1.500 milions.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Passem ja a l'esmena número 43, del Grup Popular. Per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat, l'Honorable senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI: Sí, senyor President i per defensar aquesta i la següent, tota vegada que són esmenes connectades. De fet, la mecànica d'aquestes dues esmenes respon a la mateixa mecànica que va donar lloc a l'aprovació en Comissió de les esmenes de Convergència i Unió i ara aquest vot particular. Es tractava de respectar el volum global dels avals previstos en aquest article, però reordenant-los. Nosaltres també volíem fer una reordenació, no de les lletres a), b) i c), però sí de la d) en connexió amb la g), per una raó molt senzilla: baixàvem a 1.000 milions la previsió feta a la lletra d), en benefici de Túnels del Cadí, no perquè tinguem res en contra de dotar financerament Túnels del Cadí, res de tot això, sinó per una raó que em sembla prou clara. En primer lloc, el Pressupost de l'any passat

ja tenia una previsió de 1.312 milions de pessetes d'aval per a Túnels del Cadí, per a una operació exterior. Aquest any passen a 1.812, però, a més a més, l'article 11 diu, en un apartat posterior, que aquest aval es podrà utilitzar l'any 1986 o l'any 1987. Vol dir que —curiosa qüestió, però és així— Túnels del Cadí no sap si necessita o no aquests avals, no ho sabia l'any passat, els va posar i no els va usar, no sap quan els necessita, aquest any o el que ve, però sap que acaba en 12, és a dir, sap que han de ser 1.312 o 1.812, això sí que ho sap.

Bé, amb tota sinceritat, reca una mica aquesta precisió del 12 i la imprecisió en el temps. Jo penso, amb tota honestat, que si li retallem aquest aval per al Pressupost del 1986 —ja veurem en discutir el Pressupost del 87 si els necessita— si li posem els 1.000 milions no passa res. I, en canvi, on sí que passa és a la previsió de l'apartat g), perquè nosaltres hem sentit al Conseller de Sanitat dir —i avui ens acompanya en aquest moment a la sala— que aquest pla de reordenació hospitalària de Catalunya és molt important, és tan important com perquè hagi dit reiteradament que és l'objectiu prioritari del seu Departament, i que és la condició bàsica per reordenar tot el conjunt del Departament.

I després resulta que, a l'hora d'avaluar dins del Pressupost el que és un objectiu pressupostari, això són 1.000 milions de pessetes, 1.000 milions de pessetes. Nosaltres pensem que 2.000 és poc, però mirant les reordenacions d'aval, home, si haguéssim vist les esmenes de Convergència, ja n'hauríem posat més, perquè es veu que no totes les partides d'aval estaven tan ben mesurades. Dissortadament des de l'oposició no sempre es té aquesta informació, de manera que nosaltres, la proposició que fem mitjançant aquestes dues esmenes és transferir 1.000 milions per tal de potenciar el Pla de Reordenació Hospitalària de Catalunya, deixant —hi insisteixo— Túnels del Cadí, cosa que em sembla una situació financera no preocupant.

Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Les concessionàries de la naturalesa de Túnels del Cadí i també les concessionàries d'autopistes són empreses que es mouen per unes regulacions especials, i en els termes de la concessió s'especifica el percentatge de deute que pot acompanyar el capital i que acompanyarà el capital perquè normalment es còlla fins al límit i, a més a més, es regula quins d'aquests deutes tindran aval i quins no. Per tant, senyor Folchí, no l'estranyi la precisió dels 812. És a dir, els 12 són la conseqüència de l'aplicació d'un percentatge a un capital que es preveu emetre. Llavors, la precisió en la quantitat no té res a veure amb la precisió o impressió en el temps, perquè l'aval s'utilitza o no s'utilitza depenent de si es pot concretar o no l'operació financera corresponent que serà avalada. Llavors, el que va passar amb l'aval de 1.000 milions de pessetes autoritzat per Túnels del Cadí en l'exercici anterior és que va arribar al final de l'exercici sense que s'hagués pogut concertar l'operació financera que havia de ser avalada pel corresponent aval, per aquesta quantitat, i llavors ens trobem amb la necessitat d'haver d'incorporar els 1.000 milions de l'any anterior en els 812 que eren previstos per a aquest any. Llavors, el petit retoc que vostè proposa no és treure aquesta xifra trencada de 12, que llavors arrodoniria la quantitat, sinó que és treure'n 1.000, és molt important. Nosaltres pensem que això no és bo que passi, és a dir, aquesta necessitat o

aquesta dificultat de comprensió de les xifres a causa que l'aval d'un any anterior no es pot fer efectiu abans que s'acabi l'exercici —fer efectiu, vull dir materialitzar l'operació financera— i que llavors s'hagi de posar en el Pressupost següent, i aquesta és la raó que, amb previsió que passin coses d'aquest tipus, s'autoritza que l'aval es pugui utilitzar durant l'exercici següent, és a dir, en el 87. Aquesta és la causa.

És clar, això vol dir que nosaltres no podem accedir que es disminueixi de 1.000 milions de pessetes la previsió d'aval per a Túnels del Cadí, la qual cosa fa impossible —no del tot, perquè formalment no cal que els avals es compensin— l'altra esmena, però, de totes maneres, la fa desaconsellable.

Per aquesta raó, nosaltres votarem en contra de totes dues.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per defensar la seva esmena, en representació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula el senyor Maties Vives, l'esmena 45.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Bé, seguint amb el tema dels avals, en aquest article 11 es preveu la concessió d'un aval al Consorci del Gran Teatre del Liceu, per valor de 300 milions de pessetes. Nosaltres volem dir d'entrada, per tal que ningú sigui cridat a engany, que el nostre Grup parlamentari no té res en contra —només faltaria— de la consolidació del Gran Teatre del Liceu, com un teatre de la importància que realment li escau, no només per ell mateix, sinó per a la ciutat de Barcelona i, més enllà, per a Catalunya.

El que ens sorprèn —i així vam manifestar-ho en Comissió— és que havent-hi en aquesta Cambra un Projecte de Llei presentat i congelat —i jo espero que després de les declaracions del Ministre Solana d'ahir, aquest Projecte comenci a descongelar-se en un sentit o en un altre. En qualsevol cas, aquest era un projecte de concessió d'aval al Consorci del Gran Teatre del Liceu per un import de 500 milions de pessetes. El nostre Grup parlamentari va presentar una esmena a la totalitat d'aquest projecte, no pas perquè hi estiguéssim en desacord, sinó perquè enteníem que un projecte d'aquesta envergadura requeria, si més no, una memòria explicativa justificant el perquè de l'aval, a què anava destinada la inversió i, en definitiva, com s'utilitzarien aquests recursos.

Aquest projecte, com deia abans, ha estat congelat a la Comissió d'Economia i ara se'ns presenta, en el Projecte de Llei de Pressupostos, la petició d'un nou aval —perquè en Comissió se'ns va aclarir que era un nou aval— de 300 milions de pessetes i, paral·lelament, la concessió d'una subvenció per 200 milions de pessetes més.

Segurament, si se'ns expliqués a què va destinat, tampoc hi estaríem en desacord, jo diria que per la importància mateixa del Liceu, però, evidentment, des del nostre punt de vista no és «de rebut» aprovar-lo sense una memòria detallada que justifiqui el perquè d'aquesta inversió. I, evidentment, no són «de rebut» per al nostre Grup parlamentari els arguments que se'ns van donar des de Convergència i Unió en Comissió dient : «escoltin, vostès tenen ja una regidora a l'Ajuntament de Barcelona que, a més a més, és diputada, preguntin-li a ella, a veure on han d'anar aquestes inversions.» Naturalment, això encara fa menys «de rebut» aquest text, en la mesura que, com a diputats d'aquesta Cambra, que representa —i ens omplim moltes vegades tots la boca tots dient-ho— la sobirania nacional de Catalunya, la representació del nostre poble, és

lògic, és evident, és claríssim, que ha de ser la Cambra qui conegui aquesta memòria explicativa, qui conegui els detalls d'aquesta inversió. En definitiva, com que no tenim aquests detalls, ens veiem amb l'obligació, segurament a contràcor, de mantenir aquesta esmena per tal que quedi clar, davant de la Cambra, el ple respecte que cal tenir des del Govern, també des de l'oposició, a la documentació pressupostària que garanteixi que els diputats puguin conèixer —tots vostès, perquè el problema no és que no ho sàpiga el nostre Grup parlamentari o jo mateix, és que ningú d'aquesta Cambra sap en funció de la documentació entrada a què van destinats aquests diners— en definitiva, que tots vostès coneguin com s'invertirà, on aniran destinats, en definitiva, tant els avals com les subvencions concedides al Gran Teatre del Liceu.

I aprofito per dir, senyor President, que ateses les explicacions del Portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el nostre Grup aprofita l'avinentsa per retirar l'esmena número 42, que hem depositat amb anterioritat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor President. Per un torn en contra? Ha retirat la 42, però no la 43.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, sí, senyor President. Sí, jo faré un torn en contra de l'esmena relativa a l'aval del Liceu, que és la 45 segons la numeració del Dictamen, etcètera. Bé, senyor Maties Vives, observo —vostè sempre ens recorda les absències— que la Il·lustre Diputada que coincideix amb el càrrec de regidora a l'Ajuntament de Barcelona, no és tampoc present en aquesta sala, avui, i, per tant, no els ho ha pogut explicar, m'imagino.

Es tracta, ara jo els ho explicaré, en públic... (*Remor de veus.*), perdó, ho vaig explicar a la Comissió d'Economia i Finances, i ara tornaré a repetir l'explicació. Aquesta operació correspon, la de 250 milions que són en tràmit en el Pressupost a base d'un text legislatiu, que està en tràmit a la Cambra a base d'un text legislatiu, aquesta és una operació que es va aprovar en dues parts, que té dos aspectes : per un cantó, una quantitat que avala l'Ajuntament de Barcelona, i per una altra, una altra quantitat que ha de ser avalada per la Generalitat i, per tant, autoritzada per aquest Parlament.

L'aval de l'Ajuntament de Barcelona va ser aprovat per unanimitat de tots els grups municipals que corresponen, quasi exactament, als grups d'aquesta Cambra, no exactament. Llavors, aquestes quantitats anaven destinades a la necessitat de cobrir temporalment unes esperades subvencions que havien d'arribar al Consorci del Gran Teatre del Liceu procedents del Ministeri de Cultura.

Hem sabut tots per la premsa que s'han signat uns determinats acords —es van signar ahir, si no ho recordo malament—, i és possible, ho desconec, però m'ho imagino, que això farà possible la retirada —sense la necessitat d'aprovar-lo, m'imagino— d'aquell text legislatiu.

Aquest text del Pressupost, que és esmenat amb l'esmena 46 de la numeració antiga del seu Grup parlamentari, correspon a la previsió de la necessitat de fer una operació de caire similar per a l'any 1986. Si es confirmés, jo no tinc, en aquests moments, cap indicació que no seria necessari, degut a l'acord firmat ahir, la materialització d'aquest aval, però el que sí que li puc assegurar és que si l'acord d'ahir implica la no-necessitat de la utilització d'aquest aval, no serà utilitzat, purament i sim-

plement. Però, en canvi, és convenient i necessari que l'autorització hi sigui, no fos cas que es trobés el Consorci del Liceu en una situació difícil, d'*impasse*, que pel cantó de l'altra institució, que és més àgil en aquest sentit —l'Ajuntament de Barcelona— pogués tramitar ràpidament un aval, i que la part corresponent de la Generalitat —que té un tràmit més lent, com és normal i lògic, donada l'autorització que requereix d'aquest Parlament— no pogués actuar amb l'adequada rapidesa.

Per aquesta raó, nosaltres creiem que és bo i natural que es consignï aquí aquesta possibilitat d'aquest aval.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. L'esmena 46, del Grup Popular? Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Sí, senyor President. El nostre Grup proposa la supressió del paràgraf segon d'aquest article 11. I proposa això perquè considerem que aquest paràgraf és una manifestació més d'aquella relació bivalent, freudiana, que existeix entre el grup de la majoria i la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Vegin-ho, si no : la primera part reproduïx literalment una norma continguda en la Llei de Finances Públiques. La segona, la que fa referència precisament a Túnels del Cadí —i d'això en tornarem a parlar—, excepciona puntualment, només per a aquest cas, el principi d'annualitat pressupostària; principi que fins ara semblava inamovible, pel que fa a l'ordenació d'un pressupost en tota administració pública.

I, el tercer, contradiu directament una norma continguda a la Llei de Finances Públiques, en què no es diu res respecte al caràcter solidari de l'aval. Això, per tant, segons nosaltres, és una bona prova que si suprimim aquest apartat i ens referim únicament a la regulació continguda a la Llei de Finances Públiques de Catalunya, es guanya des del punt de vista de la claredat i s'obté més seguretat des del punt de vista de les decisions polítiques que són contingudes en aquest paràgraf.

I em permetrà, ja que tornem a parlar —encara que sigui incidentalment— dels avals de Túnels del Cadí, que li faci una petita reflexió; una petita reflexió.

Jo no sé si vostès, senyor Portaveu, senyor Conseller, s'hauran adonat que entre 1.312 previstos en el Pressupost de l'any passat, i 1.812 previstos en el d'ara, hi ha una diferència justa de 500 milions. És a dir, això de l'argument del percentatge, això de l'argument del percentatge valia la primera vegada, és a dir, l'única vegada que es va fer el càlcul, l'any passat. Ara, han sumat 500 milions, de manera que, si m'ho permeten, a mi el seu argument em sona allò de «si non è vero, è ben trovato».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat... (*L'I. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.*)

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President, hi ha altres esmenes relatives, molt similars en relació amb aquest tema que s'ha defensat, que són concretament la 48 —numeració antiga—, o sigui 47 i 48 de la numeració del Dictamen, que desitjaríem que es defensessin conjuntament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : D'acord, d'acord. Per tant, l'esmena 48, que la defensa, en representació del Grup Socialista, el senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA : Gràcies, senyor President. Bé, 47 de l'ordenació actual que fa referència a l'esmena 48...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : I que correspon a l'a-

partat tercer.

El Sr. RIERA : Exactament; moltes gràcies, Honorable President.

Miri, aquesta esmena, que també complementa —una bona part fa referència al mateix que estava dient l'Honorable senyor Folchi—, es tracta, doncs, de suprimir el paràgraf que diu que el Consell Executiu pot determinar en cada cas el caràcter solidari o no dels avals autoritzats.

Vostès, senyores i senyors diputats, saben que quan una persona en l'ús i en l'administració dels seus béns, demostra negligència o demostra incapacitat, certament que el que fa normalment la societat és intentar protegir l'administració dels seus béns i, aleshores, posar alguna mesura que d'una forma o d'una altra elimini, en qualsevol cas, la possibilitat realment d'una mala administració d'un patrimoni. Jo penso que al llarg d'aquests anys, el Consell Executiu de la Generalitat ha demostrat que ha actuat realment amb irresponsabilitat i negligència i, per què no, incapacitat, en el tema de poder donar avals de forma solidària. I no ho diu només aquest Diputat, ho diu la mateixa Sindicatura de Comptes, quan a l'Informe que va presentar en aquest Parlament, l'Informe 03A/85, se'n despenia, d'aquest Informe, que el Consell Executiu havia donat avals, renunciant al benefici d'excussió previst a l'article 64 de la Llei de Finances Públiques, sense exigir les garanties suficients, personals i reals a les empreses avalades que garantís els interessos de la Generalitat.

D'aquest Informe també es despenia que s'havien donat avals a empreses privades, sense verificar les dades econòmiques de les empreses beneficiàries dels avals, amb cap auditoria externa que acredités tant la veracitat de les xifres del balanç de situació documentades, com el total de crèdits facilitats per tercers a l'empresa, com els eventuais deutes existents a la Seguretat Social.

Que s'havien donat avals a empreses privades i, aleshores, els que havien resultat fallits s'havien comptabilitzat aquestes quantitats pagades a les entitats creditícies que requerien que es pagués aquest aval, comptabilitzant una partida pressupostària al capítol VII, transferències de capital, la qual cosa suposava considerar-les com a pèrdues ja irrecuperables, i no com a crèdits encara vius, encara parcialment recuperables mentre l'empresa avalada no fes fallida. Entenem que d'aquell Informe se'n podrien desprendre perfectament aquestes qüestions que estic dient.

Per tant, no és estrany, doncs, i aquest matí ho ha dit el nostre President del Grup, que el mateix Informe de la Sindicatura de Comptes —no ho diu el diari, no ho diu aquest Diputat—, amb data 30 del 6 del 85, el 28% dels avals que havien estat instrumentats, havien estat fallits, que això en aquella data ja pressuposava prop de 817 milions de pessetes que havia hagut de pagar la Generalitat, quantitat que amb data d'octubre de l'any passat el Conseller Hortalà va manifestar que pujava ja a 1.121 milions de pessetes.

Per tant, doncs, senyor Subirà, quan es compara la CARIC —com vostè va comparar— amb un servei d'estudis bancaris per argumentar la presència del senyor Vela a la Sindicatura de Comptes, i eximir de responsabilitat en aquest tema quant a administració, realment és tot aclaridor donada la magnitud dels avals, fallits, naturalment.

Per tant, doncs, vostès, senyor Conseller, senyor Hortalà,

demano perdó, senyor Subirà —també acaba en «à»— (*rialles*), crec que vostè haurà d'admetre que el Consell Executiu no està en aquest moment capacitat —perquè ha demostrat negligència— perquè tornem a atorgar aquesta facultat que pugui determinar que l'aval sigui o no solidari i, per tant, demanàriem que aquesta esmena fos acceptada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Il·lustre Diputat senyor Riera —que també acaba en «a», encara que sense accentuar— (*rialles*), deixi'm dir-li que el manteniment del caràcter solidari dels avals s'imposa per raó del criteri finalista que ha de presidir tota tasca d'interpretació del que disposa l'article 3 del Codi Civil. En aquest sentit, s'ha de rebutjar qualsevol interpretació que conduís a la inoperativitat de la norma que es contempla. Sobretot, si es tracta —com en aquest cas— d'una norma de dret públic.

La seva inaplicació originària, origina el bloqueig d'algunes potestats públiques i el correlatiu incompliment de finalitats públiques i econòmiques al servei de les quals es varen atribuir aquelles potestats. Dit d'una altra manera : la interpretació ha de tendir, en la seva totalitat, a fer eficaç el sistema que es pretén implementar, i a complir, en definitiva, la finalitat dictada pel legislador. D'aquí es desprèn, inevitablement, que s'ha de valorar —i valorar decisivament— el fet que les entitats financeres no acceptin altre tipus d'aval que no sigui el solidari, en aquests casos. I suprimir aquesta possibilitat d'aval solidari faria inaplicable l'autorització que dona aquest article. Aquesta argumentació, senyores i senyors diputats, que nosaltres compartim plenament, es desprèn de diversos dictàmens emesos per autoritats importants en dret administratiu.

Si volem realment que els avals, la política d'avals sigui efectiva, s'ha de mantenir la possibilitat de donar-los amb caràcter solidari.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Passem a l'esmena 48, que es refereix a l'apartat cinquè i no al tercer com s'ha publicat, i que correspon al Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santi Riera.

El Sr. RIERA : Moltes gràcies, senyor President. Bé, passem a una altra cosa. Ja tindrem moments, segurament, per insistir-hi més quan parlem en una altra esmena que també hi ha en aquest articulat.

Estem parlant, en aquest moment, i hem parlat, al nostre entendre, de les garanties; de les garanties que el Consell Executiu demanava a les empreses privades per demanar avals; per a nosaltres ha estat una mala manera d'assegurar el patrimoni públic de la Generalitat i, si m'ho permeten, ara parlarem del fons de la qüestió.

Miri, vostè, senyor Subirà, el Govern, el Consell Executiu, proposa al Parlament que autoritzi 2.500 milions de pessetes per avalar empreses o entitats; 2.500 milions de pessetes. Però, bé, nosaltres diem : a quines empreses? A quin tipus de sectors? A quines zones del territori s'aplicaran? Per tant, creiem que tot això no queda gens clar. I nosaltres, senyor Subirà, vista l'experiència que fins ara s'ha donat en el tema, vista l'experiència, ja em permetrà que fem un esforç per intentar concretar, veritat?, per intentar concretar cap allà on han

d'anar aquests avals.

Per dues raons fonamentals. Perquè, d'una banda, entenem que tenim recursos escassos —s'ha dit moltíssimes vegades— i, per tant, la subvenció o l'aval indiscriminat no és bo ni és profitós per al foment industrial català. Pensem que cal fer projectes concrets, propostes engrescadores industrials concretes, i aleshores, en aquest marc, intentar supeditar-hi el poc o molt que tenim, i si pot ser coordinat amb els recursos que tenen altres administracions també de Catalunya.

Però no sols això, senyor Subirà. Pensi que el País Basc, que té molt més recursos que nosaltres, està concretant en onze subsectors totes les seves ajudes industrials; imagini's vostè! Ja sap vostè que la CARIC, per exemple, va fer ajudes a sectors, a 57 subsectors. Imagini's aquí si n'anem, de llunts.

Però per una altra raó, no sols aquesta, sinó perquè entenem que, si no concretem més, vostès, senyor Subirà, cauen en el més pur clientelisme, encara que els faci mal, perquè és cert. I, així, i permeti'm que llegeixi un moment, llegiré un extracte del Registre Mercantil de Barcelona, l'om 5697, secció segona, llibre 4996 : «Radio 13 de Cataluña, S.A. Don Antonio Carreras y Doria y Don Antonio Subirá y Claus intervienen, el señor Subirá i Claus en nombre y representación de Prensa Catalana, S.A., i el señor Carreras Doria en representación de la entidad de esta hoja. Otorgan :...» —això és amb data de l'any passat— «primero : declarar totalmente suscritas las acciones números» —tals, tals— «emitidas por la entidad.» Tercer —el segon me'l salto, que és molt llarg— «El desembolso de las expresadas acciones se ha efectuado de la siguiente forma : Prensa Catalana, S.A. ha aportado a la sociedad de esta hoja doscientas acciones nominativas de 5.000 pesetas, nominales cada una, numeradas del número 1 al 200, de la compañía mercantil Ràdio Avui, SA» I segueix.

Penso que queda clara la vinculació del senyor Subirà amb Prensa Catalana, amb Cadena 13 i amb Ràdio Avui. I cal lamentar, senyor Subirà, que aquest registre mercantil, aquest assentament, quan en els altres assentaments parla i diu que són assentaments transcrits de l'original en català, aquesta sigui feta, aquesta escriptura sigui feta en castellà, la que signa vostè precisament. Deu ser allò que en qüestió de capital, la llengua tant se val, senyor Subirà, veritat? (*Rialles.*)

O encara hi havia una altra cosa. És igual, no fem més bromes que... Però és que em va sorprendre que aquest assentament, aquella escriptura fos precisament en castellà. (*Remor de veus.*)

Bé. Saben vostès que la vinculació, per tant, queda clara. L'article 10 autoritzava —de l'antic Pressupost de la Generalitat del 85— 2.500 milions per avalar empreses en reconversió i reestructuració i, a més a més, el senyor Hortalà havia dit en declaracions —ho deia fa poc, el dia 9 del 4 del 86— a la premsa. Deia, nosaltres, avalant «nos guiamos por criterios técnicos y estratégicos a la hora de conceder avales». Dòmino. (*Rialles.*) Resposta del Conseller senyor Cullerell —aquesta vegada sí que és el senyor Cullerell; l'altra vegada era el senyor Hortalà— a una pregunta d'aquest Diputat, per escrit, en la qual, amb data, vostè, 17 de gener del 86, em diu que, d'aquests 2.500 milions que hi havia previstos d'aval s'havien donat 27 avals, 1.418 milions de pessetes, dels quals, 4 avals —134 milions, un 10%— han anat a parar a aquestes empreses vinculades, com he demostrat, amb el senyor Subirà. Hi ha o no hi ha clientelisme? Imaginin-se vostès que això poguessin dir-ho vostès del

portaveu de la majoria socialista a Madrid! Què passaria? Ja ho voldríem veure, què passaria! (*Rialles.*)

Bé, en qualsevol cas, pensem que, per totes aquestes raons, nosaltres entenem que s'ha de concretar, s'han de concretar aquestes partides i s'ha de concretar que aquests avals vagin a sectors que realment quedin determinats per via de decret, que no se'n pugui sortir, que es consulti el consell rector del CIDEM a l'hora de dir quins han de ser, perquè el consell rector del CIDEM és l'òrgan més adequat per consultar, ja que hi ha tot el sector industrial català, i també que es creï un fons d'aval de 600 milions de pessetes per ajudar les empreses d'economia social que, com vostès saben, si algun problema tenen, és la manca de garanties, no la manca d'efectivitat, a l'hora de crear ocupació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, en fi, jo tenia preparat un torn que entrava en el contingut de l'esmena, però donat que el torn a favor del senyor Riera s'ha mogut per uns camins totalment diferents, doncs, jo contestaré també en els camins pels quals s'ha mogut la intervenció del senyor Riera.

Miri, és veritat, senyor Riera. Jo actuava per delegació del consell d'administració de Prensa Catalana en l'acte de creació d'aquesta societat que vostè ha dit. I els meus interessos en aquesta societat són els que corresponen, per derivació, a un accionista de Prensa Catalana. Un accionista de Prensa Catalana té un determinat percentatge de la propietat de Prensa Catalana, i Prensa Catalana té un determinat percentatge de la propietat de Ràdio 13. Les meves accions de Prensa Catalana són una —una, en tinc una—, que suposo que és la mateixa situació que es dona en molts diputats d'aquest Parlament, de diversos grups parlamentaris, que tenen, per tant, exactament la mateixa vinculació que la meua. Que jo actués en representació no vol dir cap altra cosa que tenia aquella representació en el moment de constituir aquella societat. I, hi insisteixo, tinc exactament la mateixa vinculació que la que té qualsevol posseïdor d'una acció de Prensa Catalana.

És clar, com que aquest ha estat l'argument a favor, doncs, l'argument en contra és el que acabo de fer. De tota manera, afegiré alguna cosa més. Nosaltres proposem 2.500 milions autoritzats per fer determinades operacions, i el senyor Riera, amb la seva esmena, ens en proposa, no 2.500, sinó 3.000, però introduint determinades rigideses. És a dir, cap de les coses que el senyor Riera proposa pot deixar... És a dir, queda prohibit de fer-se. Es poden fer totes i cada una de les que ell proposa. El que passa és que, en un nivell de possibilitat de moure els recursos cap un cantó o cap a un altre, més d'acord amb les necessitats, i això fa que no sigui necessari, segurament, ampliar la quantitat fins als 3.000 milions. Per tant, senyor President, nosaltres ens mantindrem en el valor autoritzat en el text del Projecte.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Passem a l'esmena 49, del Grup parlamentari Popular. Tinc l'honor de donar la paraula a l'Honorable senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Sí, senyor President. La nostra esmena incideix, també, sobre el mateix paràgraf tercer de l'article 11.

Bé, jo no sé si hi ha clientelisme o no, però per prudència, per si de cas, em fa la impressió que limitar la quantitat d'aval a concedir a una concreta empresa, a un percentatge màxim sobre el total, és una bona norma.

A més del principi de prudència, juga aquí també la tradició; hi ha una certa tradició dels pressupostos de la Generalitat, de limitar el percentatge d'aval a concedir. Repassant molt de pressa el Pressupost del 81 posava el límit del 5%; el 82, 83 i 84 estava al 2; el Pressupost del 85 el va aixecar al 4. Després es va produir una modificació de la Llei de Finances Públiques, fixant-lo en el 2 i, després, una nova modificació de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, precisament en el moment en què es constituïa l'Institut Català de Finances, suprimint el percentatge.

Aquest seria, si acceptem la proposta del Govern, el primer pressupost de la Generalitat en el qual no s'inclou un percentatge de limitació dels avals individuals. Penso amb sinceritat que la Llei de Finances Públiques no parla, però que, precisament per ser la Llei de Pressupost una llei ordinària, igual de gran que la Llei de Finances Públiques de Catalunya, hi ha arguments de prudència, hi ha arguments de tradició que abonarien la idea que es fixés un límit; límit que, majoritàriament, segons hem vist, per tres anys consecutius, ha estat del 2%, que és precisament el percentatge que proposa el nostre Grup.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Per a un torn en contra que no serà contra la substància de la posició del senyor Folchi, sinó contra, simplement, la forma de reflectir-ho.

És a dir, el redactat exacte del text del Projecte diu : «En els termes que estableix la seva Llei de creació s'autoritza l'Institut Català de Finances», i continua, però és que la Llei de creació de l'Institut Català de Finances, que és posterior a les lleis de pressupostos que ha esmentat el senyor Folchi diu, en l'article 11.4, que «cap aval individualitzat a favor d'empreses privades no pot ésser d'una quantitat superior al 2% de la quantitat global autoritzada». Llavors vol dir que la referència que es fa a la Llei de Creació de l'Institut Català de Finances no es pot interpretar d'una altra manera que en el mateix sentit de limitar la quantia de l'aval al 2%.

Llavors, el senyor Folchi em pot dir : «Oh, és que a mi m'agradaria més que fos en el text!» Miri, el text fa una referència explícita a la Llei de Creació de l'Institut Català de Finances que, explícitament, conté la limitació. Per tant, senyor President, nosaltres creiem que ja hi és.

El Sr. VICE-PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Diputat. Correspon ara l'esmena número 50, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena d'addició, en aquest article dels avals, que diu textualment que «en la concessió d'avals per part de l'Institut Català de Finances es tindran en compte puntualment les conclusions de la Sindicatura de Comptes en l'informe de fiscalització 03A/1985».

Bé, la Sindicatura de Comptes, en el seu informe de fiscalització sobre el tema de la CARIC, sobre els avals de la CARIC —sobre el procediment, no sobre el fons, sobre el procediment— de la concessió d'avals per part de la CARIC ens feia una sèrie de recomanacions de les quals aquest Parla-

ment, el dia 19 de març, en recollia una que diu : «El Parlament considera que les recomanacions contingudes en els apartats 8 c) i 8 e) haurien de ser preses en consideració pels diferents organismes gestors afectats després de les anàlisis de viabilitat escaients.»

Bé, aquests punts 8 c) i 8 e), el que deien és coses com que «la formalització i la gestió dels avals s'haurien de centralitzar en una única institució», que aquesta institució fins ara no existia; ara sí, és l'Institut Català de Finances, «que això evitaria duplicitats» i que les recomanacions concretes que fa és que la CARIC, com a organisme competent d'indústria, faci —prèvia la concessió de l'aval— els estudis del sector i de viabilitat de l'empresa dintre del sector, i que l'Institut Català de Finances supervisi l'estudi de viabilitat en els seus aspectes financers, situació creditícia real de l'empresa i també del soci majoritari, tant si és soci individual com si l'empresa en qüestió forma part d'un *holding*, etcètera.

El que pretén la nostra esmena és que la Llei de Pressupost reculli aquestes recomanacions en el sentit de traslladar-les i fer-les obligatòries puntualment —puntualment— en la concessió de determinats avals.

En definitiva, el que vam discutir en Comissió —i nosaltres, després de reflexionar-hi, creiem que teníem la raó— era si era procedent col·locar això, aquesta afirmació, aquí, o no era procedent. Nosaltres entenem que sí, en la mesura que reflecteix aquesta expressió de «puntualment», és a dir, en aquells casos en els quals, per la mateixa condició de l'empresa, pugui semblar adequat realitzar tot el conjunt de recomanacions que contenia l'informe de la Sindicatura de Comptes, i nosaltres entenem que aquesta puntualitat voldria dir en la totalitat dels casos. Per tant, entenem que és una recomanació important, que és bo que estigui en la Llei de pressupostos, no tant ja des de la seva estricta lectura, sinó fins i tot per dignificar la tasca de la Sindicatura de Comptes i més enllà de les conclusions de la comissió *ad hoc* d'aquesta Cambra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, moltes gràcies. Bé, nosaltres pensem que les recomanacions de la Sindicatura de Comptes tenen la força que tenen i que no té sentit que canviem els instruments dels quals es dota la Cambra a base d'elevat arran i a força de mandat legislatiu, com les conclusions d'un informe, tal com significaria el que vostè està dient, senyor Maties Vives, perquè això significa canviar —hi insisteixo— la funcionalitat dels diversos instruments. Perquè, deixi'm fer-li una pregunta i amb aquesta pregunta donaré per acabat el meu torn en contra : hauríem també d'aplicar aquestes normes que la Sindicatura de Comptes recomana als avals del Consorci d'Aigües de Tarragona? També? Per a l'ampliació que vostè demanava? Molt bé.

Moltes gràcies, senyor President. Opino que no serien donats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat. Passem a l'esmena darrera d'aquest article, l'esmena 51. Per defensar-la, en nom del Grup Socialista, té la paraula el senyor Santi Riera.

El Sr. RIERA : Gràcies, senyor President. Molt breument. Senyor Subirà, aquesta esmena intenta aclarir el que jo no he

entès quan vostè s'ha oposat, quan jo estava defensant l'esmena que en l'articulat de la Llei es tragués, se suprimís tot l'apartat que feia referència que el Consell Executiu pogués determinar el caràcter solidari o no dels avals, jo no he entès de vostè els motius que em donava per no estar d'acord amb aquesta qüestió; no ho he entès.

Perquè, què vol dir, que un aval sigui solidari, senyor Subirà? Doncs, vol dir, senzillament, que, quan aquell aval resulta que està fallit, doncs, bé, les entitats creditícies poden anar tant a l'empresa avalada com també poden anar directament a la persona que tenia l'aval, és a dir, millor dit, a l'empresa a què van donar el crèdit o a la persona que l'avalava —en aquest cas, la Generalitat. Llavors és notori, i és clar que ha quedat palès que la multitud, la majoria d'entitats financeres han anat directament contra la Generalitat per tal de cobrar els diners que l'altra no els pagava.

Per tant, nosaltres pensem que la Llei de Finances Públiques de la Generalitat antiga, la primera, la inicial, no el text que vostès han anat retocant any rere any, tenia un redactat concret que, precisament això, ho garantia d'una forma o altra, ja que en el seu text establia el que nosaltres proposem ara que torni a dir aquesta Llei, la Llei de pressupostos, que digui que els avals establerts en els apartats anteriors podran ésser concedits renunciant al benefici d'excussió establert en l'article 1.830 del Codi Civil, només en el supòsit que els beneficiaris dels avals fossin entitats autònomes, empreses públiques o corporacions locals.

Entenem que seria una mesura de prudència que vostès, vista l'experiència, haurien d'acceptar i, per tant, proposem que aquesta esmena sigui acceptada per vostès.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, molt breument, només per remetre'm als mateixos arguments que he donat en el torn en contra de l'esmena anàloga que ha defensat abans el portaveu del Grup Popular.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

Bé, passem ja a la votació d'aquestes esmenes. Per clarificar el procés de votació, si no hi hagués inconvenient, podríem fer-ho de la següent manera : primer votariem les dues esmenes que resten pendents —ja que la 42 ha estat retirada pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya—, 45 i 50, o desitja votació separada? (*Pausa.*)

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Senyor President, ateses les explicacions del portaveu de la majoria, anunciem la retirada de l'esmena 45.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Retirada de la 45. Per tant, primer votariem..., restaria l'esmena 50. Després podríem votar, si no hi hagués inconvenient, les esmenes 43, 44, 46 i 49 del Grup Popular, en un sol bloc. I, finalment, si no hi hagués inconvenient... No. (*Ll. Sr. Carnicer demana per parlar.*) Senyor Martí Carnicer?

El Sr. CARNICER (*de l'escó estant*) : Si us plau, senyor President, 43 i 44; 46 i 49.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Molt bé. Tres votacions, he entès : 43 i 44, juntes...

El Sr. CARNICER : Separades.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Així, comencem.

Sotmetem a votació l'esmena 43.

Diputats que estiguin a favor de l'esmena 43, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

Esmena número 44.

Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

Passem ja a l'esmena 46, atès que la 45 ha estat retirada.

Vots a favor de l'esmena 46, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 53 en contra i 23 abstencions.

Esmena número 47, del Grup Socialista. Volem votar-la conjuntament amb la 48 i la 51? No hi ha cap inconvenient? Doncs, votariem les esmenes 47, 48 i 51.

Diputats que estiguin a favor d'aquestes tres esmenes, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquestes tres esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Passem ja a votar l'esmena número 49, del Grup Popular.

Diputats que estiguin a favor de l'esmena 49, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

I, finalment, resta l'esmena número 50, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena número 50 ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació del text del Dictamen de l'article 11.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya..., d'acord. El Grup Popular vol conjuntament, el Grup Socialista també. Per tant, votariem tot el text del Dictamen de l'article onzè.

Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

El text del Dictamen de l'article 11 ha estat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Passem ja a l'article dotzè. La primera esmena és l'esmena 52, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Sí, senyor President, i penso que la defensa d'aquesta esmena ha estat feta a bastament aquest matí.

De fet, el que es tracta aquí és veure si els 20.000 milions de pessetes, emissió dels quals vam autoritzar per llei tots el 86 eren o no suficients o si hi hem d'afegir ara els 7.000, tal com ens proposa el text del Govern.

Nosaltres hem exposat ja l'argumentació que teníem respecte a aquesta matèria i hem proposat a més a més un sistema alternatiu, que substanciarem en la seva defensa en moments successius, per tal de mantenir el nivell d'inversió, però reduint el nivell de l'endeutament i, per tant, reduint la despesa corrent.

Hi ha un punt percentual d'inversió que juga amb l'ús d'un model o d'un altre...

(Remor de veus.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat. Prego a la Cambra silenci, per favor.

El Sr. FOLCHI : Jo crec probablement que la remor de veus es deu al fet que l'esmena ha estat, de veritat, prou defensada. De manera que nosaltres insistim que existeixen altres procediments per tal de mantenir el nivell d'inversió, reduint el nivell de l'endeutament i reduint paral·lelament el nivell de la despesa corrent.

Entenem que no hi ha cap raó objectiva per aprovar ara aquests 7.000 milions de deute suplementari que se'ns demanen en el Projecte del Govern.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Diputat.

El Sr. SUBIRÀ : Si em permet, després d'una esmena sobre el mateix tema que hi ha per part del Grup del Partit Socialista, si no ho tinc mal entès.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per defensar aquesta esmena, la 53, té la paraula el senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Sí, senyor President. Molt breument, perquè evidentment el debat sobre aquest tema aquest matí ja l'hem fet pràcticament, en tot cas ressaltar que aquest article suposa un increment de 7.000 milions de pessetes d'endeutament respecte a la llei que vam aprovar dels 20.000 milions de pessetes; que això suposa un increment del 4% respecte al nivell d'endeutament de l'any passat i que això comportarà que el nivell d'endeutament a llarg termini se n'anirà al voltant, no arribarà, però pujarà per damunt, de 140.000 milions de pessetes si hi afegim el que aquest matí acaba de dir el senyor Conseller, quant al conjunt del sector públic.

És a dir que si sumem els compromisos que es tenen fins ara, no sòlament del que és l'Administració de la Generalitat, sinó també els organismes autònoms, les empreses públiques i hi afegim aquesta autorització, això vol dir que ens n'anem a un nivell d'endeutament superior als 140.000 milions. Evidentment, és un nivell molt important i és per això que nosaltres hem presentat l'esmena de supressió d'aquest apartat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ *(des de l'escó)* : Senyor President, brevíssimament, només per dir que, per no tenir remor de veus en la Cambra, degut a repetir arguments dels que s'han donat aquest matí a bastament, dono per donats els arguments que s'han donat aquest matí.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. L'esmena 54 ha estat retirada.

Passem ja a l'esmena 55, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula al senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Sí, senyor President. Si em permet, podria agrupar l'esmena 55, la següent, que és la 56 i la 91, que és una esmena de supressió de la Disposició Addicional Divuitena, que estan absolutament i íntimament relacionades amb l'esmena 56.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. SANTIBURCIO : Per tant, l'esmena 55 l'única cosa que pretén és que quan el Govern faci una política de modificació o de substitució de les operacions de crèdit, de les operacions d'endeutament, únicament i exclusivament quan es facin aquest tipus d'operacions, la Comissió d'Economia d'aquest Parlament tingui aquesta informació; és a dir que el Conseller d'Economia i Finances, cada vegada o al final de l'any, quan s'hagi acabat l'exercici, hagi fet un conjunt d'operacions de referenciació del deute, aquestes operacions siguin explicades, siguin informades a la Comissió d'Economia i Finances.

Ens n'anem ara a les esmenes 56 i 91, que estan absolutament i íntimament lligades, i en tot cas destacar uns aspectes que sempre sorprenen en les lleis, i és que a vegades les lleis es poden fer molt més fàcils que la complexitat o la complexitat que se'ls dona, perquè evidentment aquestes lleis podien haver fet la següent operació, que era haver posat un article que hauria dit que el nivell d'operacions d'endeutament a curt termini, és a dir, d'operacions de tresoreria, era de 42.500 milions de pessetes, i no fer aquest tipus d'operacions que intentava amagar aquest fet.

Així resulta que en l'article 12.3 es diu : «s'autoritza el Govern perquè faci operacions de crèdit per valor de 20.000 milions de pessetes», que es podria haver dit de 42.500, i després en la Disposició Addicional Divuitena es fa el que en podríem dir un jeroglífic absolutament egipci, perquè evidentment un s'ha d'agafar al conjunt de lleis que aquí es representen i trobar que la xifra global és de 42.500. Per tant, no sé per què des d'un bon principi no han posat aquest article i que es digui clarament que el nivell d'endeutament a autoritzar de tresoreria és de 42.500 i després afegir-ho a l'apartat, en el qual vostès han posat que aquest està condicionat al tema dels nous ingressos.

Nosaltres creiem que aquí el que es fa és una política de doblar el nivell d'operacions d'endeutament a curt termini, d'operacions de tresoreria; creiem que és un creixement realment molt gran, que això suposa pràcticament ja el 20% del Pressupost de la Generalitat, exclosos evidentment els serveis de la Seguretat Social i que, per tant, estem davant de xifres molt elevades, i és per això que nosaltres plantejem dues esmenes de supressió d'aquests articles de la Llei de Pressupostos.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, moltes gràcies.

Respecte a l'esmena 55, el meu torn en contra és pràcticament inexistent, perquè, com molt bé recordarà el senyor Santiburcio, el tema, la substància del tema que vol resoldre aquesta esmena va ser incorporada en el text del Dictamen de

la Comissió a través d'una esmena del PSUC, que va ser votada per la majoria, en el sentit, tal com diu aquesta esmena 55, que s'informi el Parlament dels acords del Consell Executiu en ús d'aquesta autorització. Això recordo que va ser aprovat, va ser recollit per l'aprovació d'una esmena més clara en el mateix sentit del Partit Socialista Unificat de Catalunya. De manera que simplement no hi estem en contra; ja vam votar a favor de l'esmena del PSUC, que aconseguia la mateixa finalitat.

Respecte a l'altra qüestió plantejada sobre la conveniència o no d'autoritzar els 20.000 milions addicionals d'endeutament a curt termini i sobre la conveniència o no que se sumessin les dues xifres o que es mantinguin conceptualment separades, deixi'm dir-li que, respecte a la primera qüestió, aquest matí s'han donat prou arguments que han estat rebutats, evidentment, però aquí sí que no ens hem convençut els uns als altres, però no afegiria cap argument nou. Per tant, dono per fets aquells arguments. I, respecte a la conveniència de convenir-ho separat, crec que sí que puc aportar almenys alguna matisació nova.

Si en el mecanisme que ha explicat a bastament aquest matí el Conseller, que consisteix que en el moment que efectivament es pogués rebre un major finançament per a aquestes quantitats que són incertes i que estan consignades en l'estat d'ingressos, que aleshores, això sí, hauria de significar la cancel·lació, per la part que correspongués d'aquesta autorització de major endeutament a curt termini, per aquesta raó crec que és molt convenient que es mantingui identificat quin és l'endeutament a curt termini, que podríem anomenar de nivell normal de funcionament, i quina part és la deguda a aquesta operació a la qual ens hem estat referint.

Per aquestes raons, senyor President, ens oposarem a les esmenes defensades.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

Passem ja a l'esmena número 57, del Grup Popular. L'Honorable senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI : Sí, senyor President. També del deute a curt termini, de l'endeutament de tresoreria, se n'ha parlat molt aquest matí, però penso que probablement no ho hem dit tot.

Deixi'm, senyor Portaveu, que li faci uns números. Aquest Pressupost preveu emissions de deute per import de 27.000 milions de pessetes; a aquesta quantitat hi podem sumar els 13.000 i escaig, procedents del Fons de Compensació Interterritorial i, no ens enganyem, aquest deute de tresoreria és la contrapartida dels 21.000 milions de pessetes inventats de la partida 4.111.e), del Pressupost de la Generalitat. «Inventat» vol dir que en aquest moment no tenen contrapartida als pressupostos de l'Estat i que ja veurem si n'arriben a tenir algun dia. De moment, per tant, avui «inventats».

I aquest deute corrent és el sistema per poder-se gastar avui els diners que, suposem i en el millor dels casos, vindran no sabem quin dia.

Això suma 61.000 milions de pessetes; la inversió d'aquest Pressupost en cobreix 52.000. A mi no em surten els números, me'n falten 9.000 d'aquest, o hem d'acceptar que vostès estan destinant deute a finançar despesa corrent, que és probablement la hipòtesi més creïble.

Els arguments que ens ha donat aquest matí el Conseller d'Economia i Finances s'assemblen molt a l'argument de «l'olla». Jo no sé si vostè coneix l'argument de «l'olla»; és l'argument que quan li demanen que torni una olla que li han prestat primer diu que no li han prestat, després diu que de tota manera l'olla era molt vella, i després acaba dient que ja l'ha tornada. Tot a l'hora no pot ser veritat. És a dir, els arguments que ens feia aquest matí el Conseller d'Economia i Finances a mi em recordaven aquest argument, és a dir, per una banda estem segurs que arribaran 21.000 i no sé quants milions de pessetes per ajustos del nou sistema de finançament. Per altra banda, aquest pressupost destina a inversió només el finançament previst per a inversió. Evidentment, llavors, tot el complex mecanisme d'ajustos, que passa per l'increment de 20.000 milions de les operacions a curt termini no hauria estat necessari.

Per tant, jo hi insisteixo, senyor Conseller, senyor Portaveu, tots els arguments que ens han donat aquest matí alhora no poden ser veritat. Jo crec que hi ha un sistema correcte per restablir la credibilitat d'aquest pressupost : deixin el nivell d'endeutament a curt termini en el nivell de creixement vegetatiu normal, deixin, en definitiva, a aquest nivell els 20.000 milions de pessetes, que és el que necessiten de debò per atendre les operacions a les insuficiències de tresoreria pures.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President, sí, molt breument. Aquest matí hem assistit a un llarguíssim debat, que s'ha centrat fonamentalment, per moltes, per una gran majoria de les intervencions, en el tema de si s'havien de consignar 21.000 milions, 30.000 milions o 90.000 milions en aquests majors ingressos a rebre.

Senyor Folchi, no es tracta de diners inventats, es tracta d'un mínim de diners deguts, i això és el que subscriu el seu representant, el representant del seu Grup parlamentari a la Comissió Mixta de Valoracions. I llavors, nosaltres, l'únic que estem dient és que, associat a aquesta previsió d'aquests ingressos, que com tota previsió d'ingressos d'un pressupost té uns elements d'incertesa, i aquesta en té uns de combinats, d'elements d'incertesa, ja hi estic d'acord, hi ha una operació de finançament a curt termini, i li podria demostrar —però no ho faré per no avorrir d'una manera mortal les senyores i els senyors diputats— que això no té res a veure amb l'equilibri entre endeutament i inversions, que va per un altre cantó. No hi té res a veure, es tracta d'endeutament a curt termini per a les finalitats que s'han explicat a bastament aquest matí que tenien.

Res més, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Passem a l'esmena 58, també del Grup Popular. Per defensar-la té la paraula l'Honorable senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Sí, senyor President, es tracta de l'esmena referida a l'apartat novè d'aquest article 11. Nosaltres pensem que aquesta és una esmena que simplement tendeix a clarificar la situació financera de la Generalitat. Aquí, addicionalment a les previsions contingudes en l'article 11.1.a) d'aquesta Llei, es diu que l'empresa pública Ferrocarrils de la Generalitat podrà concertar operacions amb l'Institut Català de Finances fins a un import màxim de 1.000 milions de pessetes. Bé, tota

aquella argumentació que ens donava el senyor Subirà abans per oposar-se a una esmena, segons la qual la Llei de l'Institut Català de Finances ja preveia una limitació per avals, aquí ja no val, perquè se li dona una operació de 1.000 milions de pessetes. Però, per altra banda, això és tant com convertir l'Institut Català de Finances en un institut per al finançament de ferrocarrils, i és posar l'Institut Català de Finances en una posició d'intermediari entre alguna empresa, l'empresa pública Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, i el sistema financer. No s'entén per què es fa així, excepte si aquesta operació amaga una subvenció, és a dir, si aquesta operació conté una subvenció encoberta al tipus d'interès. Si és així, si aquesta operació prevista en l'apartat 9 de l'article 11 és una operació de subvenció, el Parlament de Catalunya té el dret a conèixer en quin import, fins a quin punt. Si no és així, és una operació inútil, i, per tant, per tal de clarificar aquesta situació, proposem la supressió d'aquest paràgraf.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, a mi em sembla entendre que el senyor Folchi agafa un criteri estrictament marginal, marginalista, quant a dir quins recursos s'obtenen per finançar què, i em sembla que no és el correcte. És a dir, la totalitat dels recursos de l'Institut Català de Finances, en aquests moments, es xifrarà, en el moment que entri en vigor aquesta Llei, es xifrarà en 2.000 milions de pessetes de dotació inicial més 1.000 milions de pessetes d'endeutament autoritzat. Això li donarà una capacitat total de recursos de 3.000 milions de pessetes, i el que es fa, simplement, en aquesta autorització, és que una tercera part de la capacitat global de maneig de recursos de l'Institut Català de Finances es dediqui a Ferrocarrils de la Generalitat. Això, per altra banda, és una operació autoritzada, contemplada, entre les que pot fer l'Institut Català de Finances en l'article 11.1 de la seva Llei de creació, i ens sembla que és perfectament normal, lògic i legítim que es faci així.

Per tant, ens oposarem a l'esmena del senyor Folchi.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat. Passem a la darrera esmena d'aquest article, que és l'esmena 59, del Grup Socialista. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula...

El Sr. CARNICER (*de l'escó estant*) : Per retirar-la, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Retirada. Gràcies, senyor Diputat. Sotmetem ja, per tant, a votació les esmenes defensades. La primera votació seria les esmenes 52 i 53, que tenen el mateix contingut.

Diputats que estiguin a favor de les esmenes 52 i 53, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 24 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

Tot seguit sotmetem a la consideració dels senyors Diputats les esmenes 55 i 56, que han estat defensades conjuntament. Separadament? L'esmena 55 la sotmetem a votació, per tant, només l'esmena 55.

Esmena 55. Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau?

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 48 en contra i 8 abstencions.

Passem a l'esmena número 56. Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions.

Esmena número 57, del Grup Popular. Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Esmena número 58. Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena 58 ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 51 en contra i 18 abstencions.

Havent estat retirada l'esmena 59, sotmetem a la consideració dels senyors diputats el text del Dictamen de l'article 12. El votariem conjuntament, si no s'indica el contrari.

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*) : Demanem vot separat dels apartats 1 i 3.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : 1 i 3. D'acord? Per tant, votariem primer els apartats 1 i 3, i en una segona votació la resta del text del Dictamen.

Diputats que estiguin a favor dels apartats 1 i 3, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

El text del Dictamen, en relació amb els apartats 1 i 3, ha estat aprovat per 51 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

La resta del Dictamen. Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

La resta del text del Dictamen ha estat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem ja a l'article tretzè. La primera esmena és l'esmena 60, del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER : Gràcies, senyor President. La nostra esmena va suprimir les modificacions dels articles 9, 10 i 12 de la Llei 21/84, de la plena. No hem volgut entrar en la modificació també de l'article 7, que és el tema del tipus, malgrat que creiem que estem davant de l'expressió del primer o d'un dels fracassos de l'actual Govern de la Generalitat pel que es refereix a impostos propis, al primer impost propi. El moment de fer..., ja en el Pressupost del 85 vam dir-ho i també en el moment de discutir la Llei de la plena o bingo, que el tipus no era l'adient i que les previsions que es feien tampoc no eren ajustades, i així hem vist com de 12.000 milions de pessetes que estaven previstos en el pressupost de 1985 potser se'n recaptarà tan sols la meitat, i veiem com ja en el pressupost del 86 es preveuen 5.000 milions i escaig.

Si més no, no volíem entrar en el tema del tipus, perquè el tema del tipus es podia modificar per llei de pressupostos, ja que així ho permet la Disposició Final Tercera de la Llei de la plena o bingo. El que no permet aquesta Llei, aquesta Disposició Final Tercera, és modificar altres coses que no siguin el tipus, i aleshores, aquí, en la Llei de Pressupostos modifiquem tota una altra sèrie d'elements: la liquidació, el pagament de l'impost, els premis de cobrança, les sancions, els interessos de demora..., modifiquem tota una sèrie d'elements lligats a aquesta Llei que ens sembla que no es poden modificar, ja que no ho permet la Disposició Final Tercera de la plena.

I no solament és això, sinó que també hi ha un altre element que ens preocupa, que podria fer entrar en la illegalitat aquesta modificació, que és la problemàtica que sortiria en tota una sèrie d'elements del funcionament actual del sistema de recaptació o liquidació d'aquest joc quan s'aproveessin aquestes modificacions. Creiem que hi ha una sèrie de qüestions, com pugui ser l'efecte del constrenyiment, les variacions que es produeixen en les sancions, la compatibilitat entre sancions i interessos de demora, el fet que es restringeix la devolució de cartons no venuts que abans es podien retornar per una sèrie de conceptes i ara tan sols els poden retornar en el moment del cessament de l'activitat... Creiem que tot això són una sèrie de modificacions que tenen en la realitat efectes retroactius, i que, per tant, poden entrar en contradicció amb la legalitat.

És per tot això que proposem la supressió d'aquestes modificacions.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Per a un torn en contra? Té la paraula l'Honorable Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, moltes gràcies. En aquest torn en contra, de fet, el que faré serà un torn a favor de les modificacions que proposa l'article 13, perquè constitueixen un tot coherent, i, llavors, el que faré simplement serà quedar una mica a la intempèrie, davant la defensa de les esmenes que ulteriorment es faran respecte a aquest article, però no m'importa, perquè em sembla que el que s'ha de destacar en aquestes modificacions és precisament la coherència del conjunt de reformes.

Mirin, essencialment es tracta de fer que la cotització de l'impost s'hagi de fer després que s'hagi produït el fet impositiu, que és la venda del cartó, no pas en el moment de la retirada del cartó. Llavors, això ha d'anar lligat, per altra banda, o va lligat, en aquestes modificacions, amb una modificació del tipus d'impost associat amb determinats cartons, per tal que els preus del cartó més l'impost siguin una xifra de les anomenades «rodones», que són fàcils de fer efectives per part del públic assistent a les sales de plena o bingo, és a dir, que facilita l'activitat desenvolupada per les empreses del sector, en aquest sentit. El fer possible de pagar l'impost després que s'hagi produït, efectivament, el fet impositiu, que és la compra del cartó, fa que sigui necessari preveure i modificar lleugerament els supòsits en els quals el cartó pot ser tornat, i això s'especifica que només podrà ser fet en cas de tancament de l'activitat, i llavors es donen unes possibilitats de liquidació, d'ofici, precisament per evitar la possibilitat que davant del tancament d'una d'aquestes activitats, hi hagués una desaparició sobtada de cartons en estoc, diguem-ne.

I, finalment, hi ha el tema de les sancions, i nosaltres pensem que en el tema de les sancions —ja m'hi referiré, si de

cas, en fer algun torn en contra posterior, que no renuncio pas a fer— no es pot, en cap moment, qualificar d'excessivament rigorós el que es proposa, perquè és simplement una conseqüència de la Llei General Tributària. Per totes aquestes raons, nosaltres ens oposarem a la modificació, que ens sembla coherent i apropiada a la situació actual i concreta d'aquest impost.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. L'esmena 61 correspon al Grup Popular. Té la paraula l'Honorable senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI: Sí, senyor President, i si m'ho permet defensaré totes les que fan referència a aquest article, perquè, de fet, nosaltres acceptem que era necessari de modificar la legislació del bingo. I ho acceptem precisament perquè ha estat un model de norma amb conseqüències contràries a les volgudes, almenys des del punt de vista fiscal; jo no sé si des d'un altre punt de vista això no és així, però, evidentment, des del punt de vista fiscal es pensava doblar la recaptació i hem passat a una recaptació més baixa que l'anterior a l'aplicació del recàrrec. Paradoxes del que són les normes tributàries...

Bé, nosaltres acceptem la reforma que ara es proposa de l'article 9 i, encara que només sigui perquè en quedi constància a l'acta, recordaré als diputats de la Cambra que aquest era, exactament, el sistema que nosaltres proposàvem, per la via d'esmena, en el moment que es va tramitar el Projecte de Llei. I se'ns va dir que era molt difícil d'implementar i que es prestava enormement al frau. Bé, es veu que això era vàlid per a l'any passat: aquest any ja no es presta al frau. Benvinguda sigui, en tot cas, la reforma.

De tota manera, el criteri del nostre Grup és que la reforma és insuficient i que caldria replantejar-se, en funció dels resultats recaptatoris dolents —obtinguts precisament per aquest recàrrec—, de reduir el tipus i rebaixar-lo al 10%. Penso que disminuir la pressió fiscal sobre el sector podria produir un efecte diametralment oposat al recàrrec: és a dir, si un recàrrec excessiu provoca una contracció del sector, rebaixar el tipus podria provocar una nova bona situació del sector i, en conseqüència, incrementar la recaptació.

I, respecte a si és la Llei General Tributària el que provoca la duresa d'aquestes normes quant a l'aspecte repressiu —repressiu del frau, s'entén—, jo voldria dir que, es digui el que es digui, s'expliqui com s'expliqui —i veig que els senyors de la majoria tindran explicacions importantíssimes a donar-me—, aquest text, tal com queda recollit a l'article 13 del Projecte, conté dues normes de referències sancionadores, normes que en el millor dels casos són absolutament inútils, si reflecteixen el que diu la Llei General Tributària, i que, si van més enllà —encara que sigui puntualment— d'allò que és previst a la Llei General Tributària, penso, amb tota sinceritat, que sobren amb la regulació d'aquest impost.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, només per precisar que la Llei General Tributària, en el seu article 19, en la redacció establerta per Llei 10/1985, considera com a infracció greu la manca d'ingrés del deute tributari dins el termini reglamentari; segons l'article primer d'aquesta Llei, estableix els principis bàsics de les normes fonamentals que

constitueixen el règim jurídic del sistema tributari espanyol. És a dir que el que nosaltres fem, simplement, és reconèixer de forma sistemàtica i aplicar de forma sistemàtica el que diu l'article 19 de la Llei General Tributària —per aclarir això. I, després, per aclarir també que la recaptació global considerant l'impost propi i sobre la plena, més la taxa anterior, la suma de tots dos ha crescut de... aproximadament, no tinc les xifres exactes, però a la ratlla de 2.000 milions de pessetes; és a dir, que no hi hagut una disminució neta de la recaptació, sinó un augment net de la recaptació. Només per aclarir això.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Passem ja a l'esmena següent, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, l'esmena 62... El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : I 63, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : D'acord.

El Sr. VIVES : Bé, amb aquestes dues esmenes el que pretenem és —en una part d'elles, coincidint amb el Grup Popular— suprimir la referència aquesta que es fa, l'excepció que es fa en els cartons de valor facial superior a 100 pessetes i inferior a 200, suprimir aquesta referència.

I, en segon lloc, modificar també el tipus tributari, en el sentit de retornar a la posició d'origen del nostre Grup, de deixar-ho en el 5%, que va ser la posició del Grup parlamentari del PSUC en el debat de la Llei d'octubre del 84.

Nosaltres dèiem allà que faltava un marc global de referència per a tot el que podia afectar el joc a Catalunya i, concretament, els seus aspectes tributaris : fèiem referència a les màquines d'atzar, fèiem referència als casinos, fèiem referència a una sèrie d'aspectes del joc en aquest país. I dèiem, en relació amb el tipus tributari, en aquell debat, el següent : «Des del nostre punt de vista», dèiem, «en un projecte de llei que autoritza» —i si no ho hagués fet, nosaltres ho hauríem proposat— «que, any rera any, amb la Llei de Pressupostos de la Generalitat es pugui modificar el tipus tributari, segurament fóra un bon inici de treball reduir, limitar aquest tipus al 5% com nosaltres plantejarem, i en funció dels resultats, previ l'estudi seriós de les conseqüències que això hagi comportat en el sector a Catalunya, i previ l'inici dels tràmits de les discussions per crear aquest marc global impositiu a casa nostra, modificar-lo si fes falta en la Llei de Pressupostos». Això ho dèiem l'octubre de l'any 1984. I afegíem a continuació : «I, en definitiva, d'aquesta manera, es permetria reduir, recaptar la Generalitat, aproximadament, entre tres i quatre mil milions de pessetes, segons les dades de la Conselleria, que des del nostre punt de vista donarien plena sortida a allò que avui són les necessitats dels sectors als quals es vol adreçar aquests diners». És a dir, el que estàvem plantejant és que amb una modificació del tipus hauríem aconseguit exactament els mateixos resultats que s'han aconseguit amb el tipus tributari que vostès van aprovar amb aquella Llei...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat, prego silenci a la Cambra.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Entenem que aquella argumentació, que era vàlida el 84, és encara, si més no, més vàlida en l'actualitat, vistos els resultats d'aquest tipus d'impost. I entenem, a més a més —com dèiem ja en aquell debat—, que el Consell Executiu, amb la política duta a terme a partir d'aquella Llei, ha afectat seriosament un sector que ja

havia iniciat, en el moment d'aprovar aquella Llei, una certa situació de crisi en relació amb la mateixa obertura d'establiments.

Per altra banda —valgui la redundància—, no hem vist en cap moment que aquest tipus d'impost hagi afectat, hagi redundat, en definitiva, en benefici d'allò que vostès en deien els sectors més desvalguts de la nostra societat. No hi ha hagut un canvi, aquí, i determinades manifestacions —com una molt recent, d'avui aquest matí davant el Parlament— en donen prova més que fefaent.

Per tant, si no s'ha cobert l'objectiu que es pretenia amb aquella Llei, si s'han malmès unes possibilitats i s'ha afectat directament el sector, entenem que, com a Govern, s'ha fet el ridícul amb la posada en pràctica d'aquesta Llei. I ara, amb aquestes modificacions que se'ns presenten, es vol seguir insistint en el que, des del nostre punt de vista, és el tema central : és a dir, seguir mantenint el tipus tributari; en definitiva, per si no n'hi havia prou, d'haver ficat els peus a la galleda en una determinada ocasió, en tot cas el que es fa ara és canviar de galleda, però se segueix amb el peu absolutament mullat. Per tant, des del nostre punt de vista, fóra bo i fóra convenient que el tipus de gravamen quedés reduït al 5%, com plantejàvem ja a l'octubre de l'any 84, i que se suprimís, en definitiva, aquesta segona expressió, tal com dèiem a l'inici de la nostra intervenció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat. Per fer un torn en contra d'aquestes dues esmenes, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Bé, nosaltres el que pensem és que el tipus impositiu i el mecanisme que es va muntar ha donat com a resultat —tal com he explicat abans— una major recaptació global, relativa a aquesta activitat, per valor de 2.000 milions de pessetes. I, d'això, el senyor Maties Vives en diu «posar-se de peus a la galleda». És clar, jo el que penso és que després de l'experiència haguda durant aquest exercici, el que proposa el text del Projecte de Llei són unes modificacions que fan més operatiu, i que estic segur que seran ben rebudes per almenys alguns dels operadors del sector i, per tant, provocaran, per via indirecta, un augment de la recaptació.

El que no sabem, senyor Maties Vives, és què hauria passat amb un tipus com el que vostè proposa. Això és el que no sabem, i no hi haurà manera de comprovar-ho; i per més discursos que vostè ens faci, vostè no es posarà de peus a la galleda : es quedarà amb el peu a l'aire, sense possibilitat de posar-lo a cap galleda, senyor Maties Vives.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat. Havent estat ja defensades totes les esmenes, les sotmetem a votació. En primer lloc, l'esmena 60 del Grup Socialista.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

L'esmena 60 ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 45 en contra i 5 abstencions.

Votarem ara tot seguit, separades, totes les esmenes. Per tant, l'esmena 61.

Vots a favor de l'esmena 61, es posin drets, si us plau...

(*L'I. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIVES : Senyor President, estàvem demanant votació separada dels dos apartats de l'esmena 61.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Ah!, dels dos apartats de la 61 : la modificació i la supressió. Per tant, primer votarem la modificació i tot seguit la supressió, de l'esmena 61.

Vots a favor de la modificació, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La modificació corresponent a l'esmena 61 ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Ara votarem, tot seguit...

(*L'H. Sr. Folchi s'aixeca per parlar.*)

El Sr. FOLCHI : Senyor President, el sistema de votació emprat fa que em vegi obligat a retirar l'esmena, pel que fa a la part de supressió, donat que no té sentit la supressió si no és en funció de la modificació del tipus.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Evident, moltes gràcies. Per tant, queda ja retirada la resta d'aquesta esmena i posem a la consideració dels senyors diputats —si no s'indica el contrari— les esmenes 64 i 65... O prefereixen votació separada?

(*L'I. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIVES : Senyor President, entenem que l'esmena 63 és idèntica a l'argument que ha defensat el senyor Folchi; per tant, caldria sotmetre a votació només l'esmena 62.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No, no, estava dient la 64 i... Bé, és igual, volia fer-ho per grups, però, no, no, és igual. Sotmetem a consideració l'esmena 62. Esmena 62, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 62 ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

La 63, com ha indicat l'Il·lustre senyor Diputat, no cal votar-la : ha decaigut.

Passariem, per tant, a la votació de les esmenes 64 i 65, separatament : 64, vots a favor de l'esmena 64, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 64 ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 55 en contra i 22 abstencions.

Passem ja a la darrera esmena, l'esmena 65. Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquesta esmena 65 ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 51 en contra i 26 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 13. El votariem conjuntament. Text del Dictamen de l'article 13. Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 51 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció.

Passem ja a l'article 14, a l'esmena número 66, del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor...

(*L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CLOTAS : Per retirar, senyor President, la 66 i la 68.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : La 66 i la 68. Retirades. Moltes gràcies, senyor Diputat.

L'esmena número 67 del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, ha estat una esmena de supressió del segon apartat d'aquest article 14, que és l'única esmena tradicional —d'aquestes que s'anomenen tradicionals, en aquesta Cambra— del PSUC a la Llei de pressupostos, que hem presentat per a l'exercici d'enguany; observaran els senyors diputats que n'hem deixat moltes en el calaix, segurament per no cansar amb arguments que ja han sortit en debats anteriors, d'anys anteriors, però aquesta em sembla que té una certa significació política, i és per això que l'hem mantinguda.

El que diu aquest article és que —en el primer apartat— durant l'any 86, el Consell Executiu es veu obligat a no prendre cap iniciativa legislativa que comporti creixement de la despesa pública, si no proposa la dels recursos addicionals per finançar-la. Bé, que el Consell Executiu, en un Projecte de Llei que redacta ell mateix, es limiti la capacitat de presentació de projectes en aquesta Cambra en funció de disponibilitats financeres, em sembla respectable des del punt de vista de partit de l'oposició, i és per això que ens abstindrem en la votació d'aquest apartat primer, perquè entenem que és una competència de la qual fa ús, innecessàriament, el Consell Executiu, però és ell sobirà per plantejar-ho en relació amb competències que té per ell mateix.

Ara bé, en el segon apartat quan ens diu que : « Així mateix, durant l'exercici del 86, el Consell Executiu és obligat a oposar-se a qualsevol iniciativa legislativa que comporti creixement de la despesa pública pressupostada, si no es proposen alhora els recursos addicionals necessaris, entenem que aquí el que fa el Consell Executiu ja és col·locar-se una limitació no a ell mateix, sinó sobre el Parlament de Catalunya.

En definitiva, limitar la capacitat dels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra que ho poguessin creure oportú, de presentar un projecte de llei, una proposició de llei, més ben dit, sense veure's en l'obligació de col·locar-hi aquella Disposició Final tan curiosa que diu : « Aquesta Llei entrarà en vigor, en qualsevol cas, l'1 de gener de l'any següent. » Per tant, el fet d'obligar tots els Grups d'aquesta Cambra, inclòs el Grup de la majoria, a col·locar aquesta Disposició Final en totes les proposicions de llei que presenti en aquesta Cambra, entenem que és, si més no, una limitació de la sobirania, de la capacitat de legislar, d'aquest mateix Parlament. En conseqüència, entenem que això no és « de rebut », i com que entenem que té significació política pel que acabo d'explicar, mantenim l'esmena de supressió de l'apartat segon, i anunciem que, en cas que no s'acceptés, òbviament, haurem de fer un vot diferenciat del punt 1 i el punt 2 en el sentit en què va la nostra esmena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Jo voldria fer notar que aquest segon apartat de la Disposició que estem considerant no fa, no treu, no dona, millor dit, al Consell Executiu cap altra capacitat nova per sobre de la que li dona el punt tercer de l'article 105 del Reglament de la Cambra, no li dona res més.

Simplement, si el Parlament majoritàriament aprova aquesta Disposició vol dir que el mateix Parlament està ordenant al Consell Executiu que faci ús d'això durant aquest exercici pressupostari, en el qual la Llei de Pressupostos estarà en vigor, i, per tant, en tot cas, senyor Maties Vives, significa només —no significa cap disminució de la capacitat d'exercir la iniciativa— un anunci, formalíssim, que el Grup majoritari de la Cambra, si s'aprova aquesta —que s'aprovarà, perquè votarem a favor, en contra de l'esmena —i el Govern que ha proposat aquest text anuncia que farà ús de la previsió que fa l'article 105.3 del Reglament de la Cambra, sistemàticament. Res més que això, senyor Maties Vives.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat, sotmetem per tant a la consideració dels senyors Diputats l'esmena 67 que acaba de ser substanciada.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció. El text del Dictamen en votació separada. Punt primer de l'article 14.

Diputats que estiguin a favor, es posin drets.

Diputats que estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

El text del Dictamen en relació amb el punt primer ha estat aprovat per 58 vots a favor, 20 en contra i 4 abstencions.

Punt segon de l'article 14.

Els Diputats que hi estiguin a favor, es posin drets.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquest punt ha estat aprovat per 58 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció.

Passem ja a la defensa de les esmenes de l'article 15. L'esmena 69 del Grup Popular. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula... (*L'H. Sr. Folchi s'aixeca per parlar.*)

El Sr. FOLCHI : Retirada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor President, ai!, senyor Diputat. (*Rialles.*)

Ara sí que podem votar el text del Dictamen de l'article 15 i també, si no hi ha inconvenient, l'article 16, i si no hi ha inconvenient la Disposició Transitòria i també les Disposicions Addicionals Primera, Segona i Tercera.

D'acord? Per tant sotmetem a la consideració dels senyors diputats, com m'he referit, els articles i disposicions que he anunciat i disposicions addicionals.

Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Els articles 15, 16, Disposició Transitòria, Disposicions Addicionals Primera, Segona i Tercera han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ja a la Disposició Addicional Quarta, amb l'esmena número 70, del Grup Popular.

Per defensar-la té la paraula l'Honorable senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Per retirar-la, senyor President, per retirar aquesta, la que afecta la Disposició Cinquena i també la Vuitena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Cinquena i Vuitena.

Moltes gràcies, senyor Diputat. Per tant, sotmetrem a votació les Disposicions Addicionals Quarta i Cinquena. Perdó, hi ha una esmena a la Disposició Cinquena. Posarem a votació només la Disposició Quarta.

Diputats que estiguin a favor de la Disposició Quarta, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

La Disposició Addicional Quarta ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

A la Disposició Addicional Cinquena, com deia, hi ha una esmena, número 72, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER : Sí, senyor President, gràcies. Bé, és per mostrar la nostra sorpresa quan en aquesta Disposició Addicional Cinquena s'afegeix en el text tradicional una frase quan diu : «les ajudes i subvencions amb càrrec als crèdits pressupostats que no tenen assignació nominativa, i llavors hi afegeixen : «i afecten un col·lectiu potencial de beneficiaris, general o indeterminat» —i continua— «s'han d'aconseguir d'acord amb criteris de publicitat, concurrència i objectivitat». Ens ha sorprès la inclusió d'aquesta frase, que sembla que vulgui deixar fora de les subvencions que han de tenir criteris de publicitat, concurrència i objectivitat, algunes altres subvencions, a més a més de les que tenen assignació nominativa. Amb això, nosaltres no hi podem estar d'acord perquè continuaria afavorint la discrecionalitat i altres defectes de l'Administració de la Generalitat, del Govern de Convergència i Unió, amb els quals no estem d'acord.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Efectivament es tracta d'una Disposició en la qual es pretén reglamentar, no es pretén reglamentar la concessió de subvencions, sinó, simplement anunciar que aquestes s'han de concedir amb publicitat, tant en la fase prèvia com en culminació del procediment, concurrència dels potencials beneficiats i aplicant criteris objectius.

Però el que es fa també és precisar que si el col·lectiu de potencials beneficiaris queda perfectament determinat en el Pressupost, en aquest supòsit, no té sentit l'aplicació general dels criteris i sí, en canvi, que aquests criteris se circumscriuen al col·lectiu específic que ha quedat determinat en els Pressupostos. No és res més que això, ens sembla perfectament correcte i, per tant, nosaltres ens oposarem a la modificació que es proposa.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, per tant sotmetem a votació l'esmena 72 de la Disposició Cinquena.

Diputats que estiguin a favor de l'esmena 72, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

El text del Dictamen de la Disposició Cinquena Addicional.

Diputats que hi estiguin a favor, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen de la Disposició Cinquena ha estat

aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Ja que és voluntat des d'aquesta Presidència intentar acabar tot l'articulat, fariem una suspensió de cinc minuts i reprendríem tot seguit.

Se suspèn la sessió per cinc minuts i continuarem amb ànim d'acabar el text de l'articulat i continuar demà amb l'estat de despeses.

(Se suspèn la sessió a dos quarts de nou del vespre i onze minuts i es reprèn a tres quarts de nou i vuit minuts.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Es reprèn la sessió.

Sotmetem a la consideració i votació la Disposició Addicional Sisena, que no té cap esmena.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta Disposició, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

La Disposició Addicional Sisena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem a la Disposició Setena, amb l'esmena número 73, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Gràcies, senyor President. Com saben vostès, el Consell Executiu aquest any en aquest projecte de Pressupost ha eliminat la partida que corresponia a ocupació comunitària, per un import de 2.700 milions de pessetes. I ja s'ha dit aquest matí, en diverses intervencions, que per omplir aquest buit —realment força clamorós— s'ha introduït una partida per un import de 2.300 milions de pessetes, que d'una manera eufemística es diu «de foment de l'ocupació», quan en realitat es tracta d'inversions que corresponen a diversos departaments que s'agrupen, i que se'ls etiqueta amb aquesta denominació exactament.

Ja l'any passat va passar també això; hi havia aquesta mateixa partida i nosaltres, en discutir els pressupostos, vam dir que aquesta partida no era de foment a l'ocupació; eren inversions normals i corrents, i que si així ho enteníem, en realitat tot el Pressupost de la Generalitat, tot, absolutament tot, hauria de ser de foment a l'ocupació.

Molt en concret, i en repetides preguntes —deu, en concret— al Conseller de Treball preguntant quants llocs de treball serien ocupats sobre la base d'aquesta partida, en les deu preguntes se'ns ha contestat que no ho sabia i no ho podia saber.

Interessats pel tema hem anat a l'INEM i hem preguntat si en l'Institut Nacional d'Ocupació s'havia enregirat algun contracte de treball sobre la base d'aquesta partida, i ens han confirmat que cap ni un.

Més encara, podem dir que no s'ha fet —com era preceptiu— l'oferta pública d'ocupació. Per tant, diguem que és una evidència que és una pura aparença, un pur voler amagar aquest buit clamorós que el Consell Executiu ha establert.

Però, més en concret, i aquest any, per si això no quedava prou clar, per si això algú encara no ho entenia, nosaltres hem estudiat els Pressupostos, hem vist que hi havia aquesta aparença de partida, però després, hem mirat : a veure, a l'annex d'inversions, on és? I resulta que no hi és; a l'annex d'inversions no hi figura. Se'n deuen haver oblidat. I aleshores mirem la memòria —en la memòria s'expliquen les activitats que

s'han de fer—, i en la memòria tampoc hi és. És a dir, és que ni tan sols s'han recordat que han de tancar aquestes petites trampes que els podien posar encara més al descobert.

Per tant, per evitar que la realitat no es correspongui amb el text, nosaltres proposem la supressió d'aquesta Disposició Addicional.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Aquesta Disposició Addicional i l'argumentació que es va fer en Comissió per part del Grup Socialista, em van preocupar en la línia de veure com altres textos pressupostaris d'altres Administracions tractaven temes similars a aquests. I llavors vaig descobrir una cosa —per altra banda, és una ximpleria dir que es va descobrir perquè és publicat, és al Pressupost General de l'Estat, però el Diputat que els parla no ho sabia—, que en els Pressupostos Generals de l'Estat hi ha una secció, que és la secció 31, que es titula «Gastos de diversos ministerios», i que llavors tota l'acció de l'AES, concretament, que és l'analogia del que estem discutint, està en el concepte econòmic 608 —en el capítol VI, naturalment— de la secció 31 —aquesta, «Gastos de diversos ministerios»— amb el següent epígraf : «Otro inmovilizado material. Crédito especial para inversiones destinadas a programas y proyectos que generan empleo según el AES. Crédito ampliable : 15.000 milions de pessetes.» Però fixi's en la paradoxa del que està passant aquí : això és un concepte de l'article 60, del capítol VI, de la secció 31, i com hem vist abans, en els Pressupostos hi ha una Disposició que diu que no vincula a nivell de concepte. És a dir, que ni tan sols és vinculant aquesta expressió de tota l'acció prevista de l'AES.

Nosaltres pensem que el nostre tractament és una altra alternativa, que és posar-ho no a «Gastos de diversos ministerios», sinó posar-ho a la secció de treball, que la secció de treball coordini i vetlli per l'aplicació d'aquestes inversions per part d'altres departaments, de tal manera que utilitzin el màxim de mà d'obra possible, tal com ens recomanava —si no ho recordo malament, en els primers pressupostos de la Generalitat— el senyor Lucchetti, que algú de l'oposició ens deia abans : «Aquesta Disposició és com una esmena que nosaltres hàgim presentat en aquest article». Miri, potser sí. I, concretament, jo recordo que el senyor Antoni Lucchetti ens recomanava, en un dels debats pressupostaris, que féssim, precisament, el que estem fent amb aquesta Disposició.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat. Sotmetem a votació l'esmena 73.

Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de la Disposició Addicional Setena.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 52 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció.

Passem ja a sotmetre a la consideració dels senyors diputats la Disposició Addicional Vuitena, ja que l'esmena 74 ha estat retirada.

Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

La Disposició ha estat aprovada per 50 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Passem ja a l'esmena 75 de la Disposició Novena. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER : Sí, senyor President. Es tracta d'una esmena purament terminològica. La Disposició Addicional Novena comença dient : «Es cedeix gratuïtament a l'Institut Català del Sòl la finca...», etcètera. I, després, al final, diu : «S'autoritza el Departament d'Economia i Finances perquè realitzi i formalitzi els actes i els documents necessaris per a la total efectivitat de la donació esmentada.» És a dir, veiem que en un lloc es parla de «cessió» i en un altre lloc es parla de «donació». No ens sembla que siguin conceptes jurídics idèntics i, per tant, la nostra proposta és canviar la «donació» final per «cessió» que, d'aquesta manera, considerem que quedaria coherent.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra?

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President, nosaltres entenem que, efectivament, les cessions poden no ser gratuïtes, però que, quan les cessions són gratuïtes, són donacions, i es tracta, per tant, d'una qüestió, tal com s'ha dit, purament terminològica; no veiem la necessitat de canviar-ho.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Passem ja a l'esmena 76, del Grup Popular. Per defensar-la, té la paraula el senyor Veray.

El Sr. VERAY : Des de l'escó mateix, senyor President. Només per anunciar la retirada de les esmenes 76, 78, 80, 81, 87 i 95.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : L'última, ha dit la 96? La darrera, quina ha estat, la darrera que ha indicat, quina ha estat? La 95, no?

El Sr. VERAY : 95. Només queda la 92.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per tant, sotmetem a la consideració dels senyors Diputats l'esmena 75.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de la Disposició Novena.

Vots a favor, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Novena ha estat aprovada per 52 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Passem ja a la Disposició Desena, a l'esmena 77, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Honorable senyor Armet.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*) : No, molt ràpidament; atesa l'extraordinària generositat del Grup de Convergència, retirem les set esmenes que resten a l'articulat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per tant, sotmetem a la consideració dels senyors diputats la Disposició —havent estat retirades les esmenes del Grup Popular— Desena.

Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen de la Disposició Desena, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

La Disposició Addicional Desena ha estat aprovada per 51 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció.

Podríem sotmetre a la consideració dels senyors diputats el text del Dictamen de la Disposició Addicional 11, 12, 13, 14... No, la 14, no. Fins a la 13. D'acord? Per tant, sotmetem a la consideració dels senyors Diputats aquestes Disposicions 11, 12 i 13.

Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Les Disposicions Onzena, Dotzena i Tretzena han estat aprovades per 54 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.

Passem ara a substanciar l'esmena número 85, referent a la Disposició Addicional Catorzena, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Té la paraula el senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Lamentem no poder seguir amb aquesta corrua de generositats que hi ha; de tota manera anunciem, perquè no es desanimin els senyors diputats, la retirada de l'esmena 88.

Bé, l'esmena 85, a la Disposició Addicional Catorzena el que pretén és equiparar el tipus d'interès de demora a pagar per l'Administració amb el tipus d'interès de demora a pagar per l'administrat. El que pretén el text de la Disposició —crec que aquest és un bon tema per a tots vostès, senyors diputats, senyores diputades, contribuents d'aquest país— és que els ciutadans paguin més, quan tinguin una demora envers l'Administració, en el pagament d'algunes quantitats degudes, que no pas l'Administració al ciutadà, quan el retard es produeixi per culpa de l'Administració, amb un 25% d'increment del tipus d'interès amb càrrec al ciutadà.

En Comissió se'ns va donar com a tot argument que tothom ho fa; això és una pràctica habitual, es fa arreu. Nosaltres, el que pretenem és que no es faci, i entenem que és molt difícil de defensar amb quins arguments es pot fer això. És a dir, amb quins arguments es fa una discriminació entre el retard en el pagament per part de l'Administració i el retard en el pagament per part dels administrats. S'apella sovint a les dificultats de l'Administració; nosaltres entenem que s'obliden les dificultats dels administrats i és per això que el que pretenem és equiparar el tipus d'interès de demora a pagar per una part i per l'altra en idèntiques condicions.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Jo, abans, he explicat, he fet un torn en contra d'una altra esmena a aquest article, a aquesta Disposició Catorzena, en el sentit de dir que, del que es tractava és que els interessos de demora a carregar en totes

dues direccions fossin anàlegs, fossin els mateixos que els que s'apliquen en l'Administració de l'Estat, perquè el ciutadà no es trobés amb interessos diferents segons que estigués en situació de deutor relativament amb una administració o amb una altra.

I això, la diferència entre els dos tipus d'interès, senyor Maties Vives, és una pràctica absolutament comuna en totes les administracions. Si aquest argument s'interpreta dient: «No, és que ho fa molta gent», em sembla que és una trivialització de la qüestió. Totes les administracions que coneixem ho fan. El que diem és que això, a més a més, ha de ser igual, és bo que sigui igual que l'Administració de l'Estat, perquè el ciutadà no quedi desorientat davant de tractaments diferents, i la veritat és que no puc entendre l'argumentació que vostè ha donat, si no és que es tracta d'un *new look* del seu partit, volent equiparar el ciutadà individual amb el Govern, amb l'Estat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat.

Sotmetrem a votació les tres esmenes, ja que la 83 i la 84 del Grup Socialista ja han estat defensades. En tot cas, les votarem conjuntament.

83 i 84, esmenes corresponents a la Disposició Addicional Catorzena.

(Ll. Sr. Vives adreça uns mots a l'l. Sr. Vice-president Primer)

No, no, no han estat retirades; han estat defensades, però no retirades. Bé, havien estat defensades anteriorment, però no retirades.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 19 vots a favor, 51 en contra i 3 abstencions.

Esmena número 85.

Vots a favor, si us plau?

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de la Disposició Addicional Catorzena.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Catorzena ha estat aprovada per 51 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció.

Votació de la Disposició Quinzena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Quinzena ha estat aprovada per 54 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.

Disposició Addicional Setzena.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Setzena ha estat aprovada per 51 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció.

La Disposició Addicional Divuitena té una esmena, la número 90, del Grup Parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat

senyor... Perdó, sí. La Dissetena no té esmenes; la sotmetriem a votació, sí.

Disposició Addicional Dissetena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional Dissetena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara, com dèiem, l'esmena 90, que defensarà l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Gràcies, senyor President. Bé, aquesta és una esmena que ha estat debatuda ja amb anterioritat, quant als seus criteris, en relació amb el tema del deute de tresoreria, que creiem que, a partir de la Disposició Addicional Divuitena, es col·loca en 42.500 milions de pessetes, quantitat que creiem absolutament exagerada i injustificada per la hipoteca que representa per a aquest Govern de la Generalitat i, en definitiva, per a la Generalitat en el seu conjunt, però, aprofitant l'avinentesa que ha estat debatuda amb anterioritat, anunciem la seva retirada, com també la retirada de l'esmena 94, que feia referència a la conveniència que, des del Consell Executiu, no es traspasessin responsabilitats cap als ajuntaments en el finançament per a la construcció de diverses escoles dintre de cada terme municipal. Com que ambdues qüestions han estat debatudes amb anterioritat, i el Grup parlamentari de Convergència i Unió ja ha manifestat la seva voluntat de no acceptar els criteris que nosaltres sustentem en aquestes dues esmenes, aprofitem l'avinentesa per retirar-les del debat, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. Passem ja a la defensa de l'esmena número 92, del Grup Popular. Té la paraula el senyor Veray.

El Sr. VERAY: Moltes gràcies, senyor President. És una esmena que tornem a estar en la cosa de l'endeutament. El nostre portaveu parlamentari, avui, en aquest debat, l'Honorable senyor Folchi ja n'ha fet l'abast, tant aquest matí com aquesta tarda i, per tant, jo no tornaré a donar tots els seus arguments; el que sí que diré és el que estava posat en la motivació, que és que cada llei de pressupost determina el límit màxim d'endeutament viu destinat a atendre les necessitats transitòries de la tresoreria, però mai pot incorporar autoritzacions d'anys anteriors. Per això nosaltres presentàvem aquesta esmena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, molt respectuosament i amb una alta probabilitat que aquest Diputat estigui equivocant, però aquest Diputat té la plena sensació que aquesta esmena havia estat defensada ja en un torn anterior, i, si no ho havia estat, jo almenys tinc la sensació d'haver fet un torn en contra, precisament, a una argumentació del senyor Folchi sobre aquesta qüestió del nivell normal d'endeutament i l'addició dels 20.000 milions que..., etcètera. Per tant, no continuaré repetint l'argumentació que em sembla que ja he fet.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat, però aquesta Presidència no tenia constància que s'hagués donat per defensada per part del Grup Popular aquesta esmena; sí l'anterior, la número 90.

Per tant, sotmetriem ara a votació l'esmena 91, del Grup So-

cialista, que havia estat defensada quan es defensava l'esmena 55.

Diputats que estiguin a favor de l'esmena 91, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

L'esmena 92, del Grup Popular.

Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 52 en contra i 20 abstencions.

Text del Dictamen de la Disposició Divuitena.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional Divuitena ha estat aprovada per 50 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció.

Passem ja a la votació del text del Dictamen de la Disposició Dinovena.

Diputats que estiguin a favor de la Disposició Dinovena, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

La Disposició Addicional Dinovena ha estat aprovada per 52 vots a favor, 20 en contra i 3 abstencions.

Sotmetriem a la consideració dels senyors diputats, si no hi ha inconvenient, i si aquesta Presidència ha entès que el Grup Socialista havia retirat les seves esmenes, podríem posar a votació la Vintena, la Vint-i-unena i la Vint-i-dosena. D'acord? Ah!, perdó, sí. No. Les tres del PSUC, 96, 97 i 98 han estat reti-

rades en el seu moment. És així, veritat? Per tant, com he dit, votarem la Vintena, Vint-i-unena i Vint-i-dosena.

Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquestes tres disposicions han estat aprovades per 52 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Anem ara a sotmetre a votació —atenció— la Disposició Final Primera, ja que l'esmena ha estat retirada, Segona i Tercera. O sigui, a la primera hi havia una esmena d'addició, la 104, del Grup Socialista, que, a jutjar per les manifestacions del seu Portaveu, el senyor Armet, l'havia retirat. Vol votació separada? D'acord.

Disposició Final Primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Final Primera ha estat aprovada per 52 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció.

Finalment, sotmetrem a la consideració dels senyors diputats les Disposicions Finals Segona i Tercera, corresponents al text del Dictamen.

Vots a favor de les Disposicions Finals Segona i Tercera, que es posin drets, si us plau.

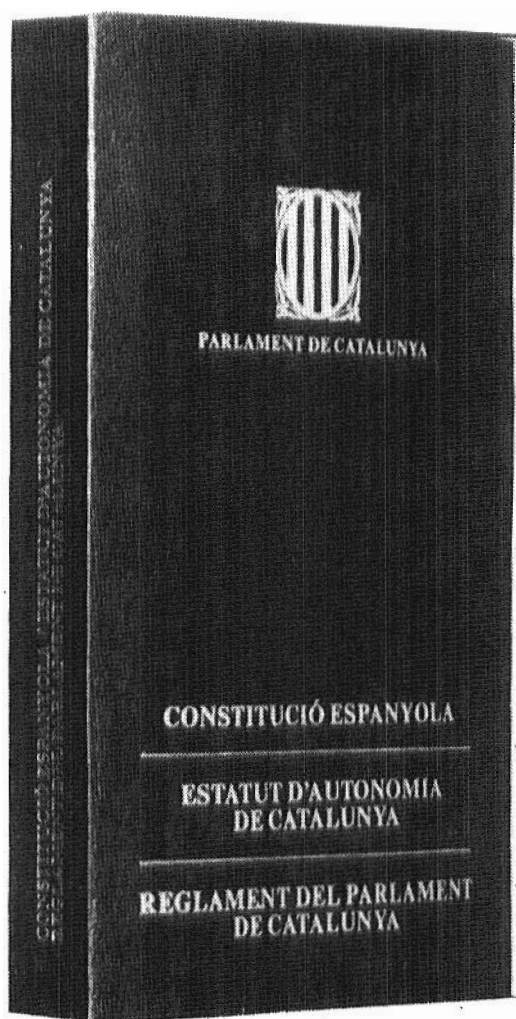
Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, les Disposicions Finals Segona i Tercera han estat aprovades per unanimitat dels presents.

Aquesta Presidència estima que, havent acabat el text de l'articulat del Dictamen, i donada l'hora que és, suspèn la sessió que es reprendrà demà a les deu del matí.

(És un quart de deu del vespre i set minuts.)

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs emàtics
sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament
de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la
Ciutadella, Barcelona -3.

Parlament de Catalunya

LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT:

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sauret i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES BIBLIOGRAFIA

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població.....

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per..... (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3